

MINATO KANAE

MAI KHANH dịch

thiếu nữ

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

MINATO
KANAE

MAI KHANH dịch

thiếu
nữ

nhà xuất
bản

nhà xuất bản
Hà Nội

*Tôi muốn nhìn thấy xác chết... Tôi muốn chứng kiến cái chết.
Tôi muốn giấc ngủ về cái chết...*

Sau khi cùng nghe lời kể có phần hơi khoe khoang về việc đã được chứng kiến cái chết của người bạn thân nhất từ một học sinh chuyển trường, Yuki muốn nhìn thấy khoảnh khắc một người chết đi chứ không phải một cái xác; còn Atsuko từng nghĩ đến việc tự tử, thì cho rằng khi nhìn thấy một xác chết, cô có thể giấc ngủ về cái chết và trở nên mạnh mẽ hơn. Thế là hai cô gái lần lượt đi làm tình nguyện viên ở viện dưỡng lão và khoa Nhi trong bệnh viện mà không nói cho người kia biết, hòng mong được chứng kiến giây phút lâm chung của một ai đó.

Thiếu nữ mô tả kỳ nghỉ hè chấn động của các nữ sinh lớp 11 muốn khám phá cái chết. Câu chuyện thực sự gây lay động bởi những trang viết đầy hồi hộp và xúc động về gia đình, tình bạn, tình yêu.

THƯ TUYỆT MỆNH (Phần đầu)

Mọi đứa trẻ đều nên được sinh ra trong ống nghiệm.

Chỉ nên tạo ra những cá thể ưu tú từ trứng và tinh trùng của những người được chọn lọc.

Còn nếu khó quá thì cứ tống hết lũ trẻ vừa chào đời vào một cơ sở công hay cái gì đó của nhà nước rồi nuôi nấng chúng ở đấy cho đến khi trưởng thành là được.

Cho chúng một môi trường bình đẳng: quần áo giống nhau, bữa ăn giống nhau, phòng ở giống nhau, nền giáo dục giống nhau, người bảo hộ giống nhau...

Trong môi trường đó, nếu chúng bị tụt lại phía sau hay bị coi thường vì thiếu tài năng và sự nỗ lực, hoặc nếu chúng bị hà hiếp vì tính cách méo mó, thì thôi cũng đành.

Dù trong học tập hay thể thao, tôi đều đã âm thầm nỗ lực. Tôi cũng đọc rất nhiều sách, nghe rất nhiều nhạc và nghĩa qua cả những cuốn tạp chí thời trang. Nhưng không vì vậy mà tôi khoa trương về những điều đó.

Ở cái vùng quê bị giới hạn về sự lựa chọn, thật khó để có thể giữ được những tiêu chuẩn cao ngất mà bản thân không chấp nhận thỏa hiệp. Dẫu sao tôi cũng đã nỗ lực từng ngày để sống được đến thời khắc này.

Ngay cả khi bị người ta ức hiếp, tôi cũng không thôi nỗ lực.

Tự sát chính là lời tuyên bố thua cuộc. Đời nào tôi lại làm cái chuyện đáng xấu hổ đó. Tôi đã tự nhủ với bản thân như vậy và những tưởng mình đã chịu đựng với thái độ tích cực mà không hề trở nên hèn hạ.

Mọi chuyện ra cơ sự này không phải do lỗi của tôi, thế nên nhất định một lúc nào đó tôi sẽ được giải thoát.

Tôi tin là như vậy.

MỞ ĐẦU

Tôi không hiểu ý nghĩa của việc này.

Chẳng lẽ trước khi tự tử, ai cũng phải viết một bức thư tuyệt mệnh phức tạp như thế này lên blog sao? Tôi có cảm giác nếu đổi lại là mình, cho dù có muốn chết đến đâu thì cũng vì quá ngại làm việc này mà vẫn có thể sống tiếp bằng cách nào đó.

Cũng giống việc viết lách, tôi không giỏi đọc. Ngay cả khi đó là thư tuyệt mệnh của bạn cùng lớp.

Hôm qua, cô bạn đó đã tự sát. Bằng cách cắt cổ tay trong phòng tắm nhà mình.

Tuy không hẳn là bạn chí cốt song chúng tôi cũng khá thân, hai đứa còn rủ nhau hôm đi tham quan theo trường sẽ mang túi đôi, chụp ảnh chung với Mickey ở Disneyland rồi cùng bày trò gì đó hay ho ở lễ hội văn hóa.

Chà, mặc dù tôi nghĩ gặp phải chuyện như thế thì cũng chẳng còn cách nào khác...

Cô bạn ấy sở hữu khuôn mặt xinh xắn lại thông minh, chạy cũng nhanh, những đường xếp ly trên chân váy luôn thẳng tắp và hơn tất cả, cậu ấy là người có bản lĩnh vững vàng.

Tôi đã nghĩ cậu ấy là người mà ngay cả khi bị nói xấu trên trang web ngầm của trường cũng sẽ phớt lờ, mặc xác những đứa ngớ ngẩn chỉ dám phát ngôn ẩn danh. Tôi đã nghĩ cậu ấy là người ngay cả khi bị người ta nhắn tin rửa "Đi chết đi!" cũng sẽ xóa ngay tại chỗ rồi xử sự như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi đã nghĩ cậu ấy là người sẽ tỏ thái độ bất cần ngay cả khi bộ quần áo thể dục bị làm vấy bẩn sau đó nói rằng bẩn thì giặt đi là xong.

Thân với nhau là vậy nhưng tôi vẫn để mặc cậu ấy, bởi tôi biết cậu ấy đã sớm giác ngộ về "cái chết".

Tôi nào ngờ một người hiểu chết nghĩa là gì như cậu ấy lại dễ dàng lựa chọn cái chết đến thế.

Cô chủ nhiệm đã hỏi tôi “Trước khi tự tử, bạn ấy có tâm sự gì với em không?”, song chuyện đó đã không xảy ra, vả lại tôi dám chắc người như cậu ấy sẽ không làm thế với bất kỳ ai trong lớp.

Chẳng lẽ người lớn không biết rằng khi bị dồn vào bước đường cùng đến mức phải tìm đến cái chết, người mà chúng tôi không muốn tâm sự nhất chính là những kẻ ở trong cùng một tập thể, đặc biệt là bạn bè hay sao?

Nhưng, thật sự thì, vì lẽ gì mà mọi chuyện lại ra nông nổi này nhỉ?

Chắc hẳn lúc này đây, cô bạn chí cốt của tôi cũng đang có cùng thắc mắc....

CHƯƠNG I

Ngày 17 tháng Bảy (thứ Sáu)

Nĩa ngục của sự khó chịu.

Đành rằng đây là trường nữ sinh công lập nhưng vấn đề sức khỏe của học sinh thì thế nào đây khi mà điều hòa không được lắp ở đâu khác ngoài phòng giáo viên và căng tin. Bên trong nhà thể chất không khác gì cái nhà xông hơi vì bị quây kín bởi những tấm rèm dày sụ cùng với sự góp mặt của ba trăm sáu mươi học sinh toàn trường. Đã thế ở đây còn ngập ngụa thứ mùi pha trộn từ đủ các loại xịt khử mùi cơ thể, giống như mùi sáp thơm công nghiệp được đặt trong các nhà vệ sinh công cộng.

Không gì có thể tồi tệ hơn khi tôi còn phải ngồi ở một nơi như thế này hai tiếng đồng hồ nữa.

Sau cuối tuần, vẫn còn hai ngày nữa mới đến kỳ nghỉ hè.

So với việc cứ tiếp tục bày ra những sự kiện tầm phào chỉ tổ chúc vào buổi sáng, chẳng thà cho học sinh nghỉ luôn cho rồi. Năm đầu cấp, tôi đã nghĩ lớp Mười là như thế này đây, nhưng lên đến lớp Mười một, ngay cả việc cuộc bộ ba mươi phút để đến trường tôi cũng thấy thật ngớ ngẩn.

Nhưng vẫn còn hơn chán ngày hôm qua. Hôm qua là đại hội bóng mềm thi đấu đối kháng giữa các lớp được tổ chức trên sân, dưới cái nóng như thiêu như đốt. Liên tục có người bị say nắng, đến cả nhân viên phòng y tế cũng ngất xỉu, thành thử cái đứa phụ trách cứu hộ là tôi không còn cách nào khác, đành phải đắp những chiếc khăn nhúng nước đá ướt sũng lên mặt cái bọn đang nằm dài dưới bóng cây như một cách sơ cứu tạm thời...

Mày định giết tao à! Tụi tao là người già nằm liệt giường à! Đồ quỷ cái!

Chúng phàn nàn không ngớt. Song, tôi đã sớm kiểm chứng rằng người ta không thể dễ dàng giết người bằng cách này.

Hôm nay là buổi xem phim về nhân quyền.

Liệu có bộ phim nào đáng xem đến mức phải chịu đựng nỗi khó chịu này không nhỉ.

Nhan đề phim là *My friend forever*^(*). Lòng tiếng cho hai thiếu niên thủ vai chính là cặp đôi thần tượng nổi tiếng của Công ty Johnny & Associates, còn nội dung thì...

Một thiếu niên sống cùng mẹ. Một thiếu niên khác mắc HIV chuyển đến sống gần đó. Mọi người đều xa lánh cậu ta vì sợ lây nhiễm. Thế nhưng, hai chàng thiếu niên ấy mỗi ngày lại thêm hiểu lòng nhau.

Mới chưa đầy hai mươi phút kể từ khi bộ phim bắt đầu chiếu vậy mà đã có những đứa sụt sịt. Còn chưa đến cảnh phải rơi nước mắt kia mà. Xem ra bọn chúng đều đang xem phim trên tinh thần thiếu niên bị bệnh sẽ chết. Chính vì thế, ngay cả những phân cảnh vui nhộn, chúng cũng khóc được. Sắp sửa đến lúc rồi đây.

Từ sau lưng tôi...

Sụt sịt, sụt sịt... Tiếng nước mũi sụt sùi bị cường điệu một cách đầy khiên cưỡng nghe như âm thanh trong tiểu phẩm hài vậy.

Đó là Atsuko.

Cậu ấy đang dùng chiếc khăn mùi soa hiệu Riz trị giá những hai nghìn yên mà tôi mua tặng hôm sinh nhật để hết chấm lên khóe mắt rồi lại chùi mũi. Dùng chiếc khăn vào việc này mới thật phí phạm làm sao.

Ngày trước, ngay cả những câu chuyện như *Gon*, *chú cáo nhỏ* hay *Con quỷ đỏ đã khóc* cũng không làm cậu ấy rơi nước mắt kia mà. À không, Atsuko vốn không phải đứa làm cái chuyện khóc lóc vờ vịt như thế.

Trong lớp kiếm đạo Reimeikai mà tôi theo học từ năm lớp Một, có một cô bé hơi lập dị. Người cao ráo nhưng tính lại nhút nhát, mỗi lần bị thầy lớn tiếng quát là cô bé lại mặc nguyên áo giáp bảo vệ trên người mà bỏ chạy. Bởi vậy, tôi nhớ tên cô bé đó nhất.

Kusano Atsuko.

Từ khi biết hai đứa ở gần nhà nhau, chúng tôi hay cùng đi đến lớp kiếm đạo nhưng không mấy khi cùng về. Tôi vẫn thường phải đem đồ qua nhà cho cậu ấy. Vậy mà chỉ sau một năm, dù tham dự bất kỳ đại hội nào, Atsuko cũng nhất định đem cúp hoặc giấy khen về.

Tôi dám cá mình đã luyện tập chăm chỉ gấp mấy lần cậu ấy, vậy mà cho đến tận khi từ bỏ kiếm đạo vào năm lớp Năm, tôi chưa một lần thắng nổi Atsuko.

Atsuko không hẳn là người có dây thần kinh vận động cực kỳ tốt song khả năng ứng biến và phản xạ lại rất cừ, biệt tài của cậu ấy là bật nhảy bằng đôi chân dài để đánh vào mặt đối phương từ khoảng cách mà cho dù đối phương có giậm một bước từ bên ngoài cự ly thi đấu vào cũng không thể chạm được tới cậu ấy.

Mặc dù việc bản thân bị đánh bại cũng khiến tôi cay cú nhưng trong những màn thi đấu đồng đội, ngay khoảnh khắc thấy Atsuko “bật nhảy”, tôi đã tin chắc vào chiến thắng và cảm tưởng như mình cũng đang nhảy cùng cậu ấy.

Thầy giáo ở võ đường vẫn thường gọi đó là “bước nhảy chiến thắng”. Năm lớp Sáu, nhờ bước nhảy đó mà Atsuko đã đoạt giải vô địch toàn quốc, tuy rằng đó chỉ là một đại hội quy mô nhỏ.

Thế nhưng...

Vào mùa hè năm lớp Chín, trong trận chung kết của một đại hội cấp tỉnh, Atsuko đã bị trật chân khi bật nhảy, hình như vậy.

Tôi không đến xem trận thi đấu ấy, thành thử không rõ sự thế thế nào.

Kể từ ngày hôm đó, Atsuko đã từ bỏ kiếm đạo. Cậu ấy quyết tâm từ bỏ tất cả các loại hình vận động, bao gồm cả chạy và nhảy.

Cậu ấy cũng từ chối cả trường cấp ba Reimeikan, một trường tư danh tiếng, văn võ song toàn ở thành phố bên cạnh, nơi có thể được xét tuyển thẳng vào nhờ thành tích thể thao.

Mặc dù rõ ràng cậu ấy không bị thương đến mức để lại di chứng.

Ngôi trường mà Atsuko chọn vào là trường cấp ba Sakuragawa, ngôi trường nữ sinh coi trọng truyền thống và lễ nghĩa, không lấy gì làm xuất sắc.

Hôm khai giảng, Atsuko vừa mân mê chiếc nơ màu đỏ tía trên bộ đồng phục thủy thủ quê mùa với kiểu dáng hầu như không thay đổi gì suốt từ hồi thành lập trường vừa than thở như thể mình là nữ chính trong tấn bi kịch này, rằng cậu ấy chẳng muốn mặc bộ đồng phục ấy chút nào. Chắc hẳn Atsuko không trông thấy tôi đang mặc bộ đồng phục y chang đứng bên cạnh.

“Cũng được mà. Chỉ bây giờ chúng mình mới được mặc bộ thủy thủ này thôi đấy,” tôi thủ an ủi Atsuko.

“Với cậu thì được quá rồi còn gì. Sakurai Yuki học trường Sakuragawa, nghe đã thấy tốt lành rồi. Còn tớ thì... Cậu làm sao hiểu được tâm trạng của tớ.”

Atsuko nói, mắt vẫn nhìn đi chỗ khác.

Tôi làm sao hiểu được.

Cậu ấy muốn tôi hiểu chuyện gì kia chứ?

Chuyện cậu ấy nghỉ tiết thể dục dù chân chẳng đau ở đâu? Chuyện hơi một tí là cậu ấy lại lên cơn thở gấp? Chuyện cậu ấy không thể tự mình làm việc gì, ngay cả di chuyển sang phòng học khác, đi vệ sinh, rồi ăn cơm hộp?

Chuyện Atsuko đơn độc và đầy bất an?

Tôi hiểu mấy chuyện đó thì cũng để làm gì?

Trên màn hình, hai cậu thiếu niên đang bất chấp tất cả để vượt lên trên cái chết....

Một ngày kia, hay tin ở một thị trấn xa xôi nọ, người ta đã tìm ra một loại thuốc đặc trị bệnh nan y, hai thiếu niên bèn lên đường đi tìm thứ thuốc ấy. Nhưng hóa ra đó chỉ là tin nhảm. Họ

trở về trong tuyệt vọng. Và rồi, cuối cùng thời khắc vĩnh biệt cũng tới. Cậu thiếu niên nói lời chào với người bạn chí cốt trước khi lặng lẽ nhắm mắt xuôi tay.

Trước đoạn cao trào, tiếng nước mũi sụt sùi và tiếng khóc lóc bên trong nhà thể chất cũng đạt đến đỉnh điểm. Xi... Ư ư ư ư ư...

Những tiếng sụt sịt rất to cùng tiếng khóc lóc nghe như diễn kịch vang vọng khắp nhà thể chất. Atsuko hỉ mũi vào chiếc khăn mùi soa hiệu Riz và lau nước mắt bằng những tờ khăn giấy quảng cáo cho các lò luyện thi được phát trước cổng trường.

Thật ngược đời, vả lại hôm nay cậu ấy đã làm lỗi hơn hẳn một bậc rồi.

Atsuko, vì sợ bạn bè trong lớp hà hiếp nên phải cố sống cố chết bắt nhịp với xung quanh. Đến mức không nhận ra những hành động phô trương đó trái lại càng khiến cậu ấy trở nên tách biệt với mọi người.

Khi tôi đưa mắt trở lại màn hình cũng là lúc cậu thiếu niên đang thả chiếc giày trôi sông...

Cậu ấy đã hoàn thành nghi thức như đã hứa. Tuy rằng cái chết đem đến sự chia ly song nó không đặt dấu chấm hết cho tình bạn. Nhờ cái chết mà tình bạn của hai người sẽ trở nên vĩnh hằng.

Mặc dù cho đây là một câu chuyện cảm động, song tôi không khóc. Vì rốt cuộc đó cũng chỉ là câu chuyện do người ta dựng nên. Hai cậu bé có khuôn mặt xinh xắn đó chỉ đang đảm nhận vai diễn mà ai đó tạo ra, tôi dám cá sau khi nói “Cậu đã vất vả rồi”, họ sẽ ăn những suất cơm hộp tại địa điểm quay rồi ai về nhà nấy mà chẳng buồn nói với nhau câu nào.

Vậy mà đứa nào đứa nấy đều mở khăn mùi soa ra, lau nước mắt như thể đây là “hội thi cảm động” không bằng. Trong khi chúng ra sức miệt thị những bà cô tay cầm khăn lau khóc như mưa khi xem mấy bộ phim tình cảm Hàn Quốc, chẳng phải tất cả đều giống nhau sao?

Chẳng phải đều ngớ ngẩn lắm sao?

Làm gì có tình bạn vĩnh cửu ngoài đời thực kia chứ. Không thể nào có chuyện hai người cùng bước trên một quãng đường đời giống hệt nhau, thế nên đến một lúc nào đó sự chia ly ắt sẽ đến và thứ tự những người quan trọng cũng sẽ thay đổi.

Nhìn những kẻ lau mắt dù chẳng có giọt lệ nào, tôi chợt nghĩ phải chăng họ sẽ vĩnh viễn không thể nhận ra điều này.

Phải vậy không, Atsuko?

* * *

Khó khăn lắm hai người mới trở nên thân thiết, vậy mà một trong hai lại mắc bệnh qua đời, thật tội nghiệp. Tôi nghĩ mình phải chú ý đến sức khỏe hơn mới được. Chấm hết.

Cuối cùng tôi cũng viết xong. Ơ kìa? Mọi người vẫn đang viết. Chỉ mình tôi là ngẩng đầu lên. Họ viết gì mà nhiều thế nhỉ. Đằng nào cả lớp chẳng viết những điều na ná nhau, có sao thầy cô lại bắt chúng tôi viết bài bày tỏ cảm nghĩ nhỉ? Khen “bộ phim rất thú vị” là đủ rồi còn gì.

“Ít nhất các em cũng phải viết được khoảng tám mươi phần trăm tờ giấy viết văn. Bằng không, cô sẽ yêu cầu nộp lại đấy.”

Bà cô chủ nhiệm tầm 35 nói. Cô đang nhìn tôi. Tôi đã viết chữ rất to vậy mà chưa được nổi hai mươi phần trăm chứ nói gì đến tám mươi phần trăm. Phải rồi, tôi đã quên mất điều quan trọng.

Tôi nghĩ mình cũng phải trân trọng tình bạn... Cuối cùng cũng được hai mươi phần trăm.

Tình bạn à.

Ngồi ở bàn đầu cạnh cửa sổ, Yuki đang hì hụi viết. Cậu ấy nhìn chéch bên phải một góc bốn mươi lăm độ... rồi lại viết tiếp.

Cậu ấy đang viết gì thế nhỉ. Cậu ấy có cảm động quái gì đâu. Lúc trở về lớp học, nghe tôi nhận xét “Phim hay nhỉ”, cậu ấy còn ngoảnh mặt làm ngơ và ngáp dài cơ mà. Cậu ấy cũng chẳng nhỏ lấy một giọt nước mắt nào.

Nước mắt à.

Đã mấy năm rồi tôi không nhìn thấy nước mắt của Yuki. Không chỉ không khóc. Mọi hỉ nộ ái ố, Yuki hầu như đều không biểu lộ ra khuôn mặt. Không cười, không tức giận, chính vì thế, tôi hoàn toàn không biết cậu ấy đang nghĩ gì. Nhưng không phải từ xưa cậu ấy đã thế.

Chuyện bắt đầu từ khi cậu ấy bị thương ở tay trái hồi lớp Năm.

Một sáng nọ, Yuki đến trường với tay trái bị quấn băng. Khi tôi hỏi: “Có chuyện gì thế?” Yuki liền đáp: “Nửa đêm, tớ định đi uống nước, chẳng may làm vỡ cốc và bị đứt tay.”

Vì lý do lằng xẹt đó mà lực nắm tay của cậu ấy chỉ còn có ba phần và buộc phải từ bỏ kiếm đạo.

Ai đùa cậu ấy cũng không cười. Một con thỏ chết cũng không làm cậu ấy khóc. Bị lũ con trai trêu ghẹo cậu ấy cũng chẳng tức giận. Yuki lúc nào cũng vô cảm.

Tôi không khỏi lo lắng, liệu có phải tôi đã lỡ làm điều gì hay không.

- Dạo này Yuki lạ lắm, cậu ấy còn bảo con đừng đến nhà cậu ấy nữa.

- Nhà Yuki có bà đang bị bệnh nên cũng vất vả lắm.

Nghe tôi ca cẩm, mẹ đã nói như vậy.

Tôi biết gia đình Yuki sống cùng bà nhưng không nghĩ bà cậu ấy bị bệnh. Chắc hẳn Yuki mệt mỏi vì chuyện gia đình nên chẳng còn thời gian đâu mà cười với khóc nữa. Nếu vậy cậu ấy chỉ cần nói với tôi là được mà. Giá như tôi mạnh mẽ hơn, không chừng tôi có thể giúp cậu ấy những công việc nặng nhọc. Tôi phải cố gắng hơn mới được...

Nhưng dù tôi có mạnh mẽ đến đâu, Yuki cũng chưa một lần nhờ cậy đến tôi, càng ngày cậu ấy càng trở nên mất cảm xúc.

Vậy mà cậu ấy lại có thể đi đến tận ngày hôm nay mà không bị ai ức hiếp.

Bởi tuy là người lạnh lùng và khó gần nhưng Yuki lại rất khéo nói những lời bày tỏ lòng biết ơn hoặc an ủi người khác vào những lúc không thể ngờ tới. Thi thoảng mấy đứa trong lớp

lại nói “Yuki hơi khác biệt” song từ “khác biệt” ấy được dùng với ý nghĩa tốt đẹp.

Mặc dù đầu phải như vậy. Mọi người đều đã bị lừa gạt. Giống tôi ngày hôm ấy.

Mùa thu năm lớp Chín, khi lần đầu tiên tôi không thể hít thở một cách bình thường, Yuki đã mang cặp sách đến cho tôi giữa lúc tôi đang trùm chăn nằm run rẩy trong phòng y tế.

- Cậu không sao chứ?

- Cậu thì lo lắng gì cho tớ, kiểu gì cậu chẳng đăng bài nói xấu tớ trên đó!

- Tớ không có máy tính cũng chẳng có điện thoại, vả lại tớ không làm mấy việc hèn hạ như thế đâu.

Yuki chìa bàn tay trái mà lực nắm chỉ còn có ba phần về phía tôi.

- Lúc này đây, có lẽ Atsuko đang cảm thấy đơn độc, giống như đang bước đi trên một sợi dây giữa đêm tối, nhưng tuyệt đối không phải như vậy đâu... Về thôi.

Tôi đã khóc. Khóc mãi, khóc mãi, để rồi khi nhận ra, tôi đã thôi không còn run rẩy nữa.

Yuki thật lòng lo lắng cho tôi. Cậu ấy đã chịu hiểu cho tôi.

Tôi chỉ có mình Yuki là bạn.

Song, nghĩ về Yuki cũng không giúp tôi lấp kín được tờ giấy viết văn.

Tôi dùng đầu ngón tay xoay một vòng chiếc bút chì kim. Chiếc bút được phát cho toàn bộ học sinh vào ngày kỷ niệm thành lập trường, trên thân chỉ in mỗi hình huy hiệu trường màu xanh lá cây trên nền trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy nó là một chiếc bút tồi tàn, nhưng nếu là Yuki, không chừng cậu ấy có thể viết được cả một truyện ngắn về chủ đề chiếc bút này. Chẳng hạn như... tưởng tượng chiếc bút là kỷ vật hay cái gì đó của người bạn trai quá cố.

Vừa nhìn cánh tay không có dấu hiệu ngừng viết của Yuki, tôi vừa vận hết sức mạnh ý chí để gửi đến cậu ấy một lời nhắn nhủ mĩa mai hết cỡ.

Cậu cứ cố viết cho dài rồi lại bị người ta ăn cắp cho mà xem.

* * *

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt Atsuko từ đằng sau. Không chừng cậu ấy đang lo thừa, rằng có khi Yuki lại viết cái gì về mình nữa đây. Một bầu không khí ngột ngạt, khó diễn tả bằng lời bắt đầu phảng phất giữa tôi và Atsuko từ tháng Một năm nay. Tôi biết nguyên nhân là gì.

Đó là bởi tôi đã viết *Màn độc bước trên đây của Yoru*^(*).

Thế nhưng, người sai không phải tôi. Lỗi của tôi có chăng chỉ vì hôm đó tôi đã về nhà mà bỏ quên cặp sách ở trường, nhưng đó cũng là tại Atsuko.

Tháng Sáu năm ngoái. Trước hôm diễn ra đại hội thể thao của khối Mười, Atsuko phải phụ trách đặt tấm pano cổ vũ của lớp lên sân, đã lên cơn thở gấp ngay khi vừa mới đặt hai chân lên chiếc thang gấp chữ A. Bấy giờ tôi đang làm hoa trang trí ở gần đó, liền rút chiếc túi ni lông của cửa hàng tiện lợi gấp gọn trong túi quần thể dục trùm lên đầu Atsuko, đưa cậu ấy vào phòng y tế, chờ đến khi mẹ cậu ấy tới đón thì tiễn cậu ấy về.

Chuyện như thế vẫn thường xảy ra.

Sau đó tôi mới nhận ra Atsuko đã để quên cặp sách. Tôi bèn đặt cặp của cậu ấy lên mặt bàn, định bụng sau khi chuẩn bị cho đại hội thể thao xong, trên đường về sẽ mang qua nhà cho cậu ấy, rốt cuộc tôi đã chỉ mang mỗi cặp của Atsuko về, còn cặp của mình thì vẫn treo ở cạnh bàn. Chúng tôi dùng cặp giống nhau theo quy định của nhà trường, đâm chẳng còn cách nào khác.

Để đến được nhà Atsuko, tôi phải đi mười lăm phút đường vòng, vì vậy tôi đã căn giờ rời khỏi trường để vừa kịp thời gian tới đó. Tôi phát hiện mình để quên cặp khi đã đến nhà Atsuko, song vì vướng phải cái gọi là “giờ giới nghiêm” hồi đó nên tôi không thể quay ngược trở lại trường được nữa.

Cả ví và điện thoại đều nhét trong túi quần, thành thử tôi đành tặc lưỡi “Thôi kệ vậy”, song phải đến tối, khi đã leo lên giường, tôi mới bắt đầu hối hận.

Tôi đã để bản thảo trong cặp!

Một trăm tờ bản thảo viết tay, loại giấy viết văn mỗi tờ bốn trăm ô, tôi đã dùng kẹp giấy kẹp lại và để nguyên trong cặp, định trên đường đi học về sẽ ghé qua cửa hàng tiện lợi để photo.

Mà... Chắc chẳng ai mở cặp sách ra đâu... nhỉ. Không ai mở, không ai mở.

Bụng bảo dạ như vậy, để rồi sáng hôm diễn ra đại hội thể thao, tôi đến trường sớm hơn mọi khi, thấy cặp của mình vẫn treo cạnh bàn, nhưng khi kiểm tra bên trong thì chỉ riêng tập bản thảo là đã không cánh mà bay.

Ai đó đã đánh cắp nó? Thật tồi tệ...

May thay, tôi không để thứ gì có ghi tên mình trong cặp, nhưng so với việc bị một người chẳng thân thích gì đọc tiểu thuyết mình viết ra, chẳng thà bị lộ ảnh khỏa thân còn hơn.

Giờ đâu phải lúc để tham dự đại hội thể thao, hể rảnh ra lúc nào là tôi lại quay trở về khu học xá đã vắng bóng người, lục tìm tập bản thảo khắp mọi nơi. Tôi chủ yếu đi quanh các phòng học, thư viện, phòng xử lý thông tin, phòng hóa học, phòng bếp, những nơi được sử dụng cho các câu lạc bộ ngoại khóa, cho đến tủ giữ đồ rồi thùng rác, nhưng vẫn không tài nào tìm ra được.

Để chắc ăn, tôi còn tìm cả trong phòng giáo viên. Mặc dù thấy những thứ đáng kinh ngạc như máy tính cá nhân vẫn đang bật nguồn, bảng điểm của học sinh khối Mười hai chẳng hiểu sao lại để hờ hênh như vậy được, song chỉ riêng tập bản thảo của tôi là vẫn mất hút.

Tôi đã cố gắng viết ra nó, vậy mà... Xem ra có tìm thêm nữa cũng phí công vô ích. Thôi đành vậy.

Tôi quyết định nhủ lòng rằng tập bản thảo đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.

Ai dè Atsuko lại nhìn thấy nó theo cái cách mà tôi không thể ngờ tới.

Màn độc bước trên dây của Yoru

Để thu hồi tài năng thì cần một bước nhảy là đủ.

Rốt cuộc có bao nhiêu người ý thức được rằng tài năng không phải món quà do ông trời ban tặng mà nó chỉ được cho mượn trong một khoảng thời gian giới hạn?

Chí ít thì Yoru, cô thiếu nữ 17 tuổi đã không biết điều đó. Dù luôn nói về tình bạn hay tình yêu bằng vẻ mặt như thể mình đã biết hết mọi sự trên đời, rằng “không có gì là mãi quan hệ mãi”, song cô chưa từng một lần hình dung về mối quan hệ giữa tài năng và sự vĩnh cửu.

Yoru ngốc nghếch.

Thứ phủ kín bóng đêm lên thế giới của Yoru chính là bản thân cô.

Thế giới không biết đến bình minh của Yoru. Thứ mà cô nhìn thấy chỉ là một sợi dây thừng mỏng manh căng dài dưới chân. Cô không biết độ cao của nó, chiều dài của nó, càng không biết nó được giăng tới đâu.

Nhưng, chỉ riêng điều này là cô cảm nhận được.

Chỉ cần cô sảy chân, thế giới sẽ kết thúc.

Sợ hãi.

Yoru đứng như trời trồng, vắng bên tai cô là tiếng bước chân nghe thật trầm. Tiếng bước chân đang từng bước tiến đến gần cô hơn.

Đó chính là kẻ cai trị bóng đêm. Một khi để hấn tóm được, cô sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi nơi này.

Yoru rụt rè tiến một bước trên sợi dây thừng.

Màn độc bước trên dây của cô đã bắt đầu.

* * *

Cứ đà này, tôi sẽ phải nộp lại bài mắt. Có điều, chỉ riêng chuyện năm nay tôi sẽ không bị thuyết giáo bằng những câu như “Atsuko, văn chương chính là tấm gương phản chiếu bản ngã của chúng ta đấy” xem ra đã là tốt chán rồi. Ogura, ông thầy chủ nhiệm lớp tôi năm ngoái tuổi chưa đến 30 nom có vẻ ẻo lả, yếu đuối, vậy mà lại kênh kiệu vô lối và suốt ngày khoe mẽ.

“Giáo viên Ngữ văn chỉ là cái vỏ tạm, còn nghề nghiệp thực sự của thầy là nhà văn, các em có biết những nhà văn như anh A

hay chị B không? Hồi còn là sinh viên, thầy đã cùng bọn họ sáng tác một tập truyện tự xuất bản có tên là *Hư vô*, nhưng chỉ còn lại một mình thầy cho đến bây giờ vẫn thuần túy theo đuổi nghiệp văn chương mà không quy nó ra tiền.”

Tôi thậm chí chưa từng đọc hết nổi một tiểu thuyết viết trên điện thoại di động nên không biết cả hai tác giả ấy, nhưng người thích đọc sách như Yuki thì có.

Ogura nhận giải thưởng văn học dành cho cây bút mới vào tháng Mười một.

Ông thầy có vẻ cực kỳ vui sướng, bởi vậy tôi đã hỏi Yuki “Giải thưởng đó hoành tráng đến thế sao?” và được cậu ấy cho biết cả hai nhà văn mà Ogura thường xuyên nhắc đến đều ra mắt công chúng nhờ giải thưởng này. Hình như đối với những người yêu sách thì đó là một giải thưởng tương đối danh giá.

Nếu vậy thì hẳn là Ogura phải phấn khởi rồi. Bởi cuối cùng ông thầy cũng đuổi kịp đám bạn đồng môn mà.

Tên của tác phẩm ấy là *Màn độc bước trên dây của Yoru*.

Tiết Ngũ văn đầu tiên của học kỳ ba, Ogura bị cảm nên nghỉ dạy, thầy chủ nhiệm khối đã in đoạn mở đầu của tiểu thuyết vốn được đăng trên tạp chí đó ra và phát cho chúng tôi làm đề tài tự học.

Để thu hồi tài năng thì cần một bước nhảy là đủ.

Yoru giống tôi.

Với lại, không hiểu sao tôi có cảm giác tác phẩm này không phải do Ogura viết.

Ông thầy có kiểu nói năng dài dòng văn tự, một câu nói mãi chẳng xong.

“Thầy nghe nói gần đây liên tiếp xảy ra những vụ quấy rối tình dục ở nhà ga, trường ta cũng có rất nhiều học sinh đi học bằng tàu điện, chưa kể trong số đó có thể còn có những em dù bị hại nhưng lại âm thầm chịu đựng mà không đủ dũng khí nói ra, vì thế để đề phòng những trường hợp như vậy, giờ thầy sẽ đọc

cho cả lớp địa chỉ email của thầy, có chuyện gì thì các em gửi thư vào đó cho thầy.”

Kiểu thế. Người viết *Màn độc bước trên dây của Yoru* chắc chắn là...

Yuki.

Ngẫm ra thì hồi mới lên cấp ba, có dạo ngón tay Yuki đã bị chai sần vì cầm bút nhiều.

Đọc đến dòng cuối cùng, mọi thứ trước mắt tôi bỗng trở nên tối sầm.

Màn độc bước trên dây của cô đã bắt đầu.

- Lúc này đây, có lẽ Atsuko đang cảm thấy đơn độc, giống như đang bước đi trên một sợi dây giữa đêm tối, nhưng tuyệt đối không phải như vậy đâu.

Từ lúc đó, Yuki đã nghĩ đến việc lấy tôi làm đề tài sáng tác rồi ư?

Không phải cậu ấy lo lắng cho tôi ư? Không phải cậu ấy chịu hiểu cho tôi ư?

Nếu vậy, chẳng phải Yuki cũng cùng một giuộc với bọn họ hay sao.

Trước mặt thì nói những lời bùi tai để lấy lòng nhưng trong thâm tâm lại thầm khinh bỉ. Chắc chắn cậu ấy cũng làm vậy với những đứa khác trong lớp. Hầu như ngày nào Yuki cũng đến thư viện, đọc một đồng sách, bởi vậy xem ra cậu ấy có thể ngay lập tức nảy ra những câu nói thể hiện sự hàm ơn hay khích lệ người khác, nhưng thật ra cậu ấy không hề nghĩ như vậy.

...Đồ tồi.

Dù rất sợ bị Yuki bỏ rơi nhưng sau giờ tan học hôm ấy, khi Yuki đến tận phòng y tế đón tôi, tôi đã thu hết can đảm để mở lời với cậu ấy.

- Không hiểu sao, tớ có cảm giác *Màn độc bước trên dây của Yoru* phải do một nữ sinh cấp ba viết ra thì đúng hơn là do một ông chú như Ogura viết ra, nghĩ mà thấy ghê cả người nhỉ.

Tôi đã cố nói bằng giọng băng quơ nhất có thể, vậy mà...

- Chết luôn đi cho rồi.

Yuki liền phun ra một câu lảm bảm.

Mắt cậu ấy nhìn xa xăm, chắc không phải nói với tôi đâu nhỉ. Xem ra sẽ là hơi liều nếu tôi cố hỏi thêm về tiểu thuyết đó.

Mặc dù vậy, tôi không khỏi tò mò về đoạn tiếp theo của câu chuyện.

Tôi đã đến hiệu sách duy nhất ở thị trấn để tìm mua cuốn tạp chí có đăng toàn bộ nội dung truyện song người ta đã bán hết, đến thư viện cũng không thấy, tìm các hiệu sách online thì chỗ nào cũng hết hàng. Bởi câu chuyện cũng gây xôn xao kha khá ở trường nên tôi đã hỏi thử vài đứa, nhưng không đứa nào mua cả. Đến mượn ông thầy đã in bài cho chúng tôi thì thầy ấy lại trả lời đã đưa cho người ta thu hồi phế liệu rồi.

Ogura khoe khoang như thể tiểu thuyết đó là một thứ gì đấy rất hoành tráng, song hóa ra nó cũng chỉ nổi được đến mức này thôi.

Ngay cả tôi, nếu không nghĩ tiểu thuyết đó viết về mình, chắc cũng cứ thế mà cho qua rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành quyết định đi hỏi trực tiếp Ogura.

- Mặc công em muốn đọc tiểu thuyết của thầy nhưng thật áy náy quá, thầy đã phân phát đi khắp nơi nên bây giờ chẳng còn cuốn nào trong tay. Mà, chỉ nay mai thôi nó sẽ được xuất bản thành sách, có lẽ với học sinh cấp ba bọn em thì giá sẽ hơi chát đấy nhưng em hãy mua về mà đọc.

Với điệu bộ ra vẻ ta đây, Ogura nói bằng giọng khoái chí.

- Có phải tiểu thuyết của thầy lấy hình mẫu từ một người nào đó không ạ?

Nghe tôi hỏi, Ogura khẽ rướn cặp lông mày.

- Có lẽ là Atsuko cũng nên.

Gì kia? Ogura lấy hình mẫu từ tôi ư?

- Thầy lấy ví dụ thế thôi, tuy nhiên sắp tới thầy cũng muốn tiếp tục viết nên những tác phẩm mà đọc giả sau khi đọc xong sẽ nghĩ rằng đây là câu chuyện của mình và họ sẽ cảm nhận được điều gì đó trong câu chuyện ấy, chẳng phải Atsuko cũng vì

đọc đoạn mở đầu, nghĩ câu chuyện viết về mình nên mới muốn đọc tiếp hay sao?

Trời ạ, thì ra Ogura chỉ đang lấy tôi làm ví dụ. Ông thầy tràn đầy vẻ tự tin, không chừng *Màn độc bước trên dây của Yoru* là do thầy ấy viết thật. À không, phàm đã là đạo văn thì mấy câu lấp liếm cỡ này, Ogura đã phải nghĩ sẵn trong đầu rồi chứ nhỉ.

Tôi đành lý giải như vậy và rút cuộc vẫn chưa được đọc *Màn độc bước trên dây của Yoru*.

Ogura nghỉ việc hồi cuối tháng Ba năm nay. Trong buổi sinh hoạt lớp cuối cùng, ông thầy giải thích lý do là vì muốn chuyên tâm vào hoạt động sáng tác, song hầu như tất cả học sinh trong lớp đều biết tổng nguyên nhân thật sự không phải như vậy.

Cho đến tận bây giờ, *Màn độc bước trên dây của Yoru* vẫn chưa được xuất bản. Chắc chắn nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ được xuất bản.

Bởi Ogura đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Trong buổi lễ chia tay giáo viên hồi tháng Tư, tôi nghe tin Ogura đã chết trong một vụ tai nạn giao thông vào kỳ nghỉ xuân. Họ không nói cụ thể đó là tai nạn như thế nào, song lúc đó tôi đã nhớ lại câu lẩm bẩm của Yuki.

Chết luôn đi cho rồi.

Chuông reo.

“Các em ngồi bàn sau hãy chuyển bài cảm nghĩ của mình lên bàn trước cho cô,” cô chủ nhiệm nói.

Rốt cuộc tôi chỉ viết được có hai mươi phần trăm. Đứa nào cũng viết kín mít cả tờ giấy. Chắc cứ tóm tắt nội dung bộ phim vào là xong. Có những đứa còn vẽ cả biểu tượng cảm xúc. Ra vậy, cứ coi như đang soạn tin nhắn là được. Nếu chỉ mình tôi phải nộp lại bài thì tính sao đây. Tôi còn phải học bù môn thể dục nữa chứ.

Yuki ơi, trưa nay cậu sẽ đi ăn cơm cùng tớ nhỉ.

* * *

Căng tin chật hẹp chưa đầy một trăm chỗ ngồi hôm nay rất đông vì có những học sinh sẽ tham gia sinh hoạt câu lạc bộ vào buổi chiều. Mãi sau chúng tôi mới tìm được chỗ ngồi dành cho ba người ở khu vực rìa căng tin. Tôi, Atsuko và Shiori.

Chỗ tôi đứng xếp hàng để lấy món cơm cà ri chỉ vào cái là đến lượt, trong khi đó hàng Atsuko và Shiori đang đứng xếp để lấy món cơm thịt băm viên bỏ lò thì hình như mãi vẫn chưa nhích được bước nào. Hai người có vẻ đang chuyện trò rất vui. Trò chuyện rôm rả là quyền của họ, có điều tôi không ưa cái cách Atsuko cứ cười xong một cái là lại ngoái nhìn tôi. Chắc cậu ấy nghĩ tôi đang ghen tị cũng nên.

Tôi đã ước giữa tôi và Atsuko có thêm một người nữa.

Đúng vào lúc đó thì Shiori xuất hiện.

Không mấy ai có ý định bắt chuyện với cô nàng chuyển trường giữa chừng năm lớp Mười một đó. Có lẽ do trường không chia lại lớp nên những hội nhóm đã hình thành từ năm lớp Mười đều không muốn kết nạp thêm thành viên mới. Chưa kể bản thân Shiori đâu đó còn toát ra một bầu không khí u ám lạ kỳ khiến người khác phải chần chừ, không dám thoải mái bắt chuyện.

Một thời gian sau, chúng tôi mới vỡ lẽ, thì ra Shiori chuyển đến từ trường cấp ba Reimeikan. Trong giờ Toán, thầy chủ nhiệm khối đã nói với cậu ấy: “Thật không hổ danh trường Reimeikan.” Không hiểu vì lẽ gì mà Shiori lại chuyển từ một ngôi trường danh tiếng như thế sang ngôi trường tẻ nhạt này nhỉ. Chắc chắn phải có chuyện gì đấy. Tôi chỉ đơn thuần muốn biết đó là chuyện gì.

“Nếu được thì cậu ăn cơm hộp cùng bọn này đi.”

Tôi đã bắt chuyện với Shiori bằng một giọng điệu hết sức bình thường, kể từ lần đó, thì thoảng giữa tôi và Atsuko có thêm sự góp mặt của Shiori, song tôi vẫn chưa biết “chuyện gì đấy” là gì.

Cuối cùng, hai người đó cũng bưng khay cơm thịt băm viên bỏ lò còn đang nóng hôi hổi trở về chỗ ngồi. Món cơm cà ri của tôi đã nguội tanh nguội bành.

“Xin lỗi đã để cậu phải chờ,” Shiori nói.

“Yuki cũng ăn giống bọn tớ có phải tốt hơn không.”

Vừa ngồi xuống ghế, Atsuko đã cầm thìa, dầm quả trứng lòng đào. Miếng thịt băm viên hòa quyện với lòng đỏ trứng sánh ngậy cùng nước sốt trắng trông cực kỳ ngon mắt, nhưng có chết tôi cũng không nói ra câu “Cho tớ một miếng”.

“Nghỉ hè cậu định làm gì?”

Atsuko hỏi Shiori.

“Tớ sẽ ở nhà họ hàng trên Tokyo trong suốt dịp nghỉ hè. Tớ không muốn ở đây chút nào...”

“Ồi, thích thế. Được ở Tokyo cơ.”

Atsuko tỏ ra ghen tị một cách thái quá mà không buồn hỏi xem tôi sẽ làm gì. Có lẽ cậu ấy muốn tôi hỏi trước. Không đời nào có chuyện đó.

“Shiori, cậu thấy bộ phim hôm nay thế nào?” tôi đổi chủ đề.

“Cũng hay nhưng không đến mức phải khóc. Bài cảm nghĩ của tớ gần như là tờ giấy trắng.”

“Tớ cũng thế! Còn Yuki, cậu ấy không khóc vậy mà vẫn có thể viết bài cảm nghĩ đâu ra đấy.”

Atsuko nói xen vào, giọng đầy chế nhạo.

Tôi có thể hiểu vì sao Atsuko không viết được bài cảm nghĩ. Đó là vì cậu ấy chỉ hòa theo mọi người chứ thật ra không hề cảm động. Atsuko không có trí tưởng tượng để bù đắp lại, chưa kể cậu ấy cũng chẳng có đủ vốn từ để có thể miêu tả một chút sự cảm động của mình bằng nhiều cách diễn đạt khác nhau. Song, chuyện Shiori không viết được gì thì tôi không thể tin nổi.

Chắc chắn cậu ấy đã chủ đích làm vậy.

“Cậu cố tình à?”

Shiori bèn mỉm cười, nét mặt thoáng lộ vẻ bối rối. Thế rồi, cậu ấy đưa mắt nhìn xung quanh căng tin lúc này đã vắng bót học sinh, suy nghĩ gì đó một lát, sau đó hết nhìn tôi lại nhìn sang Atsuko, khẽ giọng thì thầm.

“Này, các cậu đã nhìn thấy xác chết bao giờ chưa?”

Lẽ nào Shiori đang nói đến bộ phim *Stand by me*^(*)?

Thấy chúng tôi vẫn ngồi lặng thinh, Shiori bèn nói tiếp.

“Tớ nghĩ những người có thể khóc khi xem bộ phim hôm nay chắc chắn là vì họ chưa bao giờ chạm đến cái chết. Bởi cái chết đang ở cách xa cuộc sống thường nhật của họ nên họ mới dễ dàng đồng cảm với cảm xúc của nhân vật chính và rơi nước mắt mà chẳng hề suy nghĩ gì... Xem ra với các cậu, tớ có thể nói ra chuyện này.”

Shiori rời mắt khỏi chúng tôi và bắt đầu kể.

“Chuyển đến ngôi trường này và được thân với các cậu khiến tớ rất vui nhưng cũng có phần khổ sở. Tớ có cảm giác hai cậu thật sự rất hiểu nhau, đúng không. Tớ cũng từng có một người bạn giống như vậy.

Đó là người đầu tiên bắt chuyện với tớ ở trường Reimeikan. Tụi tớ hợp nhau đến nỗi tớ lấy làm lạ là không hiểu sao hai đứa lại toàn nghĩ những điều giống nhau đến như thế, tụi tớ đã nghĩ ra bao nhiêu chuyện hay ho, ngày nào cũng thật vui vẻ... Nhà cậu ấy ở xa nên bố mẹ cậu ấy đã thuê cho cậu ấy một căn hộ gần trường, tớ cũng thường đến đấy ngủ nhờ. Tụi tớ trò chuyện thâu đêm suốt sáng, cùng đi học muộn, cùng bị ăn mắng, nhưng mấy chuyện đó chẳng hề hấn gì, tớ nghĩ tụi tớ là bạn chí cốt của nhau, chuyện gì cũng có thể tâm sự với nhau.

Nhưng, hình như chỉ có mỗi tớ nghĩ như vậy.

Hồi tháng Hai năm nay, cậu ấy đã nghỉ học không xin phép. Cho dù không báo với nhà trường thì kiểu gì cậu ấy cũng báo với tớ, vì thế vừa sáng ra, thầy chủ nhiệm đã hỏi tớ. Tớ liền nhắn tin cho cậu ấy ngay lúc đó nhưng không thấy trả lời, gọi điện cũng không nghe máy, tớ đâm lo nên đã đến tận căn hộ của cậu ấy.

Bấm chuông không thấy ai hồi đáp, tớ bèn dùng chìa khóa sơ cua, mở cửa vào trong. Nghe tiếng vòi hoa sen, tớ đoán cậu ấy đang tắm nên đã định hù cậu ấy một phen. Tớ gõ cửa phòng tắm bùm bụp. Nhưng, tuyệt nhiên không có phản ứng gì.

Quái lạ. Nghĩ vậy, đột nhiên tớ thấy sợ, hai chân run lẩy bẩy. Dù vậy, tớ vẫn lấy hết can đảm mở cửa. Thế rồi, tớ thấy cậu ấy đang nằm bất tỉnh trong bồn tắm. Cậu ấy đã cắt cổ tay bằng lưỡi dao cạo râu, máu chảy lênh láng, khuôn mặt trắng bệch, mặc dù

không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt nhưng không hiểu sao chỉ riêng chuyện cậu ấy đã không còn ở đó nữa là tớ có thể cảm nhận bằng da bằng thịt.

Nhìn thấy hình bóng cậu ấy ngay trước mắt nhưng tớ lại biết cậu ấy không có ở đó. Đây mới thực sự là cái chết.

Chính vì thế, khi xem bộ phim hôm nay, tớ đã không khóc được. Vì dù họ có diễn cảnh chết giỏi đến thế nào thì họ cũng vẫn đang ở đây. Các cậu có hiểu cảm giác đó không? À, các cậu không cần miễn cưỡng trả lời tớ đâu. Tớ xin lỗi vì đã kể chuyện này. Nhưng tớ nghĩ phải chăng Yuki - người không khóc khi xem bộ phim hôm nay và Atsuko - người không viết cảm nghĩ về bộ phim bằng những câu từ rẻ tiền sẽ hiểu được cho tớ."

Không ngờ tôi lại được nghe chuyện này ở căng tin giữa ban ngày ban mặt. Hóa ra "chuyện gì đấy" lại là chuyện tự tử của một người bạn.

Atsuko cũng đang nhìn Shiori không chớp mắt.

"Shiori, thì ra cậu đã gặp phải chuyện như vậy. Chắc cậu đã đau khổ lắm nhỉ. Thế nên cậu mới chuyển trường đúng không... Thế, nguyên nhân tự tử là gì?"

Câu hỏi quá thẳng thừng, song tôi cũng tò mò muốn biết.

"Tớ không biết, không biết nguyên nhân là điều khiến tớ đau khổ nhất... Nếu được, các cậu cũng xem cái này đi? Đây là thư tuyệt mệnh của cậu ấy."

Shiori lấy điện thoại ra và cho chúng tôi xem một bức thư trong hộp thư đến. Atsuko cũng nhòm vào, nhưng đọc được một đoạn đã bỏ. Vì nó quá dài. Trong thư toàn những câu trừu tượng, mặc dù cũng loáng thoáng ám chỉ đến việc bị hà hiếp ở trường học, nhưng lại không viết rõ nguyên nhân cốt lõi dẫn đến việc tự tử. Cuối cùng, bức thư kết lại như thế này:

Việc tiếp tục sống như thế này xem ra hơi quá sức với tôi. Tôi sẽ khởi động lại cuộc đời mình. Bye bye.

Lúc trả lại Shiori chiếc điện thoại vẫn đang để mở, tôi bỗng nhận ra ngày Shiori nhận bức thư này là vào tháng Ba.

“Cậu ấy chết vào tháng Hai nên cậu thấy lạ lắm phải không? Một thời gian sau, mẹ cậu ấy mới gửi nó cho tớ, nói rằng trong điện thoại của cậu ấy vẫn còn lưu lại bức thư đề tên người nhận là tớ. Gỡ một bức thư dài như thế này, lẽ ra cậu ấy phải gửi cho tớ chứ. Nếu vậy, tớ sẽ lao ngay đến...”

Shiori không nói hết câu mà bỗng ngửa mặt lên trần nhà, hai tay siết chặt điện thoại. Cậu ấy làm vậy để ngăn không cho nước mắt trào ra. Phải chăng... chính cái dáng vẻ khi người ta cố kìm nén dù đang rất muốn khóc mới diễn tả được nỗi đau buồn sâu sắc hơn cả khóc?

“Thật tội nghiệp.”

Atsuko lấy chiếc khăn mùi soa nhăn nhúm ra, chấm lên khóe mắt.

Tội nghiệp? Trong lúc nghe chuyện, tôi cũng đã nghĩ như vậy, nhưng dần dà tôi có cảm giác phải chăng đó là một điều gì hơi khác. Kiểu như Shiori đang đấm đui với chính mình thì đúng hơn là đang đau khổ về cái chết của người bạn thân...

Này, nghe đây! Bạn thân của tôi đã chết rồi. Giờ đây tôi đang cố hết sức để vượt qua nỗi đau đó. Tôi biết “cái chết” thật sự là gì. Chính vì thế, tôi không giống những người khác. Tôi không giống các cậu.

Tôi có cảm giác tựa hồ đang nghe thấy tiếng lòng của Shiori.

Đó chẳng phải chỉ đơn thuần là sự tự mãn hay sao? Vậy mà, thú thực là tôi thấy hơi ghen tị với Shiori. Sao lại thế nhỉ. ...

Không gì đáng xấu hổ bằng việc khoe khoang về những bất hạnh của mình, nhưng nếu buộc phải làm vậy, tôi đủ tự tin mình sẽ không thua kém gì Shiori. Song liệu Shiori có cảm thấy ghen tị về điều đó không nhỉ?

“Này, mình cũng có chuyện muốn hỏi.”

Shiori chĩa đôi mắt long lanh, ngân ngấn nước về phía tôi.

“... Là gì vậy?”

“Sao cậu lại có vết thương trên tay trái vậy?”

“Cái này ư?”

Tôi giơ tay trái lên trước mặt. Có một vết lằn con chạch chạy ngang giữa mu bàn tay tôi, như chia ra phần trên dưới.

“Cái này là do bà của tớ... À mà thôi.”

“Cậu không phải miễn cưỡng nói ra đâu. Hẳn cậu cũng có những nỗi khổ riêng đúng không. Tớ hiểu mà...”

Khoảnh khắc Shiori vừa lấy ngón trỏ lần theo vết lằn xấu xí trên tay tôi, vừa thần thờ lẩm bẩm như vậy, tôi bỗng tức điên lên, cảm giác như có một cái gì đó vừa mới nổ tung.

Hiểu cái nỗi gì! Đời nào có chuyện cậu dễ dàng hiểu được cuộc sống như địa ngục đó! Chỉ là nhìn thấy một xác chết thôi mà, đừng có nói như thể mình là người biết tuốt!

... Nhưng, tôi chưa bao giờ nhìn thấy xác chết.

Tôi muốn nhìn thấy xác chết. À không, nếu thứ Shiori nhìn thấy là xác chết thì tôi muốn nhìn thấy khoảnh khắc ai đó là đời. Nếu thứ Shiori nhìn thấy là xác chết của bạn thân thì tôi phải nhìn thấy khoảnh khắc là đời của một người cũng thân ngang thế.

... Ai mới được.

Tôi nhìn sang Atsuko, thấy cậu ấy đang chăm chăm nhìn mình với vẻ mặt đờ đẫn.

* * *

Một giờ chiều. Tôi tới phòng của giáo viên thể dục đúng giờ, vậy mà thầy vẫn đang ra ngoài ăn trưa, chưa về. Chắc chắn vì người thầy hẹn là tôi. Có lẽ thầy nghĩ rằng: Con bé Atsuko à, cứ để nó chờ đi.

Một giáo viên thể dục khác nói với tôi “Thầy ấy sắp về đến nơi rồi” và để tôi ngồi chờ trên ghế xô pha ở phòng giáo viên, nhưng tôi chẳng có việc gì để làm.

Hôm nay chắc Yuki lại đến thư viện nữa đây. Không chừng cậu ấy vẫn đang ở cùng Shiori. Nếu hai người nói xấu về tôi thì phải làm sao đây.

Lúc chỉ có hai đứa, tôi đã ước giá mà có ba đứa thì tốt biết mấy. Vì nếu hai đứa thấy khó xử với nhau thì phải chẳng đứa còn lại sẽ đứng ra hòa giải. Nhưng đến lúc có ba đứa, tôi lại thấy hai đứa tốt hơn.

Lẽ đương nhiên, mối quan hệ bạn bè sẽ ngày càng rộng mở, cấp ba nhiều hơn cấp hai, cấp hai nhiều hơn cấp một, nhưng

trong trường hợp của tôi, tôi có cảm giác nó đang thừa bớt đi thì đúng hơn là rộng ra. Kiểu như lượng Calpis^(*) không đổi, chỉ có lượng nước là tăng lên. Nếu nó cứ tiếp tục mờ nhạt đi như thế này, có lẽ cuộc đời tôi sẽ giống thứ nước có mùi vị kỳ quặc vậy.

Chính Yuki là người khơi mào chuyện rủ Shiori - học sinh chuyển trường, lúc đó đang ngồi ăn cơm hộp một mình nhập hội cùng bọn tôi.

Kể từ khi xảy ra chuyện liên quan đến *Màn độc bước trên dây của Yoru*, tôi chẳng còn hiểu gì về con người Yuki nữa, tôi đã ước giá mà có thêm một ai đó đứng vào giữa hai chúng tôi, song không ngờ Yuki lại là người chủ động nói ra chuyện đó trước. Làm như cậu ấy đang cảm thấy bất mãn với tôi không bằng. Yuki hoàn toàn không hiểu lý do chúng tôi trở nên khó xử với nhau là do bản thân cậu ấy.

Tôi đã ước lúc nào cũng chỉ có hai đứa với nhau, vậy mà...

Chưa kể, tháng trước, Yuki đã có bạn trai. Chuyện bắt nguồn từ cái lần cậu ấy ôm một chồng đầy sách ở thư viện, không may làm văng tung tóe, anh chàng kia đã cùng nhặt lên giúp. Thời buổi này, ngay cả trong truyện tranh dành cho thiếu nữ cũng không thể nào có những chuyện như vậy xảy ra. Nhưng với Yuki thì có.

Bởi lực nắm của tay trái cậu ấy chỉ có ba phần. Trong khi tay phải là hai mươi. Xem ra, hể tìm thấy cuốn sách muốn đọc là Yuki lại dùng tay phải lấy ra, chắt dần lên tay trái, dần dà tay cậu ấy không thể chịu nổi sức nặng ấy nữa. Miễn chàng trai ra tay giúp đỡ vào lúc đó không phải một người quá tệ thì mọi chuyện dễ tiến triển thuận lợi lắm chứ. Có lẽ Yuki đã nói những câu không thật sự nghĩ trong lòng và cuộc trò chuyện giữa họ đã trở nên đầy hào hứng.

Vết sẹo trên tay trái... Không phải tại cậu ấy đánh vỡ cốc khi đi uống nước lúc nửa đêm sao?

Tôi đã chắc mẫm như vậy suốt thời gian qua. Vậy mà cậu ấy lại nói với Shiori là “do bà tớ”.

Yuki bị thương là do bà. Có lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự.

Có lẽ Yuki không hiểu được cảm xúc của tôi khi này đâu. Thành thực mà nói, tôi còn sốc hơn cả hồi xảy ra chuyện về *Màn độc bước trên dây của Yoru*.

Tại sao Yuki không bộc bạch sự thật đó với tôi?

Vì lúc nào tôi cũng chỉ toàn nói những chuyện nhàm chán? Chuyện về chiếc khăn Riz rồi chuyện bánh kẹo. Trong khi đó, Shiori lại kể chuyện tự tử của bạn mình. Xem ra một người đã giác ngộ về cái chết như Shiori sẽ hiểu được cho cậu ấy. Có phải Yuki đã nghĩ như thế không nhỉ.

Chết nghĩa là gì? Chỉ ít tôi cũng hiểu một điều, cho dù bị mọi người ghét bỏ thì cũng vẫn còn hơn là chết. Có điều, nhắc đến từ “chết”, cái hình dung rằng đó là từ dùng để làm tổn thương người khác vẫn mạnh mẽ hơn, nhưng tôi không tưởng tượng ra được, thành thử tôi không biết hơn là hơn như thế nào. Nếu tôi biết được điều đó... thì sẽ ra sao nhỉ.

Giác ngộ về cái chết.

Nếu tôi cũng nhìn thấy xác chết giống như Shiori...

“Atsuko, để em phải chờ rồi.”

Ông thầy tuổi ngoài 50 bước vào. Đó chính là thầy dạy thể dục, người gọi tôi tới đây. Miệng thầy ngậm tăm, tuyệt nhiên không có vẻ gì áy náy.

“Chuyện học bù môn thể dục, em nghĩ sao về việc tham gia hoạt động tình nguyện trong dịp nghỉ hè?”

“Tình nguyện, nghĩa là làm gì hả thầy?”

“Hỗ trợ mấy công việc đơn giản ở viện dưỡng lão. Em xem, hội học sinh trường mình đang giao lưu với một viện dưỡng lão đấy thôi. Nghe đâu một nhân viên của họ vừa nghỉ việc đột xuất, bởi vậy họ đang hỏi xin trường mình tình nguyện viên ngắn hạn. Đi tình nguyện để bù vào những tiết thể dục em đã nghỉ trong học kỳ một, em thấy sao?”

Thầy đang làm khó tôi ư? Nào phải tôi trốn học thể dục. Chỉ vì mỗi lần ra sức vận động là tôi lại không thở nổi, đâm chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải ngồi dự thính đấy chứ. Ông thầy vô tâm này không hiểu rằng việc ngồi lì một chỗ xem các bạn tập còn khổ sở gấp mấy lần việc chạy sao?

Nhưng...

Viện dưỡng lão toàn những ông bà tuổi già sức yếu, không chừng tôi có thể nhìn thấy xác chết. Nhìn thấy xác chết và ngộ ra cái chết. Chẳng phải đó đúng là nơi đang vẫy gọi tôi “Hãy đến đây đi” sao? Xem ra đây chính là cơ hội.

“Em sẽ đi ạ.”

“Ồ, Atsuko mà cũng quyết định nhanh gọn nhỉ. Nếu em muốn, hay là rủ cả chiến hữu của em đi? Học kỳ một chủ yếu là các môn điền kinh, nhưng sang đến học kỳ hai thầy sẽ tập trung vào các môn thể thao dùng bóng. Nếu vậy, chắc bạn ấy không học được rồi. Coi như là học bù trước.”

“... Chuyện đó, chắc cậu ấy không thích đâu ạ. Chưa gì đã bị quy kết là bỏ tiết rồi.”

“Không hổ danh là đôi bạn cùng tiến, em nói cũng phải. Vậy thầy chỉ đăng ký tên em thôi nhé.”

“Dạ? Một mình em sao ạ?”

“Vốn dĩ họ chỉ xin một, hai tình nguyện viên thôi. Nếu Yuki không đi thì mình em đi là đủ rồi còn gì.”

Tôi cứ định ninh là sẽ đi theo nhóm năm, sáu người, giống hoạt động tình nguyện của hội học sinh kia. Tôi còn đang nghĩ không cần Yuki có mặt trong số đó, vậy mà... Đi một mình, liệu tôi có kham nổi không nhỉ.

Nhưng, giác ngộ về cái chết mà có mặt Yuki ở đó thì đâu còn nghĩa lý gì nữa.

* * *

Ba người gồm bố, mẹ và tôi đang ngồi quanh bàn ăn tối. Có điều, chúng tôi hầu như không trò chuyện. Bởi chúng tôi đã quên mất cách sum họp gia đình rồi. Cho đến ba tháng trước, vào bữa sáng sẽ diễn ra “tiết sinh hoạt đầu giờ”, còn bữa tối sẽ diễn ra “tiết sinh hoạt cuối giờ” ở căn phòng kế bên phòng bếp.

Mục tiêu sinh hoạt tháng này là “học cách chào hỏi”. Tất cả các em, hãy chào thật to và đồng thanh...

Đã thành thông lệ suốt bao năm ở nhà tôi, bà không ngừng giáo huấn, còn chúng tôi cứ ăn, vờ như không nghe thấy.

Tai họa ập đến gia đình tôi khi tôi vừa mới lên lớp Năm.

Một ngày nọ, đi học về, tôi thấy bà đang mặc vest. Bà đã nghỉ hưu nên lâu lắm rồi tôi mới lại thấy bà đóng bộ, chắc hẳn bà vừa đi đâu về, tôi bèn phớt lờ và định cứ thế đi thẳng về phòng, nhưng rồi lưng tôi bỗng bị giáng một đòn choáng váng.

Tôi ngoảnh lại, thấy bà đang làm vẻ mặt đáng sợ, trừng mắt nhìn tôi, tay cầm cây thước bằng tre dài năm mươi xăng ti mét, cây thước bà ưa dùng suốt thời còn đứng trên bục giảng.

Cái thái độ vênh vác với người lớn tuổi kiểu gì thế hả! Fujioka, em lúc nào cũng thế. Cây mình học giỏi một chút rồi coi thường những người xung quanh.

Tràng thuyết giáo của bà kéo dài mất một lúc, còn tôi chỉ biết đứng ngây ra nghe.

Chắc tôi đã sai vì không nói câu “Cháu chào bà”... Nhưng Fujioka là ai mới được...

Đó chính là khởi đầu của căn bệnh sa sút trí tuệ của bà tôi, người từng là giáo viên cấp một, trải qua nỗ lực phi thường đã lên đến vị trí hiệu trưởng.

Hồi đầu, cứ cách hai, ba hôm, bà lại bất thành linh lồng ghép một thành viên trong nhà với hình ảnh một học trò nào đó của bà (mặc dù tôi lúc nào cũng là Fujioka) để khi thì thuyết giáo, khi thì vung cây thước, thi thoảng thì khen ngợi. Sau đó, cứ từng bước một, bà dần dần lộn ngược dòng, trở lại là mình của cái thời mà giáo viên rất được tôn trọng và có quyền lực ghê gớm, để rồi không bao giờ quay trở về nữa.

Vốn dĩ bà tôi là người rất khắt khe về thời gian, bà coi việc hành động trước năm phút là lẽ đương nhiên, nhưng kể từ khi thành ra lắm cảm thì cái sự khắt khe đó còn gia tăng cấp độ hơn nữa. Người ta nói trí tuệ của con người gồm hai loại là trí tuệ lỏng và trí tuệ kết tinh. Những người già mắc bệnh sa sút trí tuệ có thể nhớ tên của tất cả các đời tướng quân nhà Tokugawa nhưng lại quên mất việc mình vừa ăn cơm xong không phải vì họ cố tình làm khó người khác, mà là vì loại trí tuệ của họ khác biệt.

Nếu chiếu theo logic đó thì tôi nghĩ trong đầu bà tôi, những cái gọi là quy định, quy tắc đều được gắn cùng chiếc đồng hồ. Dù là giờ thức giấc, giờ ăn, hay các loại giờ giới nghiêm, nếu chúng

tôi không tuân thủ việc thực hiện trước năm phút thì sẽ có một cây thước bay tới ngay lập tức. Không có chỗ cho sự bao biện. Cây thước sẽ không ngừng vụt vào lưng, vào cánh tay chúng tôi cho tới khi bà công nhận là chúng tôi đã hối lỗi. Càng chống đối càng không thấy đâu là điểm dừng. Còn nếu chịu làm bộ mặt thành khẩn nhận lỗi thì chỉ bị đánh từ ba đến năm roi là xong, thế nên chúng tôi chỉ cần cắn răng mà chịu đựng.

- Chỉ là một bà cụ nhỏ thó vung vẩy cây thước thôi, đâu cần làm om sòm lên thế chứ.

Người nói ra câu đó là bà bác sống cách nhà tôi mười lăm phút đi bằng ô tô.

- Nếu vậy thì chị thử chăm mẹ một tuần đi.

Sau khi mẹ tôi gửi bà sang nhà bác, đến tối ngày thứ ba, chồng của bác đã đem trả bà về nhà tôi.

- Cứ đà này chúng tôi sẽ bị giết chết mất thôi.

Trên trán của ông bác có dán một miếng băng to bụi.

Vậy thì đưa bà vào viện dưỡng lão, nghĩ thế chúng tôi bèn đăng ký lên tòa thị chính nhưng lại bị họ từ chối một cách chóng vánh. Lý do là bởi bà không bị thương ở đâu cả.

Giờ đây ngay cả khi không còn nghe thấy giọng nói phát ra từ căn phòng bên cạnh, chúng tôi vẫn ngồi ăn cơm trong trạng thái người nào người nấy đều đắm chìm trong thế giới của riêng mình. À không, tôi không biết bố mẹ đang nghĩ gì hết. Nhưng về phần mình, tôi đang mặc cho thời gian trôi đi trong căn nhà này, còn tâm trí thì đã bay đến một thế giới ở đâu đó rất xa, không phải nơi này.

* * *

Sau khi nói với mẹ “Con đánh răng và tắm xong rồi”, tôi bèn quay trở về phòng mình. Thứ tự đi tắm ở nhà tôi là: tôi, rồi đến bố, rồi đến mẹ. Sở dĩ như vậy là vì tôi thường mớ hôi mớ kê trở về sau mỗi buổi tập kiếm đạo, nhưng kể cả khi không còn như thế nữa, tôi cũng không thể nghĩ đến chuyện ngâm mình trong bồn tắm mà bố vừa dùng trước đó được. Nếu làm vậy, mùi cơ

thể đàn ông sẽ bám vào người tôi, mà như vậy thì việc đi tắm chẳng còn ý nghĩa nữa.

Nói vậy nhưng tôi rất yêu quý bố.

Trong bữa tối, tôi báo cáo bố mẹ về việc mình sẽ đi tình nguyện ở viện dưỡng lão thay cho các tiết học bù thể dục. Thói quen của gia đình tôi là cứ đến giờ ăn cơm, chúng tôi sẽ tắt tivi, cả nhà ngồi quây quần bên mâm cơm ngon lành mẹ nấu và kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra ngày hôm ấy.

Mẹ hơi tức giận, nói rằng chuyện không thể tham gia giờ thể dục có phải lỗi của tôi đâu, còn bố lại tán thành, bảo tham gia vào các hoạt động phúc lợi xã hội là một việc tốt.

“Ông bà nội ngoại của Atsuko đều mất sớm, con bé không có cơ hội tiếp xúc với người lớn tuổi, thế nên đây chẳng phải một dịp tốt để học về sự đời hay sao? Chưa kể, việc giúp ích cho ai đó chắc chắn sẽ khiến bản thân tự tin hơn.”

Nghe vậy, mẹ cũng chuyển sang tán đồng chuyện này. Thứ mà tôi còn thiếu là “sự tự tin” ư? Tôi cứ tưởng mình đang cư xử bình thường, nhưng phải chăng người ngoài nhìn vào lại thấy tôi đang run rẩy. Mặc dù tôi đã cố gắng bắt nhịp với mọi người, tỏ ra thật tươi vui, thật cởi mở.

Nhưng chắc chỉ có bố, mẹ và Yuki mới cảm nhận về tôi như vậy. Nếu các bạn khác trong lớp cũng có cùng cảm nhận, kiểu gì họ chẳng viết xấu gì đó ở trên này.

Thói quen của tôi trước khi đi ngủ là mở máy tính ra và ngó qua “trang web ngầm của trường”.

“Nghe nói bố của con trai cô S chính là thầy hiệu phó.”

“Thầy M đội tóc giả. Ngày nào tao cũng phát lệnh cảnh báo lốc xoáy!”

“K đã có bầu 4 tháng. Nó mà không phá thai trong dịp nghỉ hè này thì toang!”

S, M, K là ai, tôi đều biết hết. Tôi cũng hình dung được đứa nào đã viết những dòng này. Bởi trong giờ nghỉ trưa, chúng cũng đã bàn tán những chuyện tương tự. Mặc dù biết đó đều là những câu chuyện bịa đặt cho vui mồm, nhưng khi cả hai bộ mặt trái - phải của những người trong cuộc hiện lên đầy chân

thực, tôi lại nghĩ biết đâu đúng là cô S đã ngoại tình với thầy hiệu phó, thầy M đeo tóc giả, còn K thì đang mang bầu...

Thì thoảng, chúng cũng đan cài cả những chuyện có thật...

“Chỉ tại con A bị trượt ngã mà tao không được tham dự đại hội toàn quốc.

“Con A vênh váo vì được xét tuyển thẳng vào cấp ba.”

Nó chỉ biết nghĩ cho mình, đồ tồi.”

“Đồ tồi, đồ tồi, đồ tồi.”

“Nếu là tao, tao sẽ chết để thay cho lời xin lỗi.”

“Con A đã chết chưa?”

“Con A vẫn còn sống nhăn răng à?”

Tôi đã để thua trong hiệp đấu đại tướng^(*) sau tỉ số hòa hai đều ở trận chung kết đồng đội của đại hội thể thao cấp tỉnh - đại hội cuối cùng của thời cấp hai. Không hiểu đối thủ của tôi ăn món gì vào bữa trưa hôm đó mà lại có mùi tỏi rất nồng, vì bật nhảy từ khoảng cách xa hơn so với cự li thi đấu mọi khi nên tôi đã mất thăng bằng, bị đối phương giật mất găng tay rồi cú thế ngã xuống và bị bong gân.

Tôi đã không thể cứu vãn tình thế cho đến tận lúc hết giờ.

Đấy không phải là lỗi của Atsuko. Cậu không được nghĩ ngợi gì đâu đấy.

Tất cả mọi người đều an ủi tôi. Tôi đã nghĩ bạn bè thật tốt, vậy mà...

Những dòng chữ đó.

Khi tôi từ bỏ kiếm đạo, từ chối lời đề nghị xét tuyển thẳng vào cấp ba thì ngay lập tức những bài viết về “A” trên bảng tin cũng thôi không xuất hiện nữa.

Vậy là được rồi. Tôi không đam mê kiếm đạo đến mức để mọi người ghét bỏ, cũng không có ý định vào một ngôi trường tốt.

Lần đầu tiên việc hít thở của tôi gặp vấn đề là khi tôi biết tin tất cả các thành viên khác, ngoại trừ tôi, đều đổ vào trường cấp ba Reimeikan...

Nếu tôi tự tử thì những đứa đó sẽ thế nào nhỉ?

Kể từ dạo người ta rầm rộ đưa tin về những nữ sinh cấp ba tự tử vì bị nói xấu trên trang web ngầm của trường, các thầy cô cũng nhẩy vào kiểm duyệt nội dung, vậy mà chúng vẫn nói xấu người khác một cách ngang nhiên như thế này, thật là có dũng khí.

Tôi đã từng đăng bài lên trang web ngầm của trường khác chỉ một lần duy nhất. Lần đó, tôi cảm thấy cực kỳ giận dữ nên đã viết mà không suy nghĩ sâu xa, nhưng đến sáng hôm sau, tôi bắt đầu lo lắng không chịu nổi. Mặc dù không đời nào có chuyện họ phát giác ra ai là người viết, tôi vẫn có cảm giác mình sẽ bị trả đũa và sợ hãi nên đã quyết định không vào trang web đó lần thứ hai. Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ ngày đó.

Chỉ cần đọc thôi là đủ rồi. Cười một chút với câu chuyện của người khác và thở phào nhẹ nhõm khi không ai nhắc đến mình. Có vậy tôi mới ngủ ngon được.

Thế này có được gọi là chứng nghiện Internet không nhỉ? Nếu vậy thì chắc chắn gần như cả trường tôi đều nghiện.

Tôi muốn trở thành một người không phải để ý đến trang web ngầm hay gì nữa.

Từ khi lên cấp ba, Yuki bắt đầu có điện thoại di động, nhưng chắc cậu ấy không vào xem mấy trang web ngầm đâu nhỉ. Kể cả có tình cờ ngó vào và thấy người khác nói xấu về mình, cậu ấy cũng không đời nào đi làm cái việc lấy lòng chủ nhân của những bài nói xấu đó. Cũng chẳng hơi đâu mà lo lắng, buồn phiền. Càng không có chuyện tìm đến cái chết.

Cậu ấy sẽ làm bộ mặt không quan tâm và nghĩ về một kế hoạch trả đũa tinh vi.

Yuki thật mạnh mẽ.

Bị nói xấu trên trang web ngầm của trường vẫn còn hơn là chết. Vậy mà, tôi vẫn cứ để ý đến nó thế này, đó là bởi tôi vẫn chưa hiểu về “cái chết”.

Tôi cũng muốn trở nên mạnh mẽ.

Để làm được điều đó, quả nhiên tôi vẫn muốn giắc ngộ về cái chết.

* * *

Lúc trở về phòng, chỉ còn một mình, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện của Shiori.

Câu chuyện về cái chết khiến tôi cảm thấy ghen tị đến mức suýt chút nữa thì buột miệng nói ra nguyên nhân thật sự của vụ thương tích, chuyện mà tôi đã không hé răng với bất kỳ ai.

Tôi muốn chứng kiến khoảnh khắc lìa đời của người thân.

Người mà tôi mong chết đi nhất chính là bà. Đã bao lần tôi ước bà chết đi giùm tôi. Có lần đi lễ chùa đầu năm, tôi đã cầu xin các ông bà, ông vải năm nay hãy về đón bà tôi đi. À không, đâu chỉ dừng ở đó, có lần tôi còn định tự tay tiễn bà đi kia.

Nhưng, bà không chết. Mỗi lần bà ngã bệnh, những căn bệnh thường gặp ở người già, tôi lại nuôi hy vọng đã đến lúc rồi đây, nhưng chỉ vài ngày sau bà lại bình phục như chưa hề có chuyện gì xảy ra, mỗi lần như vậy, tôi như bị đẩy xuống hố sâu của tuyệt vọng. Đối với cái chết của con người ấy, tôi đã sớm bỏ cuộc từ lâu rồi.

Giờ đây tôi chẳng còn muốn liên quan đến nó nữa.

Một người thân thích. Nếu bố hay mẹ qua đời, cuộc sống sau này của tôi sẽ khốn đốn lắm, còn Atsuko thì... tôi không muốn nghĩ đến.

Cái chết mà Shiori chứng kiến là tự tử. Nếu muốn nhìn thấy kiểu chết tương tự, cách nhanh nhất là lướt qua mấy trang web tự tử rồi lên chiến thuật. Có điều, tôi muốn tránh các vụ tự tử càng xa càng tốt.

Không có kiểu chết nào vô vị bằng tự tử.

Những kẻ có trí tưởng tượng nghèo nàn nhưng lại ngỡ mình thông minh sẽ chọn cách tự tử. Họ cứ tưởng thế giới mình hình dung ra là tất cả, họ tuyệt vọng với nó và chọn cái chết, thật nông cạn làm sao.

So với cái chết của những người đó, tôi muốn chứng kiến cái chết của những người đang khao khát được sống hơn.

A, hẳn là con người này đã muốn được sống lâu hơn, lâu hơn nữa. Không biết thế giới mà họ mơ tưởng tượng ra có hình thù như

thế nào nhỉ...

Ở đâu mới có những cái chết giúp khơi gợi trí tưởng tượng trong tôi như thế đây.

Nghĩ thôi cũng thấy phiền toái. Chẳng thà đọc sách còn hơn. Tan học về, tôi đã ghé qua thư viện để mượn tác phẩm mới ra của một nhà văn vốn là bạn của Ogura.

Tôi thật sự lấy làm tiếc về cái chết quá chóng vánh vì tai nạn giao thông của Ogura. Vụ việc không được đưa lên báo thể theo ý nguyện của gia đình. Tôi đã định chờ đến khi lão thầy ấy có tiếng tăm một chút sẽ vạch trần chuyện đạo văn của lão, ai dè...

Cái gì đây.

Giữa quyển sách có kẹp một tờ rơi được làm thủ công.

“Chiêu mộ tình nguyện viên đọc sách.”

Dòng chữ được viết tay trên một tờ giấy màu xanh nhạt.

“Gửi bạn, một người yêu mến sách. Bạn có muốn tham gia đọc sách cùng những người bạn đồng hành vui nhộn không?”

Một hội nhóm có tên là “Bồ Câu Nhỏ” đang chiêu mộ tình nguyện viên đọc sách cho trẻ em và người già trong dịp nghỉ hè. Địa điểm hoạt động là viện dưỡng lão, khoa Nhi của bệnh viện trực thuộc Đại học S cùng một số địa điểm khác trong thành phố.

Khoa Nhi ư. Với quy mô tầm cỡ một bệnh viện trực thuộc Đại học S, chẳng phải sẽ có rất nhiều trẻ em bệnh tình nghiêm trọng hay sao. Những thiếu niên đang phải đối mặt với căn bệnh nan y, giống bộ phim tôi vừa xem hôm nay...

Nếu tôi tham gia hoạt động này thì sao nhỉ?

Với những đứa trẻ quen biết qua hoạt động tình nguyện, chỉ cần chơi thân đến một mức độ nào đó cũng có thể xem là người gần gũi với mình, chưa kể, sau khi chúng chết đi, tôi cũng không gặp phải rắc rối gì.

Nhưng liệu tôi có kham nổi việc đọc sách cho người khác nghe không đây? Cho dù có thể đọc một cách trôi chảy đi nữa thì tôi cũng hoàn toàn không đủ tự tin mình có thể mỉm cười được. Nếu có vòng phỏng vấn giống như xin đi làm thêm thì tôi rớt là cái chắc.

Hay là thử tập cười xem sao nhỉ. Mà thôi, không sao đâu. Nếu đối tượng là trẻ em, có lẽ tôi sẽ phải đọc truyện cổ tích, mà hầu hết những câu chuyện cổ tích đều không cần cười. Đọc mấy truyện kiểu như *Trận chiến Khỉ và Cua* hay *Núi Kachi Kachi* mà cười cợt chỉ tổ khiến bọn trẻ thêm rợn người.

Cách thức đăng ký là liên lạc đến số di động của một người có tên là Okada, đại diện nhóm Bồ Câu Nhỏ. Ngay đầu tuần sau tôi sẽ gọi điện thử.

Không biết tôi sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Giây phút là đời của một đứa trẻ tuổi đời ít hơn tôi, đang ngập tràn ước mơ và hy vọng, tin rằng tương lai sẽ còn trải dài mãi.

Hình dung ra cảnh bản thân mình quay ngược trở lại độ tuổi ấy và cuộc đời mãi mãi dừng ở đó, liệu tôi có thể nào nghĩ được rằng ngay cả chuỗi ngày như địa ngục đó cũng chẳng sá gì so với cái chết không nhỉ? Liệu tôi có thể nào nghĩ được rằng thế giới hiện tại thật tuyệt vời mà không cần tự nhủ với bản thân thế giới ngoài kia rộng lớn lắm không?

Liệu tôi có muốn khoe khoang với ai đó về cái chết mà mình đã chạm đến?

Đặt ra được một mục tiêu to đùng và đầy bất ngờ cho kỳ nghỉ hè mà tôi vốn dĩ chưa có dự định gì khiến tôi cảm thấy vô cùng háo hức.

CHƯƠNG II

Ngày 27 tháng Bảy (thứ Hai)

Quối cùng tôi cũng nhìn thấy nó.

Viện dưỡng lão chăm sóc đặc biệt Silver Chateau. Tòa nhà cổ tích nghe đâu vừa xây xong hồi năm ngoái với mái đỏ tường trắng tựa như một tòa lâu đài ẩn mình trong rừng vẫn thường xuất hiện trong những câu chuyện đồng thoại.

Nói mới nhớ, một đứa nào đó nhóm hoa hòe hoa sói trong lớp từng bảo: “Lúc đầu tao tưởng đây là khách sạn tình yêu, té ra lại là viện dưỡng lão,” không chừng là nói về nơi này cũng nên.

Có điều, không ngờ để đến được đây lại mất nhiều thời gian thế này.

Mặc dù đã nghỉ hè, tôi vẫn thức dậy lúc bảy giờ sáng như mọi khi và rời khỏi nhà lúc tám giờ. Đi bộ từ nhà ra ga mất bảy phút, đi tàu điện mất hai mươi phút, từ trước cửa nhà ga leo lên xe buýt đi thêm hai mươi phút, rồi từ bến xe buýt dưới chân núi đi bộ lên lưng chừng núi trên một con đường thẳng tắp chưa trải nhựa.

Tuy không có yêu cầu gì về trang phục nhưng dù sao cũng là học bù nên tôi vẫn mặc đồng phục, trong cặp nhét sẵn bộ đồ thể dục, song có vẻ như việc tôi chọn đôi giày da này là thất sách.

Trên tám bản đồ tôi nhận được ở trường có ghi “đi bộ mười phút từ bến xe buýt”, vậy mà tôi đã cuốc bộ những hai mươi phút rồi. Chắc vì tôi đi chậm hơn những người bình thường khác. Mặc dù Yuki chưa bao giờ than phiền về điều đó trong lúc chúng tôi đi từ nhà đến trường và từ trường về nhà... Xem ra khi giới thiệu về viện dưỡng lão, để tạo ấn tượng về sự tiện lợi của nơi này, người ta đã ăn gian, rút ngắn khoảng cách xuống một chút.

Biết thế tôi rủ cả Yuki đi cùng.

Đi một mình thế này đúng là quá sức với tôi thật. Tôi muốn về nhà. Ngặt nổi...

Cổ họng tôi khát khô, vậy mà xung quanh lại chẳng có gì. Không cửa hàng tiện lợi, không máy bán hàng tự động, thậm chí một cửa hiệu tồi tàn cũng không nốt. Ngay đến một đứa mới mười mấy tuổi đầu như tôi còn thở không ra hơi thế này, giả sử mấy ông già bà cả sắp châu trời thấy buồn chán quá mà bỏ trốn khỏi viện dưỡng lão, khéo lại chết trước khi đến được bến xe buýt cũng nên.

Mà không, có lẽ đó chính là mục đích nó được xây trên núi thế này. Một nơi tập trung những con người bị vứt bỏ. Biết đâu họ đã quen với nơi này một cách không ngờ.

Tôi đến nơi đúng mười giờ theo giờ quy định, mặc dù rõ ràng đã căn giờ ra khỏi nhà để có thể đến sớm hơn.

Bước qua lối vào, tôi đến xưng tên ở bàn tiếp đón trong phòng hành chính bên tay phải, ngay lập tức họ gọi người phụ trách đến cho tôi. Hình như phía nhà trường đã liên lạc trước với họ.

Nhưng khoan, đây là viện dưỡng lão ư?

Trần nhà làm thành giếng trời, đèn chùm, cây cảnh, những chiếc ghế xô pha nom rất êm ái. Phía bên kia hành lang còn có một cụ ông mặc chiếc áo sơ mi Hawaii in hình hoa dâm bụt đỏ trên nền vải xanh nhạt. Cứ như một khách sạn nghỉ dưỡng thường thấy trong chương trình du lịch vậy.

Mặc dù vậy, nơi này vẫn có một điểm khác biệt mang tính quyết định.

Nó cứ hôi hám thế nào ấy. Thịt thà hay cá mú trong tủ lạnh mà bốc mùi thế này thì tôi sẽ vứt ngay. Một thứ mùi kiểu như vậy. Thì ra những người đang chờ chết sẽ tỏa ra thứ mùi này...

“Thấy hôi hả?”

Sém chút nữa thì tôi chết lặng cả người. Tự dừng lại có người bắt chuyện ở sau lưng, đã thế còn nói trúng phóc điều tôi đang nghĩ nữa chứ. Vừa chân ướt chân ráo đến đã bị người ta có ấn tượng không tốt về mình thì biết làm sao đây.

Tôi ngoái đầu lại, thấy một phụ nữ trông rất chinh tề, tuổi tầm 35 đang đứng đó. Trên ngực cài thẻ tên bằng nhựa ghi chữ “Onuma”.

“Cô tên là Onuma, trưởng nhóm. Theo cô vào phòng trong kia đi, cô sẽ giải thích ngắn gọn cho cháu.”

Cô Onuma không nói câu nào bày tỏ sự cảm kích trước việc tôi đã đến đây vào ngày nghỉ cũng như việc tôi đã lặn lội quãng đường xa như thế, cô ấy chỉ nói độc một câu rồi quay ngoắt lưng, bước thoăn thoắt trên hành lang.

... Đúng lúc đó, ông cụ mặc áo Hawaii đang đi bộ phía bên kia hành lang bỗng hơi loạn choạng.

Uỳnh! Một âm thanh khủng khiếp vang khắp hành lang. Tựa như khi một cuộn chiếu đang dựng dựa vào tường bị đổ phịch xuống sàn vậy. Mặc dù đây là cách một ông già nhỏ thó chậm rãi dừng lại rồi bất thành linh đổ ịch xuống như một món đồ chơi đang chạy thì bị tuột mất đinh ốc. Không lẽ ông cụ nặng đến thế sao?

Cô Onuma đã có mặt ở chỗ ông cụ Hawaii.

Cô ấy ra chỉ thị cho một người có vẻ là nhân viên chăm sóc đứng gần đó rồi hai người cùng khiêng ông cụ Hawaii vào căn phòng kế bên. Đúng lúc tôi đến trước cửa căn phòng và đang nghĩ bụng chắc đây là phòng y tế thì cô Onuma bước ra hành lang với vẻ mặt hết sức điềm tĩnh.

“Ông cụ lúc này có sao không ạ? Cô ơi, cháu không chạy được đâu ạ. Có thể gọi là chứng loạn nhịp thở... À, nhưng cháu có thể đi bộ vô tư, còn nếu chạy chậm thì chắc cũng vẫn được.”

Sao tôi lại phải phân bua nhỉ.

“Cháu không cần bận tâm đâu. Nếu xảy ra chuyện gì, hãy ngay lập tức gọi một nhân viên nào đó.”

Cô Onuma lại tiếp tục bước đi trên hành lang. Tấm lưng ấy chừng như muốn nói cô chẳng trông mong gì ở cháu đâu. Không phải chính họ đã nhờ cậy trưởng tôi sao?

Sao tôi lại đến một nơi như thế này nhỉ.

... Để chứng kiến cái chết. Chỉ là một ông cụ bị ngã tạo ra tiếng động lớn thôi mà, đâu phải lúc để tôi sợ sệt.

Cô Onuma dừng bước trước cửa căn phòng có đề biển “Phòng viện trưởng”.

“Tại viện dưỡng lão này, tất cả nhân viên chúng tôi cùng đồng lòng nhất trí, luôn tâm niệm phục vụ tận tâm, đem đến dịch vụ để các cụ ông, cụ bà ở đây có thể yên tâm, sống một cuộc sống mạnh khỏe và có ý nghĩa. Trong hai tuần tới đây, cháu cũng hãy tận tụy làm việc ở đây, coi đây là cơ hội để tự mình học hỏi nhé.”

Tại phòng viện trưởng, tôi nhận được những lời khích lệ từ ngài viện trưởng áng chừng tuổi ngoài 50, trông có vẻ tốt tính và còn được nhận thẻ tên với cái tên “Kusano” được viết tay trên đó. Hình như tất cả nhân viên ở đây đều phải đeo thứ này. Chỉ là một tấm thẻ tên bình thường vậy mà không hiểu sao tôi lại thấy vui.

Sau khi rời khỏi phòng viện trưởng, cô Onuma dẫn tôi đi một vòng quanh viện dưỡng lão.

Tầng một của tòa nhà ba tầng có các phòng như phòng hành chính, phòng viện trưởng, phòng y tế, phòng phục hồi chức năng, ngoài ra còn có phòng nhân viên. Nghe nói tại phòng y tế mà ông cụ Hawaii vừa được khiêng vào khi nãy có các bác sĩ và điều dưỡng viên của bệnh viện K ở gần đây thay phiên nhau túc trực. Nói mới nhớ, trên đường tới đây, tôi đã thấy một điểm dừng xe buýt ghi “Bệnh viện K”.

Tầng hai và tầng ba là không gian sống của các ông cụ bà cụ, cả thảy có một trăm người. Có ba loại phòng gồm phòng dành cho bốn người, phòng đôi và phòng đơn, phòng nào phòng nấy đều đã đủ người. Hình như vẫn còn rất nhiều người đang xếp hàng chờ vào ở.

Trên tầng hai, ngoài phòng ở còn có nhà ăn, phòng trò chuyện, các phòng tắm với những chức năng riêng biệt, tầng ba có phòng trò chuyện, phòng đa năng và hội trường nhỏ.

Lúc đi ngang qua nhà ăn, tôi ngửi thấy mùi giống như mùi nước tương tsuyu. Món canh miso cho bữa sáng chẳng? Buổi

trưa tôi sẽ được ăn cơm suất trong phòng nhân viên. Không biết tôi có nuốt nổi những món ăn của người già không nhỉ?

Quan trọng hơn, liệu tôi có nuốt cho họ ăn được không đây.

Bữa tối qua, tôi đã nhờ mẹ làm món mì lạnh vì chắc hẳn thực đơn ở viện dưỡng lão chủ yếu sẽ là các món mì mềm, sau đó hai mẹ con cùng luyện tập thử nhưng cũng khá vất vả. Tôi đã điều chỉnh độ dài của sợi mì, nghĩ chừng đó là vừa, vậy mà khi nuốt vào miệng mẹ, sợi mì đột nhiên chui tọt xuống cổ họng, bắt tội mẹ tôi ngay miếng đầu tiên đã ho sặc sụa. Đổi lại là người già có khi chết luôn chứ chẳng chơi.

Tôi muốn nhìn thấy xác chết, nhưng tự tay giết người ta thì đâu còn là chuyện đùa nữa. Tôi phải cố gắng hơn mới được.

Sau khi đi một vòng quanh viện dưỡng lão, cô Onuma bèn gọi một ông chú áng chừng 35 tuổi, mặc bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh navy, bây giờ đang dọn dẹp cầu thang lại để giới thiệu tôi.

Hình như tên ông chú ấy là Takao. Một người đàn ông không gầy không béo, không cao không thấp, lưng hơi gù. Khuôn mặt không có đặc điểm gì nổi trội. Cứ như một người đại diện vào vai những ông chủ người Nhật trong các bộ phim nước ngoài. Ông chú cứ mãi nhìn xuống bông lau cái bồn của cây lau nhà vương đầy tóc và bụi. Mang tiếng là người lớn mà trông chẳng có chút khí chất nào. Tôi thậm chí không có ý định gọi “chú Takao” như với “cô Onuma”.

Gọi “ông chú” là đủ rồi.

Ông chú này mới chuyển việc, vào làm nhân viên ở đây từ mùa xuân năm nay. Hiện ông chú đang học để lấy chứng chỉ nhân viên chăm sóc phúc lợi, công việc ở đây chủ yếu là các việc vặt. Hình như tôi sẽ phải phụ giúp ông chú này.

Nói đến làm tình nguyện viên ở viện dưỡng lão, tôi cứ đinh ninh việc của mình là giúp đỡ chuyện ăn uống, tắm rửa của các ông cụ bà cụ. Nhưng xem ra ở viện dưỡng lão này, những công việc tiếp xúc trực tiếp với người già sẽ do những người có chứng chỉ nhân viên chăm sóc phúc lợi đảm nhiệm.

Mặc dù hơi chững chảng, song tôi vẫn thấy may vì làm những công việc gián tiếp thì không phải lo chuyện ngộ sát người già.

“Rất mong chú giúp đỡ ạ.”

Vì nghĩ ấn tượng ban đầu rất quan trọng nên tôi đã chào hỏi thật cởi mở, vậy mà ông chú ấy còn chẳng buồn nhìn vào mắt tôi, chỉ buông đọc một câu “Chào” bằng cái giọng lảm bầm. Có lẽ ông chú đang cảm thấy khó chịu về điều gì đó. Trang phục? Tôi đang mặc đồng phục kia mà. Kiểu tóc? Chỉ là tóc ngắn bình thường, mà tôi cũng chẳng trang điểm gì cho cam. Hay cách nói chuyện?

Nếu đổi lại là Yuki, có lẽ cậu ấy đã nghiêm túc hơn tôi, cúi gập đầu xuống mà nói: “Cháu sẽ cố gắng hết sức, vì vậy rất mong chú chỉ bảo cho cháu”. Còn nếu là những đứa khác trong lớp, chắc sẽ nói bằng giọng thân thiện: “Cháu sẽ cố gắng!”

Rốt cuộc khi ở đây, tôi nên học theo cách nói chuyện của ai nhỉ?

* * *

Tôi hẹn gặp người phụ nữ có tên Okada, đại diện cho nhóm đọc sách tình nguyện Bồ Câu Nhỏ tại quán cà phê trước nhà ga lúc mười một giờ để nói chuyện.

Vẫn còn sớm mười phút.

Tôi đã gọi điện trình bày động cơ ứng tuyển của mình là “Muốn học cách tương tác và quan tâm đến người khác thông qua khoảng thời gian tự học của kỳ nghỉ hè” bởi cho rằng cái động cơ “Muốn chứng kiến khoảnh khắc là đời của một người thân cận” nghe có vẻ thiếu trong sáng quá, vậy mà chỉ vừa nói tên mình, tên trường học và số điện thoại là tôi đã được đồng ý kết nạp làm thành viên của nhóm.

Xem ra hội nhóm này hoạt động khá tự do.

Thứ Hai và thứ Ba, nhóm hoạt động tại bệnh viện trực thuộc Đại học S, thứ Tư và thứ Năm hoạt động tại trung tâm cộng đồng, còn thứ Sáu là ở viện dưỡng lão trong thành phố. Hôm tôi gọi điện là thứ Tư nên được mời tham gia luôn vào ngày thứ Sáu, song viện dưỡng lão là nơi tôi muốn tránh đến nhất.

Tôi đã hỏi: “Vì cháu còn có việc khác nên chỉ tham gia buổi thứ Hai và thứ Ba thôi có được không ạ?”, thì nghe đáp rằng:

“Tham gia như thế nào là tùy ý cháu..” Không biết cái hội nhóm này có vấn đề gì không nhỉ?

Nói thì nói vậy, nhưng nếu không đi thử một phen thì cũng chẳng biết thế nào. Vào kỳ nghỉ hè, chỉ mỗi thời gian là tôi có thừa thời mà.

Đúng lúc tôi định bước vào quán thì có một bà bác đi ra từ cửa soát vé, chạy đến chỗ tôi nói: “Đợi đã,” trên môi nở nụ cười trông rợn cả tóc gáy. Dáng người nom nặng nề với lớp trang điểm dày cộm, vai đeo một chiếc túi rất to.

“Bác là Okada. Có phải cháu là Sakurai, hôm trước gọi điện cho bác không?”

Bà bác nhòm vào mặt tôi, để lộ chiếc răng cửa bị dính son đỏ chót. Chịu thua trước khí thế như thế đang thúc ép “Cháu gái cũng phải cười đi chứ”, tôi đành lùi lại ba bước và tự giới thiệu về mình.

“Cháu là Sakurai Yuki, học sinh trường cấp ba Sakuragawa.”

Vừa vào quán cà phê, bác Okada đã tự ý gọi suất mì udon xào cho bữa trưa và bảo: “Hăng còn hơi sớm nhưng bác cháu mình cùng ăn trưa với nhau đi,” đoạn bắt đầu cuộc trò chuyện.

Đầu tiên là nói về chuyện nhóm Bồ Câu Nhỏ đang triển khai những hoạt động gì. Từ lúc gọi điện, tôi đã lơ mờ hình dung ra rồi, quả nhiên họ theo đạo.

“Cháu có biết giáo hội... không?”

Giáo hội Công Giáo hay Mặc Môn thì tôi còn biết chứ tên giáo hội mà bác Okada nhắc đến thì lần đầu tiên tôi nghe thấy. Bác Okada dùng những từ ngữ mà tôi nghe không quen tai xen lẫn cả những từ vay mượn tiếng nước ngoài để giải thích một cách lòng vòng, song hiểu một cách nôm na thì giáo phái này tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chấp nhận tất cả những ai quỳ gối trước Ngài, bất kể họ là người xấu đến đâu.

Bác Okada nhắc đi nhắc lại mãi hai từ “xá tội”.

Nào phải tôi có hứng thú gì với hội Bồ Câu Nhỏ. Sau khi đạt mục đích, tôi sẽ lập tức chào tạm biệt họ, vì thế tôi không định lún quá sâu vào hội này.

Chúng tôi bắt đầu đề cập đến chuyện đọc sách lúc cà phê đã được bưng tới sau khi hai bác cháu đã ăn xong hai món toàn

trình bột cốt chỉ để chắc dạ là cơm và mì xào.

Nghe nói thường thì sách dành cho trẻ em được mang đến từ phòng đọc sách của nhà thờ, còn trong trường hợp người đọc sách không phải là tín đồ theo đạo thì sẽ đọc những cuốn do bác Okada lựa chọn đem tới.

“Có phải là những câu chuyện về Chúa Giê-su không ạ?”

“Ôi trời, cháu đừng hiểu nhầm. Bọn bác đọc sách cho tụi nhỏ là để chúng hiểu được sự thú vị của những cuốn sách chứ không phải để truyền giáo. Bác nghĩ sẽ có rất nhiều truyện đồng thoại hoặc truyện cổ tích mà cháu cũng biết đấy.”

Vậy thì tôi yên tâm rồi.

“Dù sao đi nữa, thật may mắn vì có cháu tham gia cùng bác.”

Hình như hôm nay chỉ có tôi và bác Okada. Nghe nói cả thầy có hơn mười thành viên đăng ký đọc sách tình nguyện cho hội Bồ Câu Nhỏ, thường thì cứ ba người làm thành một nhóm, luân phiên hoạt động, nhưng tất cả bọn họ đều là những bà nội trợ có con học cấp một cấp hai, thành thử vào cái giai đoạn vừa mới bắt đầu kỳ nghỉ hè như thế này, kiểu gì họ cũng rất bận, không thể thu xếp được thời gian.

...Bỗng, bác Okada tự dưng ngừng bật. Bác ấy vừa húp xì xụp từng ngụm cà phê, vừa ngước mắt lên, nhìn chăm chăm vào tôi.

Bác chẳng thấy cháu cười gì nhỉ.”

“Có chuyện gì buồn cười đâu ạ?”

“... À, cũng phải. Giới trẻ bây giờ, phải có chuyện gì thú vị mới cười được nhỉ.”

Bác Okada nói rồi thở dài thườn thượt.

Bác ta bắt mãi chuyện gì mới được? Đúng là suốt từ lúc gặp nhau đến giờ, bác ấy vẫn giữ khư khư điệu cười giả tạo giống như lúc chụp hình vậy. Nhưng không vì thế mà tôi có ấn tượng tốt về bác ấy.

Tóm lại, đó là một điệu cười vô nghĩa.

“Thôi, không sao. Nhưng đứng trước mặt tụi nhỏ, cháu nhớ mỉm cười cho bác nhé.”

Bác Okada nói rồi lại trát một nụ cười lên mặt. Chắc bác ta không để ý đến mầu rong biển. Đã cật công đến đây mà lại bị

đuổi về kể cũng rắc rối, thành ra tôi không còn cách nào khác, đành khẽ nhếch mép, nghiêng đầu thử xem sao.

“Phải rồi, phải rồi, chính là khuôn mặt đó. Nhìn dễ thương lắm. Hihi. Chắc chắn cháu sẽ thân với tụi nhỏ ngay thôi. Vả lại, đang là kỳ nghỉ hè đúng không. Bác đã chuẩn bị một thứ rất đặc biệt rồi đây.”

“Là gì vậy bác?”

“Một thứ đầy hào hức. Hihi.”

Tiếng cười thường được biểu đạt bằng sự kết hợp giữa vần “a” và “ha”, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng cười “hihi” được phát âm rõ ràng như thế.

Bác Okada không nhắc gì thêm về món đồ đặc biệt ấy nữa, bác ta bắt đầu kể về các hoạt động khác của hội Bồ Câu Nhỏ, về chợ bán hàng từ thiện được tổ chức mỗi tháng một lần, về cách làm món bánh quy và bánh bông lan rất được ưa chuộng ở đó.

Tôi đến đây không phải để nghe mấy chuyện này. Tôi chỉ muốn chứng kiến khoảnh khắc ai đó lìa đời.

Tôi thử tưởng tượng cảnh bác Okada đang ngồi trước mặt tôi bỗng đứng lên con đau tim.

Nét tươi cười mà bác ấy trát lên mặt bỗng chuyển thành đau đớn, bác sùi bọt mép rồi ngã lăn xuống, để lộ hàm răng vẫn còn dính nguyên mẩu rong biển... Chẳng đẹp để chút nào.

Một cái chết không đem lại gì.

Tôi có thể lấy cái chết của bác Okada làm dẫn chứng để nói về chuyện sinh tử, đi kèm những câu thoại thể hiện mình đã ngộ ra một điều gì đó giống như Shiori (liệu bản thân cậu ta có thật sự nghĩ là mình đã giác ngộ không nhỉ). Nếu viết thành văn, dám cá tôi còn làm tốt hơn. Nhưng rốt cuộc nó chỉ được hình thành trong tưởng tượng của tôi, tương tự như cảm nghĩ về một bộ phim hay một cuốn sách.

Tôi muốn chứng kiến hiện thực vượt xa trí tưởng tượng của mình, thế nên sẽ là một cái chết vô ích nếu tôi vẫn phải vận đến trí tưởng tượng để bù đắp cho hiện thực.

Có điều, xem ra đúng là ít nhiều vẫn cần diễn xuất.

Nhìn ra ai là người mà khoảnh khắc lìa đời của họ có thể sẽ dâng trào cảm xúc, diễn xuất sao cho có thể đẩy khoảnh khắc đó

lên cao trào, phải chăng chính khi đó, nó mới trở thành khoảnh khắc tuyệt vời nhất của cái chết? Thận trọng lựa chọn đối tượng và diễn xuất một cách nghiêm túc. Nếu cần thì có thể cho bác Okada đóng vai phụ luôn cũng được.

Bác Okada - ứng cử viên cho vai phụ, lúc này đang say sưa nói về vấn đề lương hưu, vấn đề chăm sóc y tế ở đất nước này. Rằng tất cả mọi thứ đều từ quỹ Sa Tăng mà ra. Bác ấy bắt đầu nói về việc nếu có thể đổ hết tội lỗi lên đầu quỹ Sa Tăng thì các chính trị gia cũng được nhàn thân, và rằng tất cả các chính trị gia làm điều xấu đều là quỹ Sa Tăng đội lốt người.

Con người này cũng có thế giới của riêng mình. Chỉ cần tôi bước ra khỏi cuộc sống thường nhật một chút là sẽ gặp được những người như thế này đây. Tuy khó lòng đồng cảm được với bác Okada song bác ấy không phải người của thế giới khác. Bác ấy cùng một thế giới với tôi, chưa kể còn ở khá gần tôi nữa. Gặp bác ấy không đem lại giá trị gì, song cũng chẳng đi đâu mà thiệt.

Mà không, xem chừng với típ người như Atsuko thì bác Okada lại rất nguy hiểm.

Nói mới nhớ, Atsuko nhắn tin cho tôi, bảo là đang bận rộn với chuyện học bù môn thể dục, không biết rốt cuộc cậu ấy đang làm cái gì đây ta.

* * *

Tôi đang ăn suất cơm trưa ở phòng nhân viên.

Mùi vị không tệ như tôi tưởng, hay nói đúng ra là khá ngon.

Cơm, rau luộc rưới xì dầu, cá nướng và thạch cam. Thực đơn giống với suất ăn ở trường học. Các món ăn đều có mùi vị ra trò. Xem ra với các ông bà cụ, về cơ bản vẫn là những món này nhưng sẽ được điều chỉnh tùy theo bệnh trạng của từng người, chẳng hạn như thay cơm bằng cháo, không rưới xì dầu lên rau luộc, lượng thức ăn về tổng thể sẽ ít đi.

“Đồ ăn ở đây ngon ghê chú nhỉ. Cá này gọi là cá gì hả chú?”

“... Cá thu đao.”

Nãy giờ những mẫu hội thoại kiểu như vậy cứ lặp đi lặp lại. Ông chú tuyệt nhiên không chủ động nói câu nào, kể cả tôi có

bắt chuyện trước, chú ấy cũng chẳng buồn nhìn vào mắt tôi. Nói chung, ngay từ cách chọn chỗ ngồi của ông chú đã kỳ quặc rồi.

Trong phòng không còn ai khác, xem ra chỉ có cỡ chúng tôi, những người không phải nhân viên chăm sóc mới được nghỉ trưa từ mười hai giờ. Vì chẳng biết mô tê gì, tôi đành theo đuôi ông chú, lấy khay cơm từ xe đẩy thức ăn đặt gần cửa ra vào, ngồi xuống đối diện ông chú ở chiếc bàn gần nhất với cánh cửa đang để mở. Đúng lúc ấy.

“Hả? Ngồi chỗ đó? Làm ơn tha cho tôi đi...”

Ông chú lăm bắm, tỏ vẻ bối rối ra mặt. Vậy tôi phải ngồi đâu mới được?

Sau một hồi do dự, tôi bèn ngồi vào chiếc bàn chếch phía trước, cách đó một bàn. Mặc dù bàn đủ rộng, kể cả tôi ngồi đối diện cũng không có chuyện hai khay thức ăn đụng phải nhau.

Liệu có phải ông chú cảm thấy khó chịu khi nhìn bản mặt của tôi không nhỉ? Đúng là mặt tôi không giúp chú ấy ăn ngon miệng hơn, nhưng cũng đâu khiến chú ấy ăn kém đi.

Bị tỏ thái độ như vậy, tôi cũng tự hiểu ông chú chẳng ưa gì mình, song tôi không thể tưởng tượng một bữa ăn mà không ai nói với ai câu nào, vả lại tôi cảm thấy rất ngọt ngào khi phải ăn cơm trong câm lặng, vì thế tôi đã thử bắt chuyện hết lần này đến lần khác.

Món rau luộc này là rau gì vậy chú? Ở đây chỉ toàn ăn đồ Nhật thôi à? Đã bao giờ có món mì lạnh chưa chú? Kiểu vậy. Đáp lại những câu hỏi đó luôn chỉ là một câu cộc lốc.

Cải bó xôi. Nói chung là vậy. Chưa bao giờ.

Phải chăng tôi nên nói những chuyện mang tính xã hội hơn. Chẳng hạn về lương hưu, về những hội nghị thượng đỉnh, ngoài ra còn gì nữa nhỉ... Cứ đà này, có khi ngay cả tôi cũng câm như hến mất thôi. Tôi không nghĩ ra nổi chủ đề chung giữa tôi và ông chú này. *Chú đã mua tạp chí Julia số ra tháng Chín chưa? Túi xách của hãng Riz nhìn dễ thương thật chú nhỉ...* Chắc chắn là không ổn rồi.

Ví thử ông chú ấy là một người kiêu lời và khó gần thì tôi còn có thể chấp nhận những bữa ăn kiểu này là không tránh

khỏi. Song chính vì không thể quy kết một cách đơn giản như thế nên tôi mới cảm thấy không thoải mái.

Sáng nay, sau khi nghe cô Onuma giải thích, tôi đã nhanh chóng thay sang bộ đồng phục thể dục với áo ngắn tay cổ tròn màu trắng, có huy hiệu trường trên ngực và quần dài màu xanh ngọc lục bảo, rồi bắt tay vào công việc.

Công việc bảo dưỡng xe lăn.

Việc này tôi chịu chết. Tôi chưa nhìn thấy mặt mũi cái xe lăn bao giờ, chưa kể nói là bảo dưỡng nhưng tôi còn chưa tháo ốc vít lần nào, đã thế còn rất vụng trong mấy công việc tỉ mỉ. Đang mải nghĩ thế thì ông chú đưa cho tôi cái bơm.

“Bây giờ sẽ đi đến các phòng, hãy bơm lốp trong lúc tôi chỉnh lại xe.”

Cách nói chuyện rất công việc. Thôi thì cũng chẳng sao.

Ông chú cầm hộp đồ nghề còn tôi xách cái bơm, đi vào một căn phòng dành cho bốn người nằm ngay đầu tầng hai, chỉ toàn các cụ ông.

“Chào buổi sáng các cụ! Tâm trạng của các cụ hôm nay thế nào ạ? Cháu có một tin quan trọng sẽ giúp các cụ thấy khỏe khoắn hơn đây! Bắt đầu từ hôm nay, cô gái mơn mớn xuân thì này sẽ đến đây phụ giúp trong hai tuần. Cô bé tên là Kusano Atsuko. Các cụ hãy chào đón cô bé nhé.”

Ông chú này bị ma nhập chắc?

Giọng chú ấy nghe rất tươi vui, sáng khoái và còn hơi quá lớ nữa. Giống kiểu mấy anh nhân viên của hàng điện máy khoác áo happi(*) vẫn thường thấy trong chương trình quảng cáo. Thật sự tôi không khỏi bất ngờ trước màn lột xác bất thành linh này, vậy mà các cụ ông lại chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, họ nhìn tôi rồi vỗ tay đầy phấn khởi, miệng nói: “Người đẹp đến rồi đây.”

“E... hèm... Cháu là Kusano Atsuko, cô gái mơn mớn xuân thì. Ủ...m... cháu rất thích những người lớn tuổi và đang tuyển bạn trai ạ!”

Khi tôi hùa theo ông chú, tự giới thiệu về mình theo cái cách ấy, đã có hai người xung phong làm ứng cử viên.

“Hôm nay các cụ cho cháu kiểm tra xe lăn của các cụ nhé.”

Ông chú, nụ cười vẫn giữ trên môi, bắt đầu đem những chiếc xe lăn đang để cạnh giường của từng cụ ra hành lang. Tôi cũng mang một chiếc ra. Không hiểu sao tôi lại thở dài thườn thượt. Quay sang thấy ông chú cũng vừa buông tiếng thở dài. Khi hai mắt chạm nhau, tôi bèn tủm tỉm cười, song nụ cười ấy đã bị phớt lờ hoàn toàn.

Mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại như vậy. Mỗi lần vào phòng của các cụ ông, phòng các cụ bà, phòng của các cặp vợ chồng hay phòng đơn, ông chú lại giới thiệu tôi theo rất nhiều kiểu khác nhau, lúc thì “cô gái mơn mớn xuân thì”, khi lại “cô nữ sinh cấp ba mà các cụ muốn nhận làm cháu gái nhất”, có lúc lại “nàng công chúa đến từ Lâu Đài”, song cái giọng nói tươi vui, sảng khoái và hơi quá lỗ đót thì chẳng hề thay đổi. Cả chuyện khi chỉ còn hai người ông chú sẽ biến thành một kẻ khó gần cũng thế.

Tôi đã thử cố tiếp nhận chuyện này theo hướng đầy thiện chí, rằng có lẽ do quy định ở nơi làm việc, ông chú phải cư xử cởi mở với người già và nghiêm túc với nhân viên, song thái độ chú ấy dành cho hai phía quá khác biệt. Chỉ riêng chuyện đó đã đủ làm tôi buồn thối ruột, vậy mà vẫn còn một chuyện đáng rầu hơn nữa.

Ông chú ấy rất hậu đậu.

Trong lúc tôi bơm lốp cho những chiếc xe lăn đã được đem ra hành lang, dầu nhớt trong chai xịt bắn tung tóe lên đầu gối quần tôi. Đó là tại ông chú đang tra dầu ở bên cạnh. Những chấm tròn màu nâu lấm tấm trên nền vải xanh ngọc lục bảo. Cả trên vạt áo trắng của tôi nữa. Thật không gì có thể tồi tệ hơn.

Tổng cộng có bốn chiếc xe lăn tất cả. Chú ấy vẫn chưa bảo dưỡng xong ba chiếc kia, hà cớ gì cứ phải tra dầu vào chiếc xe tôi đang bơm kia chứ. Tại sao chú ấy không nói nổi một câu là “Cho chú nhờ một chút” chứ.

“A, xin lỗi. Tôi vụng về quá.”

Ông chú xin lỗi một cách thiếu thiện chí, vậy mà sau đó chuyện tương tự vẫn lặp lại những sáu lần. Cứ đổ tại vụng về là xong chắc?

Ông chú đứng dậy, đem trả khay cơm vừa ăn xong vào xe đẩy. Đoạn cứ thế đi đến cuối phòng, lấy cốc giấy đặt trên tủ khóa

cạnh cửa sổ, đổ cà phê hòa tan vào, rót nước nóng từ ấm đun rồi quay trở lại.

Chỉ có độc một phần cà phê. Ông chú nhấp một ngụm ngon lành.

Chú ấy chỉ biết có mình mình thôi sao!

Ngẫm lại thì Yuki đã từng nói với tôi. Đa phần những người vụng về đều thiếu tinh ý. Chính xác là như thế này đây.

Nhưng mà, cậu ấy nói về ai mới được nhỉ?

* * *

Một giờ chiều, mười tám đứa trẻ cùng với các điều dưỡng và một vài người phụ nữ có vẻ là phụ huynh đi kèm tập trung tại phòng vui chơi của khoa Nhi bệnh viện trực thuộc Đại học S, bảy giờ đã xếp sẵn ba hàng ghế, mỗi hàng mười chiếc ghế gấp.

Bọn trẻ thuộc nhiều độ tuổi khác nhau, có đứa xem ra còn chưa lên lớp Một, cũng có đứa phải cỡ học sinh lớp Năm, lớp Sáu gì đó. Mặc dù có lẽ chúng đều đang đau ốm ở đâu đấy nên mới phải nằm viện, đã vậy còn mặc quần áo ngủ, song tất cả đều trông rất khỏe mạnh, bình thường.

Cái không bình thường chính là căn phòng này. Bức tường phía sau được trang trí hình những con vật đang nhảy múa làm từ giấy màu. Thỏ, lửng, gấu, voi, con nào con nấy đều đang tươi cười, xung quanh là những bông hoa, những nốt nhạc bay lượn. Trên bức tường cạnh cửa sổ, người ta trang trí những dây xích bằng giấy, trần nhà treo lủng lẳng thú nhồi bông hình siêu nhân Anpanman và những người bạn đồng hành.

Tôi hiểu họ đang muốn diễn tâm trạng vui vẻ. Trang trí cái nơi để khiến người ta rơi vào tâm trạng ảm đạm này cho vui nhộn không phải việc gì xấu, nhưng nếu làm quá thì trái lại người ta sẽ có cảm giác như thể nó đang khẳng định: “Đây là một nơi đặc biệt đây. Các người không bình thường đâu. Các người đang bị bệnh nặng lắm đây. Cái chết đang ở ngay gần các người đây.”

Có lẽ một vai diễn vui nhộn giống như tám thẻ bài giúp lũ trẻ thoát khỏi nỗi sợ hãi về cái chết. Nếu vậy, chẳng phải họ càng

nên diễn một cách tự nhiên, đừng có khua chiêng gióng trống hay sao? Hay là, để tinh thần bọn trẻ phấn chấn hơn thì phải làm đến mức này mới được? Không biết các phòng bệnh thì sao nhỉ? Thường thì các tình nguyện viên sẽ đi đến từng phòng, đọc cho tụi nhỏ nghe những cuốn sách phù hợp với độ tuổi của chúng hoặc những cuốn mà chúng đã yêu cầu từ lần trước, tuy nhiên lần này vì có “một thứ rất đặc biệt” nên mới phải yêu cầu mọi người cất công tập trung ở phòng chơi như thế này.

Tôi theo đuôi bác Okada đi lên phía trước và được chào đón bằng một tràng pháo tay giòn giã.

“Hôm nay có một chị tình nguyện viên mới đến đây với các cháu. Chị ấy tên là Sakurai... vì thế các cháu hãy gọi là *chị Sakura* nhé.”

Chắc bác Okada không nhớ nổi tên tôi. Nếu vậy bác ấy chỉ cần hỏi lại tôi là được, thế quái nào tôi lại thành ra “chị Sakura”. Nhưng xét về một khía cạnh nào đó cái tên này nghe rất tươi mới.

Ở trường, hiếm khi tôi được gọi bằng họ Sakurai. Trong lớp có nhiều đứa trùng họ với nhau, rất dễ nhầm lẫn, bởi vậy thầy cô cũng gọi tôi bằng tên. Ngẫm ra thì ngoài Atsuko, tôi không nhớ được họ của hầu hết các bạn trong lớp. Họ của Shiori chắc là vẫn “T”. Tôi chỉ giao du với bạn bè ở mức đó mà vẫn sống được bình thường.

“Ngoài ra, hôm nay bác đã mang đến đây một thứ rất đặc biệt!”

Bác Okada nâng tông giọng lên một bậc rồi vỗ bồm bộp vào chiếc túi to dùng đeo trên vai.

“Theo các cháu, đây là cái gì?”

Bác Okada chậm rãi thọc một tay vào túi, khoắc lên ra vẻ quan trọng hóa.

... Thế rồi, một chú rối tay thò đầu ra khỏi túi. Đó chính là Cô bé quàng khăn đỏ với khuôn mặt mộc mạc được làm từ vải nỉ.

Bọn trẻ bất ngờ reo lên. Bác Okada ra chiều hài lòng, đảo mắt nhìn quanh tụi nhỏ, sau đó bác đeo con rối hình Cô bé quàng khăn đỏ vào ngón tay và bắt đầu nói:

“Xin chào các bạn! Mình là Cô bé quàng khăn đỏ đây. Hôm nay mình sẽ biểu diễn kịch rồi đấy các bạn ạ! Ơ kìa? Sân khấu đâu? Oka-chan ơi, sân khấu của mình đâu rồi?”

Có vẻ như bác Okada tự xưng mình là “Oka-chan”. Cái tên nghe rất hợp với vẻ bề ngoài của bác ấy. Chắc tôi cũng xin phép gọi bác ấy là “Oka-chan” để có thể cư xử một cách thân thiện hơn, ít nào hay ít đấy.

“Đừng lo, Cô bé quàng khăn đỏ à. Sân khấu ở đây này, ở ngay trên bụng Oka-chan ấy!”

“Gì cơ, không thể nào.”

Bọn trẻ nhao lên đầy phấn khích. Oka-chan bèn đặt túi xuống sàn, ngón tay vẫn đeo con rối Cô bé quàng khăn đỏ, bắt chước động tác của Hiệp sĩ mặt nạ hô “Biến hình!”, sau đó lấy chiếc tạp dề màu xanh sẫm ra khỏi túi và nhanh nhẩu mặc lên người.

“Nào, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu câu chuyện Cô bé quàng khăn đỏ trên sân khấu tạp dề của Oka-chan nhé! Chúng ta đang ở trong một khu rừng với cây cối mọc um tùm và những bông hoa đua nở...”

Oka-chan lần lượt lấy cây và hoa được làm từ vải nỉ ra khỏi túi, dính lên tạp dề. Loáng cái khu rừng đã hiện ra. Cô bé quàng khăn đỏ liền đi tới đó...

Xem ra chẳng có việc gì cần tôi giúp. Chắc tôi sẽ đứng tránh sang một bên để xem, khỏi quẩn chân bác ấy. Nhưng mà...

Oka-chan cứ ra vẻ ta đây rằng đó là “một thứ rất đặc biệt” rồi còn tập trung hết mọi người ở đây, tưởng để làm gì ai dè chỉ là dính mấy con rối hoặc phụ kiện trang trí lên cái tạp dề được cuộn thành ba tầng trên bụng. Đã thế, câu chuyện *Cô bé quàng khăn đỏ* chẳng có tí mới mẻ nào. Chuyện này chẳng phải ngớ ngẩn lắm sao?

Ấy vậy mà, bọn trẻ đứa nào đứa nấy đều dán mắt vào bụng Oka-chan.

Nào phải bác ấy đang diễn trò hài hước gì đâu.

Chắc hẳn những đứa trẻ ở đây đều cực kỳ thuần khiết. Tôi không khỏi ghen tị khi thấy chúng có thể thấm được nguyên vẹn cái sự cảm động mà những người đang sống như một lẽ

đương nhiên không thể nào hiểu được để rồi thể hiện cảm xúc ấy một cách thật thà đến thế.

Nếu như trong cái thế giới chỉ vừa bằng một chiếc tạp dề chúng đã cảm động đến mức này rồi, vậy thì khi nhìn thấy thế giới rộng lớn vượt xa trí tưởng tượng, chúng sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Mặc dù trong số những đứa trẻ ở đây, có những đứa sẽ chết trước khi được làm điều đó.

Đâu là đứa trẻ có khả năng đó cao nhất nhỉ?

Mấy đứa bé đều có mẹ đi cùng. Nếu được tôi muốn làm thân với chúng khi không có người lớn ở bên cạnh. Có một bé gái lớn hơn một chút, cỡ học sinh lớp Bốn. Chỉ cần tôi tặng con bé một món quà nhỏ xinh, cùng nó đọc tạp chí, nói về cậu bạn trai nó thích, chắc hai chị em sẽ thân nhau ngay thôi. Mà thôi, không được. Nó là đứa có bộ mặt ỉu xiu nhất ở đây. Phải chọn đứa nào có trái tim trong sáng hơn mới được.

Bên cạnh bé gái đó, có hai cậu bé lớn tổng ngồng, chắc học lớp Năm, lớp Sáu gì đấy. Hai đứa nom có vẻ rất khoái chí. Một đứa người mảnh khảnh, mặt mũi rất xinh trai, còn một đứa mập mạp, mặt tròn, trắng bóc. Chúng đang ghé sát mặt vào nhau, thì thầm chuyện bí mật. Rất giống hai cậu thiếu niên đóng vai chính trong bộ phim tôi mới xem hôm nọ.

Giá kể một trong hai đứa đang mắc bệnh nan y. Nếu được tôi muốn đó là đứa xinh trai kia...

“Oka-chan, sao miệng bác to thế?”

Đột nhiên, hai đứa đồng thanh nói. Những đứa khác cũng phải phì cười.

“Miệng bác to... để ăn thịt Tacchi và Subaru. Nhoàm!!”

Oka-chan quay về phía hai đứa, nhe răng ra và gào lên.

Hóa ra chúng tên là Tacchi và Subaru. Tôi sẽ gọi chúng là “Tacchi & Subaru” giống cặp đôi lông tiếng.

Oka-chan vươn cánh tay đang đeo con rối hình chó sói, định tấn công hai cậu nhóc, nhưng rồi đột nhiên bác ấy khựng lại, nhoẻn miệng cười trông rợn cả người.

“... Nhưng đời nào sói lại làm như vậy. Mặc dù đã ăn mất bữa trưa của bà, nhưng chỉ nhiều đấy thôi chưa đủ khiến sói ta no bụng, nó đang định ăn cả những món bánh kẹo mà Cô bé quàng

khăn đỏ mang tới. Cô bé quàng khăn đỏ bèn nói với sói: Ở đây có nhiều bánh kẹo lắm, chúng mình chia nhau ăn đi. Nghe vậy, sói ta mừng rỡ. Tổ xin lỗi vì đã hù cậu. Thấy sói xin lỗi, Cô bé quàng khăn đỏ liền mỉm cười và tha thứ cho nó. Bà của cô bé bấy giờ đang sợ hãi nấp dưới gầm bàn cũng chui ra, ba người cùng nhau ăn bánh kẹo thật chan hòa. Hết truyện rồi.”

Bọn trẻ liền nổ một tràng pháo tay thật lớn. Tacchi & Subaru cũng đang vỗ tay đầy mãn nguyện. Có đứa còn vẫy tay chào con rối: “Tạm biệt Cô bé quàng khăn đỏ.” Các bà mẹ và mấy cô y tá cũng vỗ tay hoan hô. “Hay thật nhỉ,” họ vừa mỉm cười vừa nhìn lũ trẻ.

Một cách giải quyết êm đẹp kiểu như buổi sinh hoạt lớp ở trường cấp một vậy. Đáng ra cả Cô bé quàng khăn đỏ và bà đều bị sói ăn thịt, sau đó được bác thợ săn cứu giúp nhưng chắc làm con rối hình bác thợ săn mất công quá nên Oka-chan đã thay đổi cốt truyện chẳng? Chẳng lẽ không ai cảm thấy kỳ lạ về cái kết này sao?

Tiếng vỗ tay vẫn chưa ngớt.

Xem ra làm gì cũng được, miễn là vui.

Oka-chan cởi tạp dề ra rồi lại quay về phía lũ trẻ.

“Các cháu có thấy hay không?”

“Hay ạ!” những giọng nói tươi vui đáp lại.

“Thấy các cháu thích thú như vậy, Oka-chan cực kỳ vui sướng! Ai muốn xem nữa nào?”

“Cháu!” tất cả đều giơ tay.

“Vậy tiếp theo sẽ đến lượt chị Sakura biểu diễn cho các cháu xem nhé.”

Oka-chan nhìn tới vỗ tay, bọn trẻ đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Tôi á? Sao đột ngột vậy?

“Bác ơi, còn thời gian nghỉ giải lao và đi vệ sinh thì sao...”

Nhờ câu nói bất ngờ nảy lên trong đầu này mà trước mắt tôi có thể trì hoãn thêm chừng năm phút, nhưng.

“Cháu chưa biểu diễn sân khấu tạp dề bao giờ.”

“Không sao. Bác đã chuẩn bị sẵn toàn những câu chuyện quen thuộc đây rồi. Nào, hãy chọn truyện nào cháu thích đi.”

Tôi đã mất công lại gần Oka-chan để thì thầm vào tai bác ấy, thế mà bác ấy lại trả lời oang oang rồi chìa túi cho tôi.

Nếu đã định như thế, tại sao lúc gặp nhau để nói chuyện, bác ấy không báo trước một câu cho tôi biết chứ? Chẳng phải trước tiên bác ấy nên giải thích đằng hoàng về việc này hơn là nói về chợ từ thiện rồi quỹ Sa Tăng sao? Bác ấy chỉ nói những chuyện mình muốn nói, những chuyện mà lúc đó bác ấy nghĩ ra. Bởi vậy tôi mới ghét mấy bà bác, bà thím.

Hay tôi cứ lẳng lặng ra về nhĩ.

Những đứa trẻ vừa quay về chỗ ngồi nhìn tôi bằng ánh mắt long lanh. Chúng đang hỏi mẹ: “Không biết chị ấy sẽ làm gì mẹ nhĩ?” Bà mẹ đáp: “Hồi hộp thật đấy.”

Đây chính là màn diễn xuất để đẩy cái chết lên cao trào.

Tôi đành hạ quyết tâm, nhòm vào bên trong túi. Xem ra các con rối và phụ kiện trang trí đều là đồ đi mua chứ không phải Oka-chan tự làm.

“Sân khấu tạp dề 1 - Cô bé quàng khăn đỏ”. Mỗi câu chuyện được chia thành một túi riêng, có cả truyện mẫu đi kèm. Trong chiếc túi “Cô bé quàng khăn đỏ” có cả con rối hình bác thợ săn.

Bỏ qua câu chuyện vừa mới kể xong, tôi sẽ phải lựa chọn một trong năm câu chuyện còn lại.

Tôi sẽ chọn truyện này. Xem ra không cần đọc truyện mẫu vẫn kể được, vả lại cũng không cần thiết phải cười.

Trong số những chiếc tạp dề được chuẩn bị sẵn với ba màu sắc khác nhau, tôi chọn chiếc màu be để mặc lên người, đoạn đứng lên phía trước.

“Sân khấu nhỏ thế. Chỉ bằng một nửa Oka-chan thôi kìa.”

Thằng cu mặt tròn trong hai thằng “Tacchi & Subaru” nói.

Nhóc thì sao. Không chừng nhóc phì nộn như thế là do bị bệnh, nhưng rốt cuộc bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn kia là sao ta. Có khi chỉ cần hắt hơi một cái là tuột cả các cũng nên... Được rồi, bắt đầu thôi.

“Đúng thật, làm thế nào bây giờ? Nếu sân khấu này không đủ chỗ, chắc chị sẽ phải mượn bụng của bạn nào đó!”

Tôi đảo mắt nhìn quanh lũ trẻ. Đứa nào đứa nấy đều nhìn xuống bụng mình, cười. Có đứa lên tiếng: “Bụng Oka-chan vẫn

là tốt nhất,” nghe vậy Oka-chan đang đứng ở phía trước liền lấy hai tay che bụng nói: “Ôi, tôi xấu hổ quá!” rồi cúi xuống cuối phòng.

“Nhưng hôm nay chị đã ăn rất nhiều cơm nắm nên không sao đâu. Lúc chị ăn ở bên ngoài đã lỡ đánh rơi một miếng cơm nắm, không biết rốt cuộc bây giờ nó ra sao rồi nhỉ?”

Tôi liền đánh miếng cơm nắm làm bằng vải nỉ lên tạp dề.

“Ơ? Có một miếng cơm nắm bị rơi này! Người tìm thấy đầu tiên chính là bạn Cua.”

Tôi lấy con cua vải ra khỏi túi, đánh bên cạnh miếng cơm nắm, rồi đeo con khỉ vải vào tay, nói: “Wow, thích thế. Bạn hãy đổi miếng cơm nắm lấy hạt hồng của tôi đi”.

“Và thế là trận chiến Khỉ và Cua bắt đầu!!!”

Khi tiếng nhạc thông dong vang lên trong đầu tôi cũng là lúc con Khỉ trên tay phải tôi bắt đầu xoắn một tràng những lời ngon ngọt bằng những cử chỉ, điệu bộ quá lố hòng có được miếng cơm nắm.

“Từ trên mái nhà, anh Cối rơi xuống.”

Tôi mạnh tay đánh cái cối vải vào tạp dề, ra chiều đang đe dọa con khỉ đã dính sẵn trên đó.

“Ui da...” tiếng con khỉ hét lên.

Đến tôi còn thấy mình đang diễn rất hăng. Bọn trẻ cũng say sưa dõi theo.

Sao nào, tôi thật giỏi đúng không. Tôi muốn khoe khoang chuyện này với Atsuko, người chỉ biết diễn trò nước mắt cá sấu một cách kém cỏi.

Chà, chuẩn bị đến đoạn gay cấn rồi đây.

“Những chú cua nhỏ đi tới. Chúng tao sẽ trả thù cho mẹ, ác giả ác báo, mày hãy rơi xuống địa ngục đi! Chúng mở càn ra, cắt xoẹt cổ con khỉ.”

“Chúng định làm vậy nhưng lại thôi.”

Hả? Tự nhiên Oka-chan lại nói xen vào. Bác ấy gỡ con khỉ ra khỏi tạp dề của tôi rồi đeo vào tay mình.

“Bởi vì Khỉ đã chịu xin lỗi: *Cua ơi, tôi xin lỗi. Các bạn hãy tha cho tôi.* Những chú cua nhỏ bèn nhớ lại lời dạy của Chúa Trời. Chúa sẽ tha tội cho những ai chịu thú nhận tội lỗi của mình và

giúp họ tẩy sạch mọi ô uế. Khi đã cải tà quy chính, không bao giờ làm điều xấu nữa. Chúng sống hạnh phúc mãi về sau.”

“Trận chiến Khỉ và Cua” đã bị kết thúc một cách gượng ép như vậy, trong khi tôi vẫn không hiểu có điều gì đáng hạnh phúc ở đây. Bọn trẻ cũng đang ngẩn tò te.

“Chà, các cháu hãy cho chị Sakura một tràng pháo tay đi nào.”

Nghe lời kêu gọi của Oka-chan, tụi nhỏ bèn vỗ tay bồm bộp, các cô y tá và các bà mẹ cũng vỗ tay hoan hô, nhưng còn tôi, tôi phải đem cái cảm giác giống như ngọn lửa chưa cháy hết vẫn còn âm ỉ, mịt mù này đi đâu đây?

Sau khi chắc chắn bọn trẻ đều đã quay trở về phòng bệnh của chúng, Oka-chan liền vỗ vai tôi, nói: “Bác cháu mình nói chuyện chút nhỉ.” Khuôn mặt ấy đang tỏ vẻ bối rối thì đúng hơn là tức giận.

“Bác đã giải thích kỹ cho cháu về phương châm hoạt động của nhóm bọn bác rồi nhỉ?”

Phương châm hoạt động có phải là chuyện về quỷ Sa Tăng không ta. Thấy tôi không nói gì, Oka-chan cứ thế tiếp lời.

“Bác thấy cháu không giống học sinh cấp ba thời buổi này, cháu ngồi nghe rất nghiêm túc, vì thế bác cứ tưởng cháu đã hiểu hết rồi cơ. Chắc chắn là do bác giải thích chưa khéo rồi. Được chưa nào? Sakurai, nơi này không giống những chỗ bình thường khác, ở đây có rất nhiều đứa trẻ đang phải vật lộn với nỗi sợ hãi về cái chết. Vậy mà cháu lại nói đến chuyện con cua cắt lìa cổ con khỉ để giết chết nó, cháu không nghĩ chuyện đó rất kỳ quặc ngay cả khi chúng ta suy nghĩ theo lẽ thường tình hay sao?”

“Cháu không nghĩ vậy.”

“Vì con khỉ làm điều xấu nên nó bị giết. Chẳng khác nào bảo hình phạt sau cùng chính là cái chết. Vậy thì, liệu cái chết có phải là hình phạt sau cùng không? Liệu có phải những đứa trẻ rất có thể sẽ chết vì trọng bệnh đã làm điều gì để phải hứng chịu hình phạt không? Cái chết không phải hình phạt. Trái lại, chính việc chúng ta đang sống đây mới là hình phạt. Ở thế giới này, chúng ta đang được làm phép thử để xem mình có phải là người xứng đáng được có mặt ở thế giới của Chúa hay không. Cái chết

sẽ tìm đến những người được công nhận là xứng đáng. Chính vì thế, cái chết không đáng sợ, càng không đáng để đau buồn. Có khi nó còn đáng vui mừng ấy chứ. Bác đã luôn nói những điều này với bọn trẻ. Giờ cháu đã nhận ra sai lầm của mình chưa?”

“Nếu vậy, chẳng thà bác cứ chuẩn bị sẵn những câu chuyện như thế ngay từ đầu có phải hơn không. Thay đổi đoạn kết của những câu chuyện cổ tích mà ai cũng biết rồi, măn nguyện với nó, cứ như một lũ ngốc vậy.”

“Chà! Có lẽ trái tim cháu không biết nghĩ cho người khác. Thật đáng sợ...”

“Cháu chỉ diễn lại nguyên xi câu chuyện cổ tích mà cháu biết. Nếu bác muốn phàn nàn thì đi mà nói với Bộ Giáo dục ấy. Thay vào đó, bác giận cháu vì cháu không đủ quan tâm đến những đứa trẻ đang bị bệnh ạ? Hay vì cháu định kể câu chuyện đi ngược lại với quan điểm tôn giáo của bác?”

“Đấy, khi cảm xúc không theo kịp lý trí thì cháu lại dùng lý lẽ để công kích người khác. Mặc dù ngôi trường cháu đang theo học có ghê gớm gì đâu. Kết truyện như thế cũng được thôi. Nếu cháu cho là đúng thì sau này cháu cứ việc kể cho con cái cháu nghe. Nhưng một khi đã tham gia vào hoạt động tình nguyện của bọn bác, nếu cháu không chịu bắt nhịp theo tư tưởng của bọn bác thì e là khó đấy.”

“Cháu không làm được.”

Tôi quay lưng về phía Oka-chan, lấy chiếc túi nhỏ đang để ở góc phòng, bên trong có điện thoại và ví tiền, đoạn đi ra cửa. Tôi không muốn bị thuyết giáo thêm một lời nào nữa, càng không muốn hít thở chung bầu không khí với bác ta. Miệng nói mình làm tình nguyện không phải để truyền giáo nhưng chẳng phải bác ta đang áp đặt tư tưởng của nhóm mình lên người khác hay sao? Lợi dụng bệnh tật để thực hiện hoạt động truyền giáo, đúng là hèn hạ hết chỗ nói mà. Tôi phải rút khỏi cái hội này ngay mới được.

Mặc dù vậy, tôi vẫn ngoái đầu lại chỉ một lần duy nhất.

“Răng bác dính rong biển đấy.”

* * *

Tại viện dưỡng lão Silver Chateau, những hoạt động văn hóa như ngày hội đọc sách, ngày hội nghe nhạc, hay những hoạt động câu lạc bộ mà các cụ ông, cụ bà có thể tham gia tùy theo sở thích của từng người được tổ chức định kỳ. Thời gian bắt đầu từ hai giờ chiều, địa điểm là tại phòng đa năng, còn nội dung thì được quy định cho từng buổi.

Công việc buổi chiều của tôi là phụ giúp tổ chức những hoạt động này.

Hôm nay, thứ Hai là hoạt động của câu lạc bộ thư pháp. Nghe nói trong số ba câu lạc bộ gồm thư pháp, cắm hoa và mỹ thuật thì đây là câu lạc bộ được yêu thích nhất.

Trước khi đến giờ, tôi cùng ông chú kê những chiếc bàn gấp dài, ghế gấp đang xếp chồng lên nhau ở cuối phòng, xếp hộp đựng bút và trải giấy báo lên mặt bàn.

Đến giờ, khi các cụ ông, cụ bà đã tập trung lại, chúng tôi phát giấy thư pháp và đổ mực vào nghiên cho họ. So với công việc ban sáng thì việc này tương đối nhàn nhã, vả lại tôi cũng nhẹ cả người vì không phải ở riêng với ông chú nữa.

Giảng viên đứng lớp là một bà cụ đã có 50 năm dạy thư pháp tại nhà riêng, ví thử bà ấy không mặc bộ kimono quý phái kia, e là tôi khó phân biệt được với các cụ bà đang sống ở đây.

Hình như họ không quy định chủ đề là viết cái gì, mỗi người sẽ viết con chữ mình yêu thích rồi đưa cho cô giáo xem. Các cụ gọi “cô ơi, cô ơi” nghe hăng hái lắm, vậy mà đến lúc bị cô giáo sửa lại bằng màu mực đỏ tươi, họ lại ra chiều phật ý.

Trước giờ tôi hầu như không tiếp xúc với người già, bởi vậy trong hình dung của tôi, họ là những người điềm đạm và hiền hậu, nhưng nhìn cảnh này, tôi mới ngả ngửa, không ngờ lại có nhiều người bảo thủ và hiếu thắng như vậy.

Nhưng những con chữ họ viết ra đều khá dễ thương. Pháo hoa, Dưa hấu, Lễ hội...

Nói mới nhớ, sắp sửa đến lễ hội pháo hoa rồi.

“Cho xin thêm giấy!” một giọng nói oang oang cất lên từ phía sau.

Đó chính là ông cụ Hawaii! Nom cụ rất mạnh khỏe, cứ như thể chuyện cụ bị ngã lăn ra ở hành lang sáng nay chưa từng xảy ra vậy.

Ông cụ đang viết chữ “Khí phách”. Công nhận cụ đậm khí phách thật. Tôi đưa cho cụ một tờ giấy mới.

“Ông sẽ viết tặng cháu một chữ mà cháu thích để kỷ niệm việc chúng ta đã gặp nhau ở đây.”

Chữ mà tôi thích... chắc là “Bình minh”^(*). Ở mặt tiền của võ đường có treo một lá cờ viết to hai chữ này bằng màu trắng trên nền vải xanh đậm. Chiếc khăn quăn quanh đầu tôi những lúc phải đeo mạng che mặt cũng có hai chữ này. Tôi rất thích âm hưởng của từ “bình minh” bởi nghe nó có gì đó rất ngẫu. Chính vì thế, tôi đã ao ước được vào trường cấp ba Reimeikan, lúc nghe tin được xét tuyển thẳng vào đó, tôi đã vui mừng biết mấy. Tôi đã mong mỗi được khoác lên mình chiếc áo blazer sang chảnh màu xanh thẫm và đi học bằng tàu điện...

Giờ đây, hai chữ ấy chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa.

“Chữ gì cũng được ạ.”

“Chán con bé này.” ông cụ Hawaii làm bộ mặt chán nản thật sự.

Tôi đã từng hy vọng rời xa trường học, và sẽ không phải để tâm đến những lời nói xấu nữa, nhưng hóa ra tôi là đứa mà ngay cả một ông già lần đầu gặp mặt cũng phải kêu “chán”. Chắc hẳn cả đời tôi sẽ mãi chán ngắt như vậy.

“Nhìn này,” ông cụ Hawaii chỉ vào tờ giấy thư pháp trước mặt. Trên đó viết hai chữ “Tình bạn”. Nghe cứ thế nào ấy.

“Cháu cảm ơn ông.”

Thấy tôi cúi đầu nhận lấy tờ thư pháp, ông cụ Hawaii liền cười khà khà, lần này ông cụ bắt đầu viết vào tờ giấy mới hai chữ “Nỗ lực”.

Nỗ lực cái gì nhỉ?

Trong khi ông cụ đã lăn đùng ra đấy, gây phiền phức cho người khác. Đã thế ông cụ còn tràn đầy tự tin với những nét chữ

mà có muốn khen cũng chẳng khen nổi, lại còn cười ha hả nữa chứ.

Mặc dù đây là tòa lâu đài nằm gần nhất với thiên đường, vậy mà tôi lại có cảm giác nó còn trần trụi sức sống hơn cả trường học, có cái gì đó thật đáng sợ. Có những cụ bà thậm chí không đi vệ sinh một mình nổi thế mà lại viết những chữ như “Trường thọ” hay “Mạnh khỏe”. Tại sao tất cả bọn họ đều suy nghĩ tích cực như vậy được nhỉ? Trong khi đó chỉ toàn là những thứ họ đã đánh mất.

Liệu có phải bà của Yuki cũng như thế này không. Nếu trong nhà có một người già như vậy thì đúng là vất vả thật, đâu phải lúc để hơi một tí là khóc, là cười. Đã thế còn hết năm này qua năm khác...

Không phải đã quá đủ rồi sao?

Mới chỉ ở cùng họ có nửa ngày mà tôi đã nghĩ như vậy, không chừng người nhà họ còn mong họ “chết sớm đi cho rồi”. Mà không, xem ra những ông cụ bà cụ ở đây từ lâu đã biết tổng bọn trẻ đang nghĩ về họ như vậy. Thậm chí tôi còn có cảm giác chính điều đó đã biến thành sức mạnh để họ nghĩ rằng “Thân già này sẽ sống thật lâu cho các người xem”. Sống nhân sống nhờ, kiểu vậy.

Những người cao tuổi, mà không, với những con người này thì không cần dùng từ “người cao tuổi”. Máy ông cụ bà cụ thật đáng sợ. Người này cũng thế, người kia cũng vậy, người kia nữa cũng vậy nốt... Ờ? Trong số những ông cụ bà cụ đang ngồi khom lưng, có một bà cụ lưng rất thẳng, nét mặt đâu đó trông cũng thật sắc sảo. Có cái gì đó rất ngầu. Không biết bà cụ đang viết chữ gì nhỉ.

... Đáng ra tôi không nên nhìn mới phải. Bà cụ chỉ đang viết những nét chữ nguệch ngoạc như giun bò. Chẳng có lý gì lại là tiếng nước ngoài.

“Nại tuyết khai hoa, có nghĩa là mặc tuyết rơi hoa vẫn nở. Đây là những chữ tôi thích nhất.”

Bà cụ nhìn tôi, giải thích bằng giọng điềm đạm. Cung cách nói chuyện cứ như thể bà ta viết đẹp lắm không bằng. “Nại

tuyết” ư, bà cụ cũng hoàn toàn bỏ qua cảm nhận về bốn mùa xuân, hạ, thu, đông.

Mặc dù vậy, chắc chắn bên trong con người này cũng có một thế giới riêng. Và nó còn hơi tri thức nữa.

“Cô là học sinh hả?”

“Cháu học lớp Mười một, trường cấp ba Sakuragawa.”

“Chà, thế thì giống rồi. Fujioka cũng thế. Nó là học trò của tôi. Không biết nó có khỏe không?”

Ra vậy, hóa ra bà cụ từng làm giáo viên. Nghe bà ấy nói mới thấy giống thật. Biết đâu “nại tuyết” gì gì đó chính là câu cửa miệng của bà giáo này, không chừng bà ấy đã từng treo giấy màu với những nét chữ rồng bay phượng múa lên chiếc bảng đen trong phòng học cũng nên.

Nói vậy nhưng dù bà ấy có hỏi tôi về tình hình sức khỏe của Fujioka thì tôi cũng chịu chết. Bất luận bà cụ là giáo viên cấp một, cấp hai hay cấp ba thì một người từng là học trò của bà ấy không thể nào vẫn còn học trường tôi bây giờ được.

“Nó tốt nghiệp tiểu học năm 198x nên chắc chắn đang học lớp Mười một.”

À, quả nhiên bà cụ mắc chứng suy giảm trí nhớ. Thời gian của bà ấy đã dừng lại ở một ngày xa lắc xa lơ như thế.

Vậy thì bữa cơm bà ấy ăn hôm nay, buổi luyện chữ mà bà ấy đang tham gia lúc này là cái gì đây?

Không biết những người như bà ấy sẽ đón đợi một cái chết như thế nào nhỉ? Chắc bà cụ chẳng còn lưu luyến gì thế giới hiện thực. Phải chăng bà cụ chỉ cần nói lời tạm biệt với những người đang sống trong thế giới của mình là đủ mãn nguyện rồi. Mặc dù đang có rất nhiều người vây quanh, nhưng chắc rằng vào thời khắc cuối cùng, bà ấy sẽ không muốn quay trở về để nhả nhủ mọi người về những cảm xúc thật sự trong lòng đâu nhỉ.

“Ái chà, bà Mizumori, công nhận bà viết đẹp thật đấy.”

Một nhân viên chăm sóc tuổi ngoài 40 tên là Ozawa cất tiếng. Hình như sắp đến giờ các cụ trở về phòng. Thì ra tên bà cụ là Mizumori. Cái bộ mặt ra chiều được khen là lẽ đương nhiên của bà ấy trông thật đáng ghét.

Ra vậy, hóa ra tôi chỉ cần khen bữa kiêu vậy là được ư. Đáng ra lúc được hỏi về cái người có tên Fujioka, tôi cũng nên trả lời là: “Cô ấy khỏe.” Lúc ở trường, tôi cũng hòa theo mọi người đấy thôi.

Chẳng phải cũng thế cả hay sao?

* * *

Từ tòa nhà khoa Nhi ra cổng chính phải đi một quãng khá xa. Tôi phải đi xuyên qua cả khoa Ngoại, khoa Nội, rồi khoa Sản. Lúc đến đây, Oka-chan cứ kè kè bên cạnh, lải nhải mãi về cái thế giới lý tưởng không có quỷ Sa Tăng, thành thử tôi không để ý nhìn xung quanh cho lắm, nhưng đến lúc vừa đi bộ vừa nhìn ngang ngó dọc như thế này mới thấy bên phải, bên trái chỉ toàn là người bệnh.

Chẳng phải mất công tham gia vào một nhóm tình nguyện nào cả, chỉ cần tới bệnh viện là tôi có thể dễ dàng tìm ra những người đang trên đường đi đến cái chết dù bản thân họ không hề muốn. Chắc chắn tôi có thể tự do ra vào trong giờ thăm bệnh, trừ phi đó là một nơi cực kỳ đặc biệt.

Người đàn ông đang bám vào cây truyền dịch di động để bước về phía trước kia, có khi nào anh ta chẳng còn sống được bao lâu nữa. Anh ta đã có vợ, có con, suốt ngày chỉ nghĩ về hai người mà mình phải bỏ lại, còn hơn cả nghĩ về nỗi đau thể xác của bản thân... Chuyện như vậy đầy rẫy ngoài kia.

Chàng đã phải trải qua cuộc sống độc thân buồn tẻ suốt bao năm dang đẳng, bỗng gặp lại mối tình đầu của mình trong buổi họp lớp nửa năm trước. Hai người nhận ra mình thực sự có tình cảm với nhau, họ bắt đầu hẹn hò, sau một tuần chàng cầu hôn nàng. Hai người cùng đi xem hội trường tổ chức đám cưới, trên đường về chàng đột nhiên ngất xỉu, được đưa đến bệnh viện và nghe bác sĩ tuyên bố chỉ còn sống được nửa năm.

Em hãy quên anh đi, hãy sống thật hạnh phúc...

“Chị Sakura.”

Có tiếng người gọi tôi từ đằng sau. Đó là cậu nhóc xinh trai trong nhóm “Tacchi & Subaru”.

“Chưa gì chị đã về rồi à?”

“Ừ... Em là Tacchi, hoặc Subaru nhỉ?”

“Chị nghĩ là ai?”

“... Subaru à?”

“Trúng phóc! Chị siêu thế, sao chị biết được ạ?”

Tôi chỉ trả lời theo hình dung trong đầu thôi, vậy mà thằng nhóc Subaru lại cười ra bộ rất khoái chí. Bộ đồ ngủ màu xanh dịu, mát mắt trông rất hợp với nó. Hình như nó đang trên đường đi mua truyện tranh ở quầy bán hàng cạnh cổng chính.

“Chị có việc gì không? Kem ở cửa hàng đó ngon lắm.”

Nghe Subaru nói vậy, tôi bèn cùng thằng nhóc tới quầy bán hàng đó. Tôi mua hai cây kem tươi vị vani rồi ngồi xuống bên cạnh Subaru trên chiếc ghế dài nằm kế bên quầy bán hàng và liếm một miếng. Mùi vị rất bình thường, chẳng có gì ghê gớm.

“Em mời chị,” Subaru nói. Cu cậu bắt đầu ăn ngon lành.

Đúng là một thằng nhóc lễ phép. Mặt mũi xinh xắn, cách ăn uống cũng rất sạch sẽ. Chỉ một cây kem tươi cỡ này đã đủ khiến nó cảm thấy ngon, chứng tỏ đồ ăn trong bệnh viện không được ngon miệng cho lắm. Nó đã phải ăn những món đó bao lâu rồi nhỉ... Không biết thằng bé bị bệnh gì.

Ngồi bên cạnh thế này trông nó có vẻ rất khỏe khoắn, nhưng lúc đi ra ngoài, phơi mình dưới ánh nắng, tôi cảm tưởng như nó sắp sửa tan chảy tới nơi. Không phải chảy vừa ra như kem tươi mà giống kiểu một viên đá trong suốt tan đi trong nháy mắt trên lòng bàn tay... Một cảm giác rùng mình sâu bên trong cơ thể.

Tôi muốn chứng kiến cái khoảnh khắc đó.

“Chị Sakura vừa bị Oka-chan mắng à?”

“... Hả?” Subaru đang nhìn tôi đầy lo lắng.

“Sao em lại hỏi thế?”

“Thì tại vì chị đã mất công biểu diễn *Trận chiến Khỉ và Cua* cho bọn em mà Oka-chan lại cố tình thay đổi đoạn kết còn gì. Em biết truyện ấy mà. Cái đấy gọi là phép tắc thông thường nhỉ. Kể mấy chuyện chết chóc trước mặt những đứa trẻ đang bị bệnh thì đến ông trời cũng phải khóc than đấy. Có phải Oka-chan đã nói vậy không ạ?”

“Em siêu thế, không chệch đi đâu được. Chị xin lỗi vì đã kể câu chuyện quái gở đó.”

“Tại sao? Em cũng nghĩ con khỉ bị cắt cổ là điều đương nhiên. Ai bảo nó giết con cua. Chỉ nói một câu xin lỗi mà được tha thứ mới là kỳ quặc đấy.”

“Nhưng nếu vậy thì rốt cuộc những chú cua con cũng chẳng khác gì con khỉ xấu xa đó.”

Bản thân tôi cũng cho rằng con khỉ bị cắt cổ là đương nhiên, song trước mặt một cậu bé ít tuổi hơn mình, tôi phải đóng vai một bà chị biết điều. Giữa thật lòng và giả tạo, tôi đã chọn giả tạo. Nếu như Oka-chan chịu nói trước với tôi về vụ sân khấu tạp dề, và rằng bác ấy muốn tôi thay đổi phần kết vì đây là bệnh viện thì tôi đã có thể làm tốt việc đó.

“Nói vậy có nghĩa là những người bị hại sẽ phải cam chịu hả chị?”

“Chắc là vậy.”

Thôi bỏ đi... Trong đầu tôi vang lên một giọng nói. Giọng nói của bố.

“Em không ghét bỏ gì Oka-chan nhưng thi thoảng em không thể hiểu nổi những gì bác ấy nói. Chị nghĩ sao về chuyện Chúa sẽ tha thứ cho cả những người đã làm việc xấu?”

“Hừ...m, chị nghĩ có lẽ Chúa mà Oka-chan nghĩ đến không giống Chúa mà chị em mình nghĩ đến. Ví thử như chị, mặc dù không tin vào Chúa nhưng chị nghĩ những kẻ làm việc xấu dù có chết cũng chưa được yên thân đâu.”

“Chưa được yên thân?”

“Họ sẽ bị đày xuống địa ngục.”

“Địa ngục? Nói mới nhớ, lúc kể chuyện chị cũng nhắc đến địa ngục nhỉ. Có phải là địa ngục trong ba loại là thiên đường, địa ngục và đại địa ngục không ạ?”

“Đúng rồi, đúng rồi. Chị là Sakurai Yuki nên sẽ là đại địa ngục.”

“Em là Tanaka Subaru nên cũng là đại địa ngục đấy. Nhưng trước đó chị đã nói câu gì nhỉ? Câu gì trước câu ‘xuống địa ngục đi’ ấy.”

“Ác giả ác báo à? Ý nói nếu mình làm điều xấu thì nó sẽ đi một vòng rồi quay trở lại với mình.”

“Ra vậy. Nhưng nhắc đến địa ngục, em chỉ biết đó là nơi những người xấu bị đày xuống thôi, chị có biết gì về nó không?”

“Không hẳn là biết, ngày xưa nhà chị có một cuốn sách tranh rất đáng sợ về địa ngục, mua ở một ngôi chùa nổi tiếng nào đó, trong đấy viết rất nhiều thứ.”

“Nó viết những gì ạ?”

“Kiểu như ai nói dối sẽ bị vạt lưỡi, người nào phí phạm thức ăn thì khi đưa đồ ăn trước mặt vào miệng, chúng sẽ ngay lập tức biến thành đá. Còn có nhiều tầng địa ngục nữa. Có địa ngục bể máu này, địa ngục núi đao này, cả địa ngục vạc dầu^(*). Chính vì vậy, chị nghĩ rằng nào con khỉ cũng sẽ bị đày xuống địa ngục. Nghĩ theo cách đó thì có thể việc các chú cua con không giết khỉ lại là điều tốt. Vì những chú cua ấy sẽ không phải xuống địa ngục.”

“Ồ, em cũng muốn đọc thử cuốn sách đó.”

“Vậy lần tới chị sẽ mang đến cho em. Chắc chị chưa vớt nó đâu... Nhưng làm thế có được không ta?”

“Nhằm những hôm Oka-chan không đến thì sẽ không sao đâu ạ. Bác ấy chỉ tới vào thứ Hai và thứ Ba thôi. Ngày kia chị có đến được không?”

“Ừ, được. Chị sẽ đến thăm em chứ không phải đến làm tình nguyện viên.”

“Em háo hức quá!”

Subaru ăn nốt miếng kem cuối cùng với vẻ mặt đầy phấn khích.

“Cảm ơn chị đã đãi em,” thằng bé chấp hai tay về phía tôi.

Không biết Oka-chan sẽ chứng bộ mặt thế nào khi biết một đứa trẻ ngoan ngoãn nhường này lại đang mong ngóng một cuốn sách về địa ngục nhỉ? Chỉ tưởng tượng thôi đã đủ khiến tâm trạng tôi phấn chấn lên chút ít rồi.

* * *

Cuối cùng cũng xong. Đẳng đẳng suốt từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều.

Tôi đã dự thính tiết thể dục tổng cộng hai mươi giờ, trừ đi giờ giải lao thì chỉ cần học bù một tuần là đủ, hà cớ gì tôi phải tới đây những hai tuần lễ kia chứ. Ngoài miệng nói là học bù, nhưng xem ra tôi đang bị lợi dụng một cách đầy tinh vi. Sao lúc đó tôi không nhận ra nhỉ. Chắc vì đang là thời điểm cận kề kỳ nghỉ hè, khó nhờ những học sinh đã đăng ký tham gia câu lạc bộ và thầy thì nghĩ có thể lừa được một đứa như tôi.

Không được rồi, tôi cảm thấy mệt muốn chết. Từng việc, từng việc đều không có gì nặng nhọc, nhưng đến khi làm xong mới thấy người rệu rạo, đứng lên được cũng là cố hết sức rồi.

Vậy mà bây giờ tôi còn phải cuốc bộ ra tận bến xe buýt nữa sao...

Mặc dù không định tạo ấn tượng, song khi tôi cùng ông chú đến phòng hành chính để báo cáo cho cô Onuma biết chúng tôi đã xong việc, cô ấy đã đề nghị tiễn tôi ra bến xe buýt bằng ô tô của viện dưỡng lão.

Tôi đành đáp lại sự nhiệt tình đó.

“Vây nhờ anh Takao nhé.”

Cô Onuma nói với ông chú bằng cái giọng giống như đang nhờ vả một công việc. Quả nhiên là vậy ư. Ông chú khẽ chẹp miệng, làm bộ mặt khó chịu hết cỡ, lầm bầm đáp: “Tôi hiểu rồi.”

Tại sao con người này lại thể hiện hết suy nghĩ ra vẻ mặt và thái độ như thế nhỉ? Là một người lớn, đáng ra chú ấy phải biết tiết chế một chút mới phải. Làm vậy chỉ tổ khiến mọi người xung quanh khó chịu chứ được gì.

Nếu là Yuki, thế nào cậu ấy cũng nói: “Nếu chú hậm hực như thế thì thôi không cần đâu.” Tôi thì chịu chết.

Mặc dù có cảm giác mặc nguyên bộ quần áo thể dục này về cũng chẳng sao, nhưng tôi lại nghĩ buổi đầu tiên thì phải chần chu một chút, vì vậy tôi đã ra khỏi phòng hành chính, đi sang phòng thay đồ và thấy cô Ozawa, nhân viên chăm sóc đang ở đó.

“Cháu vất vả rồi.”

Cô ấy bắt chuyện với tôi, trên môi nở nụ cười giống như khi trò chuyện với các ông cụ bà cụ. Trong lúc thay đồ, cô Ozawa kể

cho tôi nghe cô ấy là nhân viên làm việc bán thời gian, có chứng chỉ nhân viên chăm sóc phúc lợi, nhà có hai cậu con trai, một đứa học lớp Mười hai và một đứa là sinh viên năm hai nên cũng khá vất vả. Toàn những chuyện đầu đầu, song tôi vẫn thấy vui vì cô ấy chịu nói chuyện với tôi một cách bình thường.

“Cháu định ra bến xe buýt kiểu gì? Xa phết đấy. Biết thế cô đi ô tô đến, ngật nổi hôm nay cô lại đi xe gắn máy.”

Xem ra nhà cô Ozawa ở ngay gần đây.

“Hình như chú Takao sẽ đưa cháu ra đấy.”

“Takao Takao á?”

Tôi không dám chắc những gì mình vừa nghe thấy. Takao Takao? Nickname chắc? Giống kiểu con bé Miho được gọi là Miho Miho ấy à? Lúc gửi tin nhắn, mọi người sẽ gõ là “Miho x 2”, vậy ông chú sẽ là “Takao x2”? Chẳng có lẽ. Còn nữa, thế hóa ra Takao không phải họ của chú ấy ư? Hay là trên thẻ tên có thể viết tên húy cũng được? Khoan nói chuyện đó, tôi có cảm giác ông chú không phải kiểu người để người ta gọi bằng nickname.

“Takao Takao... Chú Takao được gọi như vậy à?”

“Không phải được gọi, mà họ tên anh ta là như thế. Họ của anh ta được viết bằng chữ Cao và chữ Hùng đúng như trên thẻ tên, còn tên được viết bằng chữ Hiếu trong “hiếu thảo” và chữ Phu. Anh ta đã có một đời vợ, hiện đang độc thân, vì thế chắc chắn từ nhỏ anh ta đã có cái tên này, không hiểu bố mẹ anh ta nghĩ gì mà lại đặt tên con như vậy. Mà thôi, có khi vẫn còn hơn bị đặt cho mấy cái tên nghe kệch cỡm. Chắc xung quanh cháu cũng có người tên kiểu đó chứ?”

“Ví dụ tên như nào ạ?”

“Chẳng hạn trong số bạn học của con trai cô có đứa tên là Mashu lấy từ tên hồ Ma Chu, rồi có đứa tên là Raian ghép từ chữ Lô và chữ An, nghe cứ như tên người nước nào ấy. Kể ra chúng mà có ngoại hình dễ ưa, tiếng Anh bản như gió thì người ta còn hiểu được, đằng này cả hai đứa đều đích thị là tên đẹp hơn người. Đã thế còn có đứa tên là Mikoto, viết bằng chữ Mệnh nữa cơ. Ghép với họ thì nghe có khác gì đội cận vệ của mấy idol cách đây một thời đâu(*)”

Nghe những cái tên mà cô Ozawa nêu ra làm ví dụ, trong đầu tôi bỗng liên tưởng đến một cái tên trên mạng, viết bằng chữ cứng, song tôi đã xóa khỏi đầu trước khi nó kịp làm tôi khó chịu.

“Xung quanh cháu toàn những cái tên bình thường thôi ạ.”

Yuki, Shiori... Gì nữa nhỉ, vừa mới rời khỏi trường học, tôi đã không nhớ nổi tên đứa nào trong lớp. Tóm lại, toàn những cái tên bình thường đến mức như vậy.

“Ôi thế hả. Vậy chắc trường của con trai cô thuộc loại đặc biệt rồi. Ngẫm ra thì gần đây người ta cũng không còn đặt những cái tên quá điên rồ nữa, để con cái khỏi bị bạn bè bắt nạt chỉ vì cái tên. Đến lúc có tuổi mà mang cái tên Mashu thì cũng hơi ngại nhỉ. Lại xấu hổ quá không dám đến cả bệnh viện ấy chứ. Cháu tên là Atsuko phải không? Tên hay ghê.”

Giọng điệu rất giống lúc khen bà Mizumori.

“... Cháu cảm ơn cô.”

Miệng nói cảm ơn song tôi biết tổng đó chỉ là một lời tăng bốc, vả lại bản thân tôi cũng chẳng ưa gì cái tên Atsuko. Tôi đã nhiều lần cảm thấy căm ghét, cả bố và mẹ tôi đều có gu không hề tệ, vậy mà chẳng hiểu sao lại đặt cho tôi cái tên nghe quê mùa như thế. Bố tôi bảo chọn theo số nét thì đây là cái tên đẹp nhất, nhưng thật sự là cuộc đời tôi chẳng có gì đáng nói.

Không, không gì có thể tồi tệ hơn. Chỉ ít tôi cũng muốn bố mẹ đặt cho tôi một cái tên không bắt đầu bằng chữ “A”.

Ở khối tôi, chỉ có duy nhất một người tên bắt đầu bằng chữ “A”.

“Atsuko, có chuyện này chỉ hai cô cháu mình biết với nhau thôi nhé.”

Đột nhiên, cô Ozawa hạ thấp giọng và lại gần chỗ tôi.

“Cháu cẩn thận với Takao Takao nhé. Giả dụ anh ta có ngỏ ý đưa cháu ra nhà ga thì cháu cũng nên từ chối, bảo chỉ cần đến bến xe buýt thôi. Cả lúc làm việc cũng thế, có vấn đề gì cháu cứ trao đổi với cô, đừng ngại. Khi cần hãy hét to lên. À nhưng mà chuyện này bị cấm nhắc đến ở đây, thế nên đừng nói với ai là cháu nghe được từ cô nhé.”

Cô Ozawa chỉ nói độc có thế, đoạn nhìn đồng hồ đeo tay, vừa vội vàng đi ra vừa nói: “Đến giờ đại hạ giá trứng rồi.”

Tôi, khi ấy đã thay xong quần áo từ lâu, cũng rời khỏi phòng thay đồ.

Cô ấy nhắc tôi cẩn thận, rốt cuộc ý cô ấy muốn nói ông chú hậu đậu đó sẽ làm gì tôi nhỉ. Liệu có phải cô Ozawa cũng suýt bị làm gì rồi không? Chẳng có lẽ, không thể nào. Chưa kể, nếu trước đó đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn cô Onuma đã không nhờ chú ấy. Nhưng cho dù cô Ozawa có là một bà thím thích buôn chuyện đến đâu cũng không lý gì nói ra mấy câu đó một cách vô căn cứ.

Tôi thấy hơi lo lắng. Song tôi cũng không đủ tự tin là mình có thể đi bộ.

Ông chú đã ngồi sẵn trên ghế lái của chiếc minivan có đề tên viện dưỡng lão, đang đậu ở bãi đỗ xe trước lối vào.

Thôi chết, tôi chưa nói với chú ấy là sẽ đi thay đồ. Đáng ra tôi sẽ không mất đến năm phút để thay quần áo, nhưng tại cô Ozawa mà tôi đã làm mất kha khá thời gian.

“Cháu xin lỗi ạ.”

Tôi vừa xin lỗi, vừa leo lên ghế phụ, song ông chú vẫn giữ nguyên bộ mặt sững sủa, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế cho xe chạy. Xem ra chú ấy đang nghĩ tôi là một con bé không biết điều.

Ông chú chẳng chịu hé răng nửa lời, nói gì đến chuyện ngỏ ý đưa tôi ra tận nhà ga. Song tôi cũng không định bắt chuyện như lúc ăn trưa nữa. Một phần vì tôi đang mệt, nhưng lý do quan trọng hơn là vì tôi không muốn bị tổn thương.

Ngay cả khi đối phương là một ông chú chẳng lấy gì làm nổi bật thì quả nhiên việc bị ghét bỏ, bị phớt lờ vẫn khiến tôi cảm thấy đau lòng.

Bến xe buýt này nếu cuộc bộ sẽ phải mất tầm hai chục phút, vậy mà đi bằng ô tô thì chỉ chưa đầy năm phút đã tới.

“Cháu cảm ơn chú.”

Thấy tôi cúi đầu cảm ơn, ông chú bèn làm bộ mặt nghiêm túc, đáp: “Cháu vất vả rồi. Về cẩn thận nhé.”

Tôi hơi bất ngờ. Nhưng không hiểu sao, tôi thấy nhẹ cả người.

* * *

Vừa từ bệnh viện về đến nhà, tôi bỗng thấy người mệt rũ rời. Tôi chỉ muốn cứ thế nằm lăn ra giường, nhưng vẫn phải đợi thay quần áo xong đã. Bởi ai mà biết tôi đã mang theo mầm bệnh gì về kia chứ.

Tôi rửa tay thật kỹ, giống như đang làm mẫu cho cách rửa tay đúng, nhân tiện súc miệng luôn. Tôi sẽ uống một cốc trà lúa mạch mát lạnh, và cuối cùng là nghỉ ngơi một lát...

Nhưng trước khi làm vậy, tôi phải tìm quyển sách đang định cho Subaru xem. Nếu không nhầm thì tôi cất nó trong tủ.

Cuốn sách bà tôi mua về từ chuyến tham quan ở một ngôi chùa nào đó, bên trong vẽ rất nhiều tranh về địa ngục. Đó đều là tranh màu nước với toàn màu đỏ và đen, hầu như không có chữ.

Vạc dầu là nơi dành cho những tên trộm. Núi đao dành cho những kẻ làm tổn thương người khác. Những tên sát nhân sẽ phải chịu nỗi thống khổ gấp bốn lần như thế. Gieo nhân nào gặt quả ấy, kẻ nào làm việc xấu nhất định sẽ phải nhận quả báo.

Bà đã giải thích với tôi như vậy.

Từng bức tranh đều rất sinh động và thật sự đáng sợ, nó khiến trẻ con phải thề với lòng mình tuyệt đối không được làm điều xấu. Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là hồi tôi học lớp Ba.

Ngoài ra còn rất nhiều bức tranh khác nữa.

Tranh vẽ cảnh vật lười. Đó là hình phạt dành cho những kẻ dối trá. Tranh vẽ cảnh thức ăn vừa đưa lên miệng thì hóa đá. Đó là hình phạt dành cho những kẻ lãng phí thức ăn.

Trong lúc xem những bức tranh ấy, tôi chợt nhận ra một điều quan trọng. Nếu con người không được phép nói dối cũng không được phép lãng phí thức ăn, vậy thì chẳng phải hầu như tất cả chúng ta đều sẽ bị đày xuống địa ngục hay sao? Dĩ nhiên bao gồm cả tôi nữa.

Chưa kể còn bị đày xuống một cách đầy ngoạn mục. Ngay cả khi chưa chết...

Nấu những mười bơ^(*) gạo trong nồi cơm điện, đem lèn chặt toàn bộ số cơm đó vào hộp nhựa Tupperware rồi cất vào tủ lạnh. Xem ra ngay cả khi người ta không còn nhớ nổi tên tuổi, mặt mũi những người trong gia đình, không còn nhớ được hôm nay là ngày mấy, tháng mấy, năm bao nhiêu dương lịch và không còn biết bây giờ mình đang ở đâu thì bản năng sinh tồn vẫn hoạt động. Muốn sống thì phải ăn. Thế nên mới đi nấu cơm. Rồi lại quên mất cơm đã nấu, mấy tiếng sau lại nấu tiếp. Mở tủ lạnh ra, thấy đông hộp Tupperware đựng cơm chẳng nhớ ở đâu ra đang xếp thành hàng.

Ai? Ai đã làm việc này? Tôi đã luôn miệng nhắc nhở các em không được bỏ thừa suất ăn của mình, không được lãng phí thức ăn kia mà! Cây thước gỗ vung lên.

Phí quá, phí quá! Cứ mỗi khi tìm thấy một chiếc bím đã qua sử dụng dù rõ ràng chúng tôi đã giấu bà vứt đi là bà lại ném vào máy giặt cùng với quần áo của cả nhà rồi bấm máy. Những bộ quần áo dính đầy hạt siêu thấm nhỏ li ti đành phải đi vào thùng rác. Để rồi cây thước lại bay vi vu tới, vì chúng tôi đã làm một việc phí phạm.

Không một ngày nào bố, mẹ và tôi không có thêm những vết thương tươi rói.

Nhà tôi chính là địa ngục.

Để giải thoát mình khỏi địa ngục, tôi đã lên kế hoạch sát hại bà hết lần này đến lần khác.

Nói vậy nhưng tôi cũng không đủ can đảm để đâm bà bằng dao.

Dùng nền chà sát vào đế đôi dép đi trong nhà của bà, bôi thuốc tẩy vào mặt trong chén trà, vút rết vào trong chăn, tất cả những chiến thuật ấu trĩ mà một học sinh tiểu học có thể nghĩ ra được đều thất bại toàn tập.

Một ngày nọ, tôi đã rất sốc khi nghe thời sự trên tivi đưa tin một ông già quá mệt mỏi với việc chăm sóc người vợ nằm liệt giường đã giết chết vợ bằng cách đắp khăn ướt lên mặt bà ấy. Hóa ra người ta có thể giết người bằng cách đó sao.

Đó là mùa đông năm tôi học lớp Năm.

Nửa đêm, tôi lén lút lẻn vào phòng bà, phủ chiếc khăn ướt sũng vừa nhúng nước nóng trong phòng tắm lên khuôn mặt đang say ngủ ấy. Không biết có phải bà đã bị khó thở ngay lúc đó hay không mà lại rên ư ử bằng cái giọng nghe gớm ghiếc, rồi giật tung chiếc khăn ra khỏi mặt mình.

Đứa trẻ nông cạn không nhận ra rằng cách thức sát hại này không áp dụng được với những người vẫn còn khả năng tự vận động. Một giọng nói trầm thấp, đầy quyền uy vang lên sau lưng tôi bấy giờ đang sợ hãi, định rón rén chuồn khỏi phòng.

Mi có biết mi vừa làm gì không? Ác giả ác báo! Xuống địa ngục đi!

Đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết khi đó bà đang ở trong trạng thái nào, đang lú lẫn hay đang bình thường. Hai chân tôi cứng đờ vì sợ, thế rồi vào lúc ấy, một âm thanh xé trời vang lên... Nóng quá.

Tôi cứ thế bỏ chạy mà không buồn ngoái lại.

Phải sau khi về đến phòng mình, tôi mới bắt đầu gào thét. Tôi bật đèn lên, nhìn vào tay trái đang nóng rát, thấy mu bàn tay bị rách toạc, máu tuôn xối xả. Bộ đồ ngủ bằng vải nỉ màu trắng nhuộm đỏ đến đâu thì đầu óc tôi trống rỗng đến đấy.

Giữa lúc ý thức đang trở nên mơ hồ, một chiếc taxi được gọi tới, tôi nhớ họ đã khâu tay tôi bằng chiếc kim trông như lưỡi câu cá, song tôi không có ký ức gì về sự đau đớn.

Bố giải thích với bác sĩ rằng “Nửa đêm con bé định đi uống nước, không may tuột tay đánh vỡ cốc”. Tôi không hiểu tại sao bố phải nói dối như vậy.

Chúng tôi trở về nhà trước khi trời hửng sáng. Mẹ, người ở lại nhà, liền pha cà phê cho bố và cà phê sữa cho tôi. Ba người ngồi vào bàn ăn. Căn phòng bên cạnh vẫn im lìm.

Khi đã bình tĩnh hơn một chút, tôi đã nói với bố:

- Tại sao bố lại nói dối? Sao bố không nói chuyện này là do bà?

- Nói ra rồi sẽ thế nào? Không lẽ lại giao người thân cho cảnh sát à?

- Giao cho cảnh sát cũng được chứ sao. Có phải nhà mình thích sống cùng bà đâu ạ... Tại sao chúng ta cứ phải sống chung

với bà? Không phải bình thường con trai trưởng mới là người nhận nuôi mẹ hay sao ạ?

- Không phải chúng ta nhận nuôi bà. Mà là bà cho chúng ta sống nhờ ở đây đây.

- Vì công ty bố làm trước đây bị phá sản sao ạ? Nhưng chẳng phải bây giờ bố đã đi làm lại rồi đấy thôi? Bố, chúng ta chuyển nhà đi mà. Một căn hộ tồi tàn hay bất cứ nơi nào cũng được. Miễn không có bà thì ở đâu cũng được hết.

- Muộn mất rồi. Chúng ta không thể để bà một mình khi bà đã trở nên lẫn lộn... Thôi bỏ đi con.

- Dạ?

- Bố bảo từ bỏ đi. Tức giận vì những chuyện không thể nào khác được cũng ích gì đâu. Thế nên chúng ta phải từ bỏ. Từ bỏ... Và chờ đợi.

- Chờ cái gì ạ? Chờ đến khi bà chết hả bố?

- Con không được nói thế... Bố sẽ cho con học đại học. Tokyo cũng được, Osaka cũng được, bất cứ đâu cũng được. Con cứ việc rời khỏi ngôi nhà này và làm những gì con muốn.

Chính vào lúc này, tôi đang đếm ngược đến ngày vào đại học, song với một học sinh lớp Năm, đại học là một cái gì đó xa xôi vô cùng tận, bởi tôi còn phải trải qua cấp hai rồi cấp ba nữa, lời bố nói nghe chỉ giống một câu trả lời đối phó cho qua chuyện. Thế nhưng...

- Thích nhỉ.

Mẹ vẫn im lặng suốt này giờ bỗng dưng lắm bầm. Vốn là một người tính tình cởi mở, hòa đồng, rất thích chưng diện ra ngoài, mẹ đã dần biến thành một người kiệm lời khi bệnh tình của bà tôi ngày càng chuyển biến xấu. Vì thế tôi đã nghĩ ai cũng căm ghét bà dù không nói ra miệng. Tôi những tưởng tất cả đang hợp sức với nhau để chịu đựng bà.

- Chỉ mình con được giải thoát, thích quá nhỉ. Làm cho mọi thứ trong nhà rối tung rối mù lên và chỉ mình mình có lối thoát, con đúng là sướng thật đấy.

Tôi không hiểu mẹ đang nói gì.

- Hôm nay con đã định làm gì? Nếu con ngoan ngoãn hơn một chút thì bà đã chẳng kích động như thế. Con có biết chỉ vì

con mà bố mẹ đã gặp phải những chuyện phiền toái gì không? Con còn chứng bộ mặt như thế chỉ mình con là nhân vật chính trong tấn bi kịch này vậy...

Trống ngực tôi đập thành thạch, máu chảy rần rập khắp cơ thể, mu bàn tay trái nằm dưới không biết bao nhiêu lớp băng quần bắt đầu đau nhức nhối.

Đau quá...

Không thể chịu nổi nữa, nước mắt tôi trào ra.

- Đấy thấy chưa, con có thể rơi nước mắt ngay như thế mà. Mau về phòng con đi!

Tôi vừa khóc vừa một mình trở về phòng, lão đạo ngã vật xuống giường, trong đầu nghĩ: Tôi muốn chết...

Tôi không tìm thấy quyển sách đó. Nhớ lại thì hồi học cấp hai, có lần tôi đã vớt sạch sẽ những món đồ bà mua cho tôi. Là một đứa vụ lợi, tôi đã giữ lại những thứ mình thích, song có lẽ lúc đó tôi đã tổng khứ chúng đi rồi. Ngày mai tôi sẽ gặp Makise ở thư viện, tiện thể tìm luôn một cuốn sách tương tự. Mà không...

Nếu tôi nhớ không nhầm thì trong cuốn sách đó có bức tranh vẽ sông Sanzu. Những đứa trẻ phải xây tháp đá bên bờ sông. Tháp đá bị quỷ dữ phá đi, chúng phải xây lại, cứ lặp đi lặp lại mãi. Bà nói đây là hình phạt dành cho những đứa trẻ chết trước bố mẹ chúng. Nếu Subaru nhìn thấy bức tranh đó, liệu thằng bé sẽ nghĩ thế nào nhỉ...

Tôi nằm lăn ra giường, thử ngẫm lại những gì Okachan nói. Một đứa chưa từng mong ngóng đến Giáng sinh như tôi chưa một lần muốn biết về Chúa. Và vì chưa tham dự một đám cưới nào nên tôi cũng chưa từng đến nhà thờ.

Không biết điểm tốt trong giáo phái gì gì đó của Oka-chan là gì nhỉ. Nếu như tôi của ngày hôm đó gặp được Oka-chan, không chừng tôi đã bị xiêu lòng mà bước chân vào con đường tín ngưỡng cũng nên.

Vì cũng không có ý định chết đi trong một sớm một chiều nên tôi mới có thể bỏ ngoài tai những lời Oka-chan nói, trong đầu thầm nhủ “Chẳng phải ngớ ngẩn lắm sao?” Song giả sử cái

chết sẽ đến thăm tôi một ngày rất gần thì dù có nghĩ thế nào cũng vẫn thấy tư duy theo cách của Oka-chan xem ra sẽ giúp tôi bình thản bước qua những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Cái chết không phải hình phạt sau cùng. Vậy thì, chết là gì?

CHƯƠNG III

Ngày 28 tháng Bảy (thứ Ba)

Tôi chán lắm rồi. Nơi này quả nhiên là quá sức với tôi. Gì mà tòa lâu đài gần nhất với thiên đường chứ, hôm nay tôi sẽ chào tạm biệt nó. Mặc dù khởi đầu của tôi ở nơi này đâu có tệ.

Lúc ra khỏi nhà, tôi đã mặc bộ đồ thể dục, đi đôi giày thể thao đế dày, cầm theo bi đông đựng trà lúa mạch mát lạnh, thế nên việc đi bộ từ bến xe buýt cũng không hề hấn gì, trong viện dưỡng lão cũng vậy, tôi đã sớm biết chỉ qua năm phút là sẽ quen ngay, thành ra chẳng có gì phải lo lắng.

Vậy mà qua một buổi sáng tôi đã mệt như người.

Mới sáng ngày ra, tôi và ông chú đã phải dùng cây lau lau toàn bộ hành lang và cầu thang trong viện, sau đó dùng khăn lau khung cửa sổ rồi đến kệ trang trí trên tường. Đáng ra tất cả đều phải sạch bong rồi, song lúc ấy cả hành lang và cầu thang lại đầy bụi bặm. Không còn cách nào khác, tôi đành lau lại toàn bộ hành lang và cầu thang thêm một lần nữa.

Trong lúc làm những việc đó, loáng cái đã đến buổi trưa. Tất cả đều tại ông chú. Bởi tôi chỉ nghe theo lời sai khiến của chú ấy mà thôi.

Tôi cảm thấy mệt mỏi không chỉ thể xác mà cả về tinh thần. Chuyện đó cũng do ông chú nốt.

Tôi không biết phải làm gì với cái kiểu phản ứng đó nữa.

Thấy ông chú định lau lại những chỗ tôi vừa lau, tôi đã phải cực kỳ nhún nhường mà nói: “Chú Takao, chỗ đó cháu lau xong rồi,” nghe vậy chú ấy chỉ đáp lại một cách cộc cằn: “À, xin lỗi,” vậy mà mỗi khi gây phiền toái cho người già, chẳng hạn vướng chân vào gậy của họ khiến họ ngã nhào hay đánh đổ nước trong

xô ra sàn là chú ấy lại bắt chước động tác đập đầu xuống đất trông rất lố, miệng nói: “Chết chết, tôi lại mắc phải sai lầm lớn rồi. Xin quan lớn tha tội...”

Nếu chỉ dừng ở đó may ra tôi còn hiểu được, bởi chú ấy đang cư xử với người già như những vị khách quan trọng, song vì ngay cả với cô Ozawa, ông chú cũng xát hai tay vào nhau, cúi đầu nói: “Mong chị Ozawa xinh đẹp hãy nể tình mà coi như chưa có chuyện này...” nên tôi mới không thể nào hiểu nổi.

Đã thế, hỏi ra mới biết ông chú xin lỗi vì mấy cái bánh con sò.

Trong phòng nhân viên có để rất nhiều bánh kẹo có ghi chữ “Xin cứ tự nhiên”. Đó đều là bánh kẹo của những người đến thăm các cụ ông, cụ bà ở đây đem tới mời tất cả mọi người. Nghe nói trong số đó có cả những món đồ vốn được đem đến cho người già, song vì lượng đường quá cao hoặc vì lý do liên quan đến mặt quản lý, không thể đưa cho họ, thành thử lại đem về để ở phòng nhân viên, coi như đồ ăn vặt trong những giờ nghỉ giải lao.

Chúng kiến ông cụ Hawaii vừa mới ngất xỉu ra đấy đã hồi phục ngay được, tôi đã nghĩ người già thật đáng sợ, cứ như họ bất tử vậy, nhưng hóa ra không phải thế, chẳng qua là họ được quản lý rất cẩn thận. Những món bánh kẹo người nhà đem đến để cảm ơn cho điều đó toàn là những loại cao cấp mà bình thường tôi hiếm khi được nếm.

“Ơ, hình như hộp này có vị trà xanh cơ mà?”

Lúc đi vào phòng nhân viên để ăn trưa, cô Ozawa đã nói vậy khi nhìn thấy hộp bánh sò nhiều vị chỉ còn lại một nửa. Trong số một vài nhân viên ở đây, chính ông chú là người tình cờ ăn mất vị trà xanh.

Nào phải ngay từ đầu đã chỉ có mỗi một chiếc bánh vị trà xanh, vả lại ông chú cũng không vì biết đó là vị ưa thích của cô Ozawa mà cố tình ăn mất chiếc cuối cùng. Chú ấy chỉ tình cờ lấy chiếc bánh ở rìa ngoài hộp bánh thôi mà.

So với cô Ozawa, tôi còn phải chịu phiền toái hơn nhiều.

Quả nhiên ông chú ghét tôi chứ không phải phân biệt thái độ với tư cách là nhân viên ở đây.

Không chừng tất cả mọi người đều ghét tôi. Chẳng qua ông chú là người vụng về nên mới bộc lộ nguyên vẹn cảm xúc của mình ra nét mặt hay thái độ, còn thì cả cô Onuma, cô Ozawa và những nhân viên khác đều đang nói xấu sau lưng tôi cũng nên.

Mà đâu chỉ vậy, có khi cả mấy ông cụ bà cụ cũng xì xào về tôi.

Con bé đó chẳng được tích sự gì. Chỉ tổ vương chân người khác. Không làm được trò trống gì mà vẫn vác mặt đến đây được. Chẳng biết thân biết phận gì cả. Kiểu thế.

Tôi không muốn ở lại một nơi như thế này.

... Tôi đã ra ngoài từ cửa sau, song để đến được bến xe buýt, tôi sẽ phải đi ngang qua lối vào. Nếu bị người khác bắt gặp thì biết tính sao đây. Thôi xong rồi, có người ở đây.

Đó là một bà cụ. Hình như bà cụ đang sống ở viện dưỡng lão này, không biết bà ta ra ngoài một mình như thế có sao không nhỉ.

Chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi sẽ làm ngơ và vượt lên trước bà ta.

“... Đợi đã, cô kia.”

“Dạ?” tôi bị bà cụ chặn lại mất rồi.

“Cô vừa rửa tôi chết đi đúng không?”

Hả? Bà ta đang nói gì vậy? Bà cụ đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ngờ vực. Xem ra bà ta cũng mắc chứng mất trí.

“Ch... cháu có nói thế đâu ạ.”

“Chẳng thế, tôi nghe tiếng cô bảo chết đi mà.”

“Sao có chuyện đó được... Chẳng có lý gì cháu lại nói thế cả...”.

“Ai cũng nói thế. Cả những người cùng phòng, cả bọn trẻ ranh. Các người tưởng tôi không nghe thấy gì nhưng tôi nghe được hết đấy.”

Bà cụ vừa đưa mắt ra chỗ khác vừa rầu rĩ nói. Chắc vì thế nên bà ấy mới ra một nơi vắng bóng người. Không hiểu sao tôi thấy bà cụ thật đáng thương. Hóa ra ngay cả ở viện dưỡng lão, người ta cũng rửa nhau câu “Chết đi”. Thật tồi tệ.

“Bà Sakaguchi, không ai nói vậy và cũng chẳng có ai nghĩ vậy đâu.”

Một giọng nói to, chậm rãi và rất lịch sự. Đó chính là cô Onuma.

“Thấy chưa, cô ta vừa rửa tôi chết đi kìa.”

Bà cụ nhìn tôi mong nhận được sự đồng tình.

“Không, cháu không nói thế. Không một ai nghĩ thế đâu bà ạ. Nào, chúng ta về thôi.”

Cô Onuma bèn đặt tay lên vai bà cụ, chùng gối xuống, nhìn vào mắt bà rồi chậm rãi nói. Bà cụ mặc dù vẫn lải nhải câu “Tôi không bị lừa đâu” song cũng không định hất tay cô Onuma ra hay chống cự lại.

“Cảm ơn cháu, Kusano. Cô xin lỗi vì đã phiền cháu trong giờ nghỉ. Cô sẽ đưa bà Sakaguchi về phòng nên không sao nữa đâu.”

Cô Onuma nói thế rồi vừa đỡ dành bà cụ vừa đưa bà trở lại lối vào.

Cảm ơn ư? Xem ra cô ấy đã hiểu nhầm, tưởng tôi ra đây để đuổi theo hoặc tìm bà cụ vì bà đã tự ý đi ra ngoài... Hóa ra bà cụ tên là Sakaguchi.

Liệu có phải vì muốn tôi để tâm đến nên bà cụ đã bịa ra chuyện tôi rửa bà chết đi không nhỉ? Hay bà ấy thật sự tưởng rằng tất cả mọi người đều rửa bà ấy như vậy? Không chừng bà ấy từng bị ai đó rửa như thế thật nên mới thành ra thế này. Vậy thì tội cho bà cụ quá.

Có vẻ như bà Sakaguchi bị lãng tai, nếu cứ thấy ai nói chuyện, bà ấy lại tưởng người ta đang rửa mình chết đi thì cuộc sống tập thể ở đây xem ra thật khổ sở.

... A, đã đến giờ này rồi. Tôi sắp sửa phải quay lại thôi. Để ông chú một mình chuẩn bị cho câu lạc bộ cắm hoa nghe chừng vất vả quá.

Đây là lần thứ năm Makise ngồi ôn thi ở thư viện mà có tôi ngồi đọc sách bên cạnh.

Anh ta gọi đây là “hẹn hò trong thư viện”, nhưng hẹn hò gì mà tôi chẳng thấy rung động chút nào. Makise mặc đồng phục của trường nam sinh có tỷ lệ chọi cao nhất vùng này, bởi vậy tôi đã hy vọng anh ta sẽ phụ đạo thêm cho tôi trong chừng mực mà

không thành ra tôi quấy rầy việc học của anh ta, song có vẻ như chuyện đó cũng hơi bất khả thi. Vì bây giờ đã vào kỳ nghỉ hè của lớp Mười hai mà anh ta vẫn đang ngồi giải “Toán cơ bản I”.

Đến cả những cuộc trò chuyện về đời sống thường nhật cũng không thể tệ hơn. *Có phải cây mơ muối được người ta tưới nước pha muối không nhỉ?* Hôm nọ anh ta đã nói thế. Thật tình, tôi chỉ còn biết gọi anh là một tên gốc dẽo mồm.

Pi pi pi... Điện thoại của Makise đang réo. Ngay cả trong kỳ nghỉ hè, anh ta cũng quy định thời gian học ôn tương tự một tiết học ở trường.

Giờ giải lao, chúng tôi rủ nhau ra sân thượng. Makise mua hai lon coca ở máy bán hàng tự động, đưa cho tôi một lon và bảo: “Mời em.”

Tôi không thích để ai đó mời. Vì tôi ghét phải vay mượn người khác. Nhưng đối với Makise, xem ra chuyện con trai mời con gái là lẽ thường tình, anh ta đã nói thế mà tôi vẫn từ chối thì kể cũng áy náy, thành thử tôi quyết định sẽ nhận lấy với tất cả sự cảm kích.

Chúng ngồi trên một chiếc ghế băng, sau khi uống một ngụm coca, tôi bèn hỏi thử Makise:

“Này Makise, anh đã nhìn thấy xác chết bao giờ chưa?”

“Rồi.”

Một câu trả lời tức thời, đã thế, không ngờ lại là “Rồi”. Trong khi tôi hỏi câu ấy với tiền đề câu trả lời nhất định sẽ là “Chưa”.

“Nhìn thấy xác chết... hay nói đúng hơn, người đó đã chết trước mặt anh.”

“Có phải anh đã có mặt trong giờ phút lâm chung của một người thân nào đó, hoặc chuyện gì đại loại vậy không?”

Tôi dè dặt hỏi, trong đầu mừng tượng đó có thể là bố mẹ, anh chị em hoặc ông bà của Makise, song anh ta không hề tỏ ra ủ rũ. Đã thế, vẻ mặt anh ta khi quay sang nhìn tôi còn có vẻ hào hứng lạ lùng.

“Chuyện còn ly kỳ hơn nữa cơ. Thật sự không biết có phải tình cờ hay không, chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ xuân vừa rồi, hôm đó anh có buổi thi thử từ sáng nên đã đến trường. Trong lúc anh đang đứng ở sân ga vắng tanh vắng ngắt vì vừa mới qua giờ cao

điểm thì ông chú đứng ở ke tàu đối diện tự dưng bắt đầu tung từng nắm giấy vụn bốc từ chiếc túi giấy đang cầm trên tay lên, kiểu như một màn mưa giấy ấy. Anh vừa nhìn ông ta vừa nghĩ bụng ông này làm trò gì kỳ cục vậy, để rồi tận mắt thấy ông chú ấy lao xuống đường ray ngay trước khi tàu đến... Hai tay đang rộng.”

Một diễn biến mà tôi không ngờ tới, cộng thêm những hình ảnh kinh hoàng vừa hiện lên trong đầu khiến tôi bất giác nín thở.

Makise đặt lon coca xuống chân rồi kể tiếp.

“Những mẫu giấy bay lả tả, rớt trúng lòng bàn tay của cánh tay vừa mới rơi xuống đường ray trước mặt anh, trông cứ như một cảnh trong phim vậy.”

Bất giác tôi tưởng tượng trong đầu. Nếu những mẫu giấy đó là bức thư tình của người con gái mà ông chú ấy yêu nhất đời thì câu chuyện sẽ kịch tính đến mức nào nhỉ.

“Lúc đó, anh không sao chứ?”

Tôi muốn nghe tiếp. Ánh mắt Makise đang trôi về nơi nào đó hơi xa xăm, chẳng nhìn gì đến tôi.

“Thế nào nhỉ, lúc đó anh cảm thấy rùng hết cả mình và sốc kinh khủng khiếp, nhưng trong lúc giải thích đi giải thích lại nguyên xi những gì đã chứng kiến cho cảnh sát và nhân viên nhà ga với tư cách là nhân chứng, anh đã có thể bình tĩnh đón nhận cái giây phút một người chết đi... Có thể nói nhờ chuyện đó mà cuộc đời anh đã thay đổi chẳng?”

“Như thế nào cơ?”

“Hừm, nếu phải tóm gọn trong một câu thì có lẽ anh đã ngộ ra rằng *cái chết* chính là sự đào thải. Nhiều người hiểu nhầm, mô tả cái chết bằng những từ như *trò chơi kết thúc* hoặc *khởi động lại*, nhưng không phải thế. Đó chỉ là ý nghĩ ngu xuẩn của những kẻ nhầm tưởng mình là cái rốn của vũ trụ. Mà thực ra cho đến trước ngày hôm đó, anh cũng đã nghĩ như vậy. *Chết* có nghĩa là bị đào thải khỏi cuộc đời này. Văng đi một người, thế giới chẳng thay đổi gì sất. Sẽ không có gì thay đổi khi một kẻ đáng ghét bị đào thải. Thậm chí ngay cả khi em tự đào thải mình thì cũng không có gì khác đi cả. Thế giới sẽ không kết

thức. Nó kéo dài vô tận. Kể cả em có được sinh ra một lần nữa thì cũng chỉ là tham gia vào giữa chừng thôi. Nếu vậy, chẳng lẽ em không muốn tham gia vào thế giới hiện tại càng lâu càng tốt, dõi xem thế giới này, bao gồm chính em sẽ thay đổi như thế nào hay sao?”

“... Hả?”

Shiori cũng vậy, tại sao khi nói về cái chết, con người ta lại có vẻ mặt ngây ngất như vậy nhỉ. Tôi chợt thấy Makise giống một người đàn ông trưởng thành trải đời hơn hẳn tôi, dù trước đó tôi chỉ coi anh ta đơn thuần là một tên ngốc lớn hơn tôi một tuổi mà thôi.

Đã thế anh ta còn dùng đến từ “thế giới”. Rằng cái chết chính là sự đào thải khỏi thế giới. Anh ta đã diễn tả những gì tôi luôn suy nghĩ trong đầu chỉ bằng một câu nói.

Để không bị Makise nhận ra tôi đang thăm ngưỡng mộ anh ta, tôi đã lấy đà từ một khoảng cách hơi xa một chút, đá vii lon coca đang để dưới chân Makise.

“Em xin lỗi,” tôi vươn cánh tay gần lon coca và tóm được nó, song không thể dựng nó dậy.

“Này... có phải em đang chịu đựng chuyện gì đó khá nặng nề không?”

Makise vừa dựng lon coca lên, vừa nhòm vào mặt tôi.

“Chẳng mấy khi thấy em cười, vả lại khi chúng mình nói chuyện với nhau thế này, em cũng chẳng kể gì về mình cả. Nhưng mà này, nếu nói ra được, có khi em sẽ thấy nhẹ nhõm không ngờ đấy.”

Tôi bèn nhìn xuống mu bàn tay trái của mình. Tôi không nghĩ mình sẽ nhẹ nhõm hơn...

Chẳng lẽ Makise không mong ai chết đi sao.

“Ừm thì...” tôi vừa định mở miệng, Makise đã nói.

“Sao? Có ai chết à?”

Không, chẳng có ai chết cả.

Chẳng lẽ cứ phải dựa trên tiền đề đó mới được hay sao? Lúc này đây, nếu tôi kể cho anh chàng này nghe về người mà tôi căm ghét tận xương tủy có phải chỉ tổ khiến anh ta nghĩ rằng “Chẳng

qua em chưa chứng kiến cái chết bao giờ nên mới có thể mong người ta chết đi một cách bỗng bột như vậy”?

Liệu có thể nói rằng, Makise, người tình cờ chứng kiến giây phút tự sát của người khác, hiểu thế giới này hơn tôi, người đã phải chịu đựng những bất công không thể giải bày cùng ai suốt bao năm trời? Liệu có thể nói rằng những người chưa từng chạm đến “cái chết” không có tư cách để bàn luận về thế giới này?

Càng lúc tôi càng thấy ghét Makise.

Chẳng phải vốn dĩ thứ anh nhìn thấy chỉ là cái chết của một ông chú người dung nước lã, hoàn toàn không dây mơ rễ má gì đến anh ta hay sao? Thế nên anh ta mới cho rằng thế giới này chẳng có gì thay đổi khi một ông chú không dính dáng gì đến mình chết đi.

Tôi bèn cầm lon coca vẫn còn sót lại một ít bằng tay phải, đoạn đứng dậy.

“Ơ? À, anh xin lỗi. Có phải anh đã hỏi điều gì khiến em phật ý không?”

Tôi ném lon coca vào thùng rác.

“.. Sắp hết giờ nghỉ giải lao rồi còn gì. Tuần sau anh còn phải thi thử nữa, cố lên nhé.”

Tôi quay lưng đi và trong lúc rời khỏi sân thượng, trong lòng tôi bỗng dấy lên cảm giác thất bại ê chề.

Rốt cuộc tôi chỉ vừa nghe một câu chuyện khoe khoang thôi mà.

Câu chuyện của Makise cũng là tự tử. Đã thế, tôi nhất định phải chứng kiến khoảnh khắc của “cái chết” bằng được thì thôi. Đến cả Makise cũng có thể nói ra những lời đao to búa lớn như thế cơ mà. Nếu là tôi, chắc chắn tôi còn nói được những lời cao siêu hơn nữa kia. Tôi muốn chạm đến “cái chết” để biết về thế giới vượt trên cả “cái chết”. Tôi cam đoan mình có thể tìm ra một cách diễn đạt khiến người khác phải thốt lên “Chính nó!”, hơn cả “sự đào thải”.

Tôi muốn khoe khoang về điều đó để khiến Shiori và Makise phải ghen tị hết cỡ, à không, tôi muốn họ phải cay cú.

Tôi cũng đã thử tìm sách về địa ngục ở thư viện này, song không thấy cuốn nào hay ho. Nhưng...

Dù sao đi nữa, ngày mai tôi vẫn sẽ đến gặp Subaru.

* * *

Ngày 29 tháng Bảy (thứ Tư)

Tôi đến Silver Chateau đúng lúc họ đang chuẩn bị mở một cuộc họp đột xuất tại phòng nhân viên bắt đầu từ mười giờ. Cuộc họp yêu cầu tất cả các nhân viên đang rảnh rỗi phải tham gia, bởi vậy tôi đã cùng ông chủ ngồi vào hàng ghế phía dưới.

Chủ trì cuộc họp là cô Onuma. Sau khi phổ biến một số nội dung, chẳng hiểu sao tự dưng cô ấy lại làm bộ mặt như đưa đám.

“Chắc ở đây cũng có nhiều người nghe tin rồi, đêm qua cụ bà Matsuda Takiko vốn đang nằm ở bệnh viện K từ tháng trước đã trút hơi thở cuối cùng. Theo lời người nhà thì cho giờ phút cuối cùng, cụ vẫn rất kiên định, sẵn sàng đón nhận cái chết. Nhân đây tôi cũng muốn đọc cho mọi người nghe bài thơ tanka cuối đời của cụ bà Matsuda, một người luôn say mê thơ tanka.

Nhìn hoa nở buổi sớm

Tàn lụi khi đêm về

Biết cuộc đời chúng ta

Phận phù du thoáng chốc

Hưởng thọ 97 tuổi...

Thế nhé, hôm nay mong mọi người tiếp tục cố gắng.”

Đây là lời trăng trối sao. Lần đầu tiên tôi được nghe. Ngẫu thật.

Tôi không biết lời trăng trối này là hay hay dở. Ngay cả tôi cũng hiểu điều bà cụ muốn nói nên xem ra nó thuộc loại dở. Nhưng thật tuyệt vời.

Dù chưa gặp bà cụ lần nào song tôi thấy trái tim cụ thật đáng kính, có thể đem ví chín mươi bảy năm cuộc đời ra đi thanh

thần của mình cũng chỉ mong manh thoáng qua như loài hoa bìm bìm. Nhóm những người làm việc bán thời gian gồm cô Ozawa đang cười thiếu não. Xem chừng bà cụ là một người khá phiền toái.

Quả nhiên đây chính là tòa lâu đài gần nhất với thiên đường. Mới đến ngày thứ ba đã có người qua đời, song có một điều tôi đã không nghĩ đến. Viện dưỡng lão chăm sóc đặc biệt không phải là bệnh viện. Mặc dù luôn có bác sĩ và điều dưỡng túc trực ở đây, song một khi đã rơi vào tình trạng nguy kịch, ảnh hưởng đến tính mạng, họ sẽ được chuyển đến bệnh viện. Và, thi thể họ sẽ không quay trở lại đây nữa.

Tôi sẽ không được thấy giây phút họ lìa đời, càng không được thấy xác của họ. Vậy thì sao tôi có thể giác ngộ về cái chết đây. Dẫu rằng, tôi muốn được nghe thêm nhiều lời trăng trối hơn nữa.

Không biết có trang web nào như vậy không nhỉ? Rồi cuộc thi nói lời trăng trối chẳng hạn.

Ví dụ, nếu là tôi...

Trước khi rời cõi đời

Tôi muốn một lần đọc

Màn độc bước trên dây

Nó đang ở đâu rồi?

Thế này chẳng thà tôi cứ lẳng lặng chết đi còn hơn.

Ở Silver Chateau có một ban công rộng rãi trải cỏ nhân tạo được xây nhô ra phía cuối hành lang phía Nam tầng hai. Để đề phòng tai nạn ngã ban công, người ta đã quây bồn hoa xung quanh, ở đó mùa này đang trồng hoa dạ yến thảo với sắc tím và trắng.

Tên của loài hoa đó là tôi hỏi ông chú mà ra. Vẫn như mọi bận, chú ấy chỉ trả lời tôi bằng một từ, song khi thấy tôi trầm trồ khen “Chú siêu thế”, chú ấy lại tỏ ra có phần ngượng ngùng, không ai hỏi mà vẫn tự nói: “Liên quan đến công việc nên phải nhớ thôi.”

Lúc đó, trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ.

Biết đâu đây, ông chú này thuộc típ người cực kỳ nhút nhát chứ chẳng ghét bỏ gì tôi. Chẳng qua chú ấy cần có thời gian để mở lòng.

Nghĩ vậy, tự nhiên tôi lại hùng hực khí thế làm việc.

Ngoài ban công có kê bàn và mấy chiếc ghế dài để người già có thể xỏ nguyên dép đi trong phòng ra đó phơi nắng hoặc nghỉ ngơi, hôm nay cũng có vài cụ đang ngồi đó, người nhăm nháp đồ ăn vặt, người thì chơi cờ tướng hoặc cờ vây.

Dù đang là buổi sáng nhưng tiết trời giữa mùa hè nóng như đổ lửa. Những cái đầu trọc lóc, nhẵn nhụi chẳng mang mũ nón gì. Đồ ăn nhẹ cũng không phải bia lạnh hay đá bào. Trên bàn đặt chiếc hộp trông như hộp bánh truyền thống của Nhật. Kể ra có bình trà mát lạnh để đây cũng được, vậy mà chẳng thấy ai chuẩn bị những thứ như thế. Không hiểu các nhân viên chăm sóc ở đây đang làm gì nữa.

Nhìn kỹ mới thấy bà Mizumori “nại tuyết gì gì đó” cũng đang ngồi trên chiếc ghế dài.

Tôi dám cá ngồi trong tòa nhà có trang bị đầy đủ điều hòa hai chiều bật 24/24 giờ phải dễ chịu gấp mười lần chỗ này, không hiểu vì lẽ gì họ lại ra đây nhỉ. Hà có gì tôi phải đi hút bụi thảm cỏ nhân tạo ở một nơi như thế này kia chứ. Mang tiếng là máy hút bụi công nghiệp song tôi có cảm giác không phải cứ hút một cái là đã sạch bong ngay được.

Ông chú đang nhổ cỏ ở bồn hoa.

Bởi vậy mới nói, tại sao chú ấy lại vút thẳng những búi cỏ vừa nhổ lên thảm cỏ nhân tạo mà tôi mới hút bụi xong? Tại sao chỉ mình chú ấy được đội mũ rơm, trong khi tôi phải quấn khăn mặt? Đã thế trên đó còn có logo của Silver Chateau nữa chứ. Thật quê mùa hết sức.

Sau khi tôi hỏi tên loài hoa, đến lượt ông chú hỏi tôi: “Cháu đang học kiếm đạo à?” Tôi đang chắc mẫm ông chú đã trở nên thân thiện với mình hơn một chút, ai dè tự dưng chú ấy lại động chạm vào vấn đề mà tôi không muốn nhắc đến nhất. Như thế là thế nào nhỉ, cái ông chú này.

“Sao chú hỏi vậy?”

“Bởi vì cách cháu quấn khăn rất giống một người từng nói với chú là muốn mở một võ đường kiếm đạo tại nhà.”

Ông chú đang nói đến chiếc khăn quấn trên đầu tôi. Rõ ràng tôi quấn khăn để tránh nóng, trong đầu chẳng nghĩ ngợi gì, thế mà lại thành ra kiểu quấn khăn mạng che mặt.

“Cháu không còn chơi cái trò mờ mờ hồ hồ nữa nhể nhại đấy nữa rồi.”

Ngay lúc đó tôi đã đổi sang cách quấn khăn giống kiểu bọn trộm cướp, nhưng rồi lại nhận ra cách tôi cầm ống hút bụi lúc này cũng giống hệt cách cầm kiếm tre.

Phải rồi, từ sau lưng ông chú, tôi sẽ làm động chém vào mặt theo quy tắc dừng lại ngay trước khi ra đòn để hù chú ấy một phen cho biết tay. Tôi tự tin mình có thể dừng lại đúng lúc, khi chỉ còn cách ba mi li mét, miễn là ông chú không có những cử động quá mức kỳ quái.

Không biết ông chú sẽ làm bộ mặt như thế nào nhỉ...

Vừa hút bụi tôi vừa từ từ tiến đến sau lưng ông chú, tháo đầu ống hút ra rồi vung lên.

“Nguy to rồi!”

Một cục ông hét to ngay sau lưng tôi. Ông chú liền ngoái đầu lại. Tôi bèn nở một nụ cười khả ái, tay vẫn vung ống hút bụi trên cao, song ông chú không nhìn tôi.

“Có sao không ạ?”

Ông chú chạy vụt qua tôi với một bộ mặt rất nghiêm trọng. Ờ? Là sao? Có chuyện gì vậy?

Bà Mizumori đang quần quai trông rất khổ sở. Bên cạnh bà ấy là hai ông cụ đang luống cuống hết đứng lên lại ngồi xuống.

“Là bánh mochi, bà ấy bị nghẹn bánh mochi.”

Ông cụ nói rồi nhặt chiếc lá trúc rơi dưới chân bà Mizumori.

Ông chú liền đặt bà Mizumori nằm trên thảm cỏ nhân tạo, bành miệng bà ấy ra để đảm bảo đường hô hấp không bị tắc nghẽn. Song bà Mizumori chỉ phát ra những âm thanh ú ớ ghê người, mặt mỗi lúc một tím tái. Mắt trợn ngược, tay chân khuỵu xuống loạn xạ. Bà ta cào cấu vào má mình, vào cánh tay của ông chú...

Trông thật khổ sở. Thật sự, trông bà ấy rất khổ sở.

Đừng, đừng mà, tại sao lại thành ra thế này?

Liệu có phải tại tôi đã mong được thấy giây phút bà Mizumori qua đời không? Không đúng, không phải như thế này. Tôi đâu muốn chứng kiến cảnh này. Kiểu chết này tuyệt đối không được. Nó quá thảm hại... Phải rồi, lời trăng trối. Kể cả không phải lời trăng trối đi nữa thì ít nhất bà cũng phải nói câu gì đó vào giây phút hấp hối này đi chứ!

Bánh mochi, tôi phải lấy miếng bánh mochi ra mới được.

Tôi cứ thế nhét ống hút bụi đang vung lên vào miệng bà Mizumori. Nó tạo thành thứ âm thanh *gô ghi gô ghi* nghe thật kỳ quặc. Ngộ nhỡ nó hút cả dạ dày của bà ấy thì phải tính sao đây.

Cô Onuma và cô điều dưỡng lao tới.

Họ bắt đầu sơ cứu, một lúc sau xe cấp cứu có mặt, chở bà Mizumori đi.

Họ hành động thật mau lẹ khẩn cấp, quả nhiên là những người chuyên nghiệp. Không biết có phải tại tôi cứ đứng ngây ra nhìn hay không mà phải đến khi xung quanh đã trở nên yên ắng, cuối cùng tôi mới nhận ra chiếc máy hút bụi vẫn đang chạy, bèn tắt nó đi.

Đáng lý tôi đã dọn xong một nửa rồi, vậy mà lại phải làm lại từ đầu.

Không có ông chú ở đây. Tôi vừa ngồi sụp xuống chiếc ghế dài đang để trống thì bỗng nghe tiếng vỗ tay lớp lớp. Những cụ ông có mặt ở ban công và những nhân viên chăm sóc vừa nghe thấy ồn ào mà chạy đến đang nhìn tôi vỗ tay. Những tràng pháo tay này là thế nào đây?

“Kusano, cháu vừa lập được công lao lớn rồi đấy, cô Ozawa nói.

Lập công ư? Vì tôi đã nhét ống máy hút bụi vào miệng bà Mizumori? Tôi không hiểu nổi lý do mình được khen là gì.

* * *

Tầng bốn của tòa nhà khoa Nhi cao năm tầng. Tôi ra khỏi thang máy, ghi tên mình vào quyển sổ đặt tại quầy trực rồi đi tới phòng bệnh của Subaru ở góc trong cùng. Đó là phòng hai

giường bệnh. Cạnh cửa có treo tấm biển đề tên “Tanaka Subaru” và “Fujii Taichi”. Ra vậy, tên cậu bé kia là Taichi nên mọi người mới gọi là Tacchi, đúng là cái tên nói lên tất cả^(*).

Bước vào phòng, tôi thấy Tacchi mồm mĩm đang ngồi ở giường ngoài. Bộ quần áo ngủ của nó vẫn ngắn cũn ngắn cớn như mọi khi. “Ê, Sakura,” thằng bé chào tôi bằng giọng suồng sã.

Cái thằng nhiều lời, hôm nay mặt nó vẫn y như cái bánh bao nhân thịt vậy. Tôi quyết định gọi nó là “Bánh Bao Thịt” thay vì Tacchi.

“Chị Sakura, chị ngồi đây đi.”

Subaru bây giờ đang ngồi ở giường trong mở chiếc ghế gấp dựng bên cạnh cho tôi. Tôi vừa đặt mông xuống, khuôn mặt xinh xắn của nó đã sáng bừng lên chừng như muốn nói “Em đã đợi chị suốt”, đoạn nó hỏi: “Cuốn sách về địa ngục đâu ạ?”

“Chị xin lỗi, chị không tìm thấy.”

“Ờ?” thằng bé tỏ ra thất vọng. Nó đã háo hức đến vậy sao? Chẳng hiểu sao, đến cả Bánh Bao Thịt ngồi giường bên cũng tiu nghỉu theo.

“Để tã tội, chị đã đem bánh đến cho em đây này. Bánh này của một cửa hàng rất nổi tiếng, mọi người phải xếp hàng mới mua được đấy.”

Tôi lấy hộp bánh được bọc bằng giấy Nhật màu lục nhạt ra khỏi túi, đưa cho Subaru.

Nghe đâu hôm qua trong lúc tôi đến thư viện, có một người tên là Fujioka, học trò cũ của bà đã đến nhà tôi. Hộp bánh này chính là quà biếu của người đó.

Nghe bảo cô Fujioka ấy hiện đang dạy tiểu học ở một tỉnh khác, cũng nhắm đến mục tiêu trở thành giáo viên giống như bà, hôm qua tiện đường đi thực tập tại một trường tiểu học ở thành phố bên cạnh, cô ấy đã cắt công ghé qua nhà tôi...

Chắc là Fujioka đó rồi.

Được mẹ tôi cho địa chỉ hiện tại của bà, cô ấy bảo sẽ thử ghé qua đó, trước khi ra về cô ta đưa cho mẹ một trong hai hộp quà đã mang đến, đều có hạn sử dụng là hôm nay.

“Cái gì thế chị? Thạch ạ?”

Bánh Bao Thịt đã di chuyển sang giường của Subaru, nó xé toạc giấy bọc, mở hộp bánh ra, hỏi.

Cái thể loại gì đây, thằng oắt con mặt dày này! Song, ngồi cạnh Bánh Bao Thịt, Subaru trông lại càng mong manh, yếu ớt. Chắc tôi sẽ đối xử tử tế với nó, coi như nó là vai phụ giúp Subaru trở nên nổi bật hơn.

“Bánh mochi đây. Chị nghe nói khi ăn nó em sẽ có cảm giác rất lạ, em thử xem?”

“Ồ, em xin!”

Bánh Bao Thịt với tay lấy cái cục màu xanh lục nhạt nửa như trong suốt được bọc trong lớp lá trúc.

“Không được đâu, Tacchi. Chúng mình phải hỏi các cô điều dưỡng mới được. Không là cậu sẽ bị xuống địa ngục no bụng đấy.”

“Hự hự, phải rồi. Cơ mà trường hợp này phải là địa ngục tham lam chứ?”

Vừa nói, Bánh Bao Thịt vừa để lại chiếc mochi vào hộp.

“Cái gì thế? Gì mà địa ngục no bụng, rồi thì địa ngục tham lam?”

“Sau khi nghe chị Sakura kể về địa ngục, em và Tacchi đã suy nghĩ rất nhiều. Chị xem này.”

Subaru liền lấy dưới gối một trang giấy xé từ quyển vở, chìa cho tôi xem.

Lén lút ăn vặt: Địa ngục no bụng. Dù đã ăn no vẫn bị ép phải nhét đồ ăn vào mồm, phải ăn liên tục suốt đời.

Độc chiếm trò chơi điện tử hoặc đồ ăn vặt: Địa ngục tham lam. Cả đời không được chơi điện tử cũng không được ăn vặt.

Nói xấu bạn: Địa ngục tẩy chay. Cả đời không ai thèm nói chuyện.

Các loại địa ngục đúng kiểu suy nghĩ của trẻ con được chúng vẽ kín cả trang giấy. Lại còn địa ngục liên quan đến tội sàm sỡ con gái, đúng là suy nghĩ của mấy cậu nhóc học cấp một.

“Chị thấy thế nào? Đây là các loại địa ngục mà bọn em nghĩ ra đấy.”

Subaru hỏi tôi bằng một nụ cười thẹn thùng.

“Siêu thật, siêu thật. Không cần sách bọn em vẫn nghĩ ra được đấy thôi.”

“Sách của chị cũng kiểu này ạ?”

“Ừ, cũng kiểu này. Có khi cái này của bọn em còn khiếp hơn ấy chứ.”

Tôi khen phóng đại lên một chút, một phần cũng là để bù đắp cho chuyện đã không đem cuốn sách tới đây.

“Yeah!” Subaru và Bánh Bao Thịt đập tay phải vào nhau ăn mừng.

“Này, cuốn sách về địa ngục đó là ai mua cho chị? Bố chị hả?”

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Subaru hỏi tôi.

“À, cuốn sách về địa ngục không phải bố chị mua mà là bà chị.”

“Ôi, chị có bà à. Ngưỡng mộ thật đấy.”

Nghe câu này, tôi đành cười cay đắng.

“Sakura, chị cười kiểu gì lạ thế,” Bánh Bao Thịt nói xen vào.

“Người đẹp thường không mấy khi cử động cơ mặt mà.”

“Mặt chị có đẹp gì cho cam. Mà này, chị có bạn bè gì không? Đang nghỉ hè mà chị lại một mình đến chỗ này.”

“Bạn thì phải có chứ.”

“Bạn chị như thế nào?”

“Số một Nhật Bản.”

“Hả? Thế là thế nào? Đừng bảo em bạn chị là cậu bé quả đào Momotaro hay núi Phú Sĩ đấy nhé.”

“Không phải, bạn chị là số một Nhật Bản về bộ môn kiếm đạo.”

“Vì người bạn ấy là số một nên chị mới quý à?” Subaru hỏi.

Đâu phải vậy chứ.

“Này, khoan nói chuyện đó, Sakura cũng nghĩ về địa ngục cùng bọn em đi.”

Bánh Bao Thịt và Subaru chụm đầu vào nhau, bắt đầu nghĩ về các loại địa ngục hay ho.

Sau khi tháo băng, tay tôi còn lại một vết sẹo lớn, đồng thời mất đi lực nắm.

Vết sẹo tuy không gây ra trở ngại đáng kể nào cho sinh hoạt thường nhật của tôi vì nó nằm bên tay trái, chưa kể dù không còn lực nhưng tôi vẫn có thể gập các ngón tay, song tôi đã không thể chơi kiếm đạo được nữa.

Tôi cầm kiếm bằng tay trái. Tay phải chỉ đóng vai trò hỗ trợ thôi.

Nhưng chuyện tay chân chẳng quan trọng. Điều đáng nói là, tôi cực kỳ muốn chết.

Một tháng sau khi bị thương ở tay, tôi cùng mẹ đến võ đường để thông báo về việc sẽ từ bỏ kiếm đạo. Chúng tôi đến trước khi buổi tập bắt đầu, Atsuko cũng đã thay sang bộ võ phục và đang tập vung kiếm. Đứng bên cạnh trong lúc mẹ chào hỏi thầy giáo, tôi thần thờ nhìn ngắm lá cờ màu xanh đậm có ghi hai chữ “Bình Minh” màu trắng, treo ở mặt tiền của võ đường.

Mặc dù không thể mạnh như Atsuko, song tôi rất thích kiếm đạo. Tôi thích nó ở chỗ dù bạn thắng hay thua thì đó vẫn là trách nhiệm của một mình bạn.

- Thiệt tình, con bé hậu đậu quá, đang đêm lại đánh vỡ cốc nên mới ra nông nỗi này đây thầy ạ.

Chẳng ai hỏi, mẹ vẫn cứ giải thích lý do tôi bị thương bằng cái giọng điệu quen thuộc. Ở trường học, trước mặt những người hàng xóm, cứ mỗi lần lời nói dối ấy được lặp lại là một lần tôi cảm tưởng như mình đang dần tan biến. Đúng vào lúc ấy...

Ai đó chụp lấy tay phải tôi và kéo đi. Chính là Atsuko.

- Đi thôi, Yuki.

Atsuko nói, đoạn kéo tay tôi, chạy ra khỏi võ đường.

Bị Atsuko kéo đi, tôi chỉ biết chạy mãi, chạy mãi giữa thị trấn nơi chiều tà đang dần buông, chẳng biết mình sẽ đi về đâu.

Điện thoại réo. Đó là tin nhắn của mẹ.

“Bà vừa được đưa đến bệnh viện. Tình trạng nguy kịch lắm, con đến bệnh viện K ngay đi.”

Nguy kịch? Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tin này thật tuyệt vời. “Tình trạng nguy kịch”, cụm từ này chưa từng xuất hiện cho đến giờ. Không thể tin được ngày này đã tới! Giờ không phải lúc để ngồi chơi với mấy thằng oắt con này.

“Chị xin lỗi, chị phải về rồi, lần sau chị lại đến nhé.”

Tôi đặt điện thoại xuống mép giường, gấp chiếc ghế rồi dưng vào bức tường bên cạnh. Lúc ngoái lại, tôi thấy Bánh Bao Thịt đang tự tiện sờ vào điện thoại của mình.

“Này, em đang làm trò gì thế!”

Tôi giật lấy điện thoại và nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Cách đây ba tháng, cuối cùng cái ngày mà tôi mong đợi cũng đã tới. Bà được đưa vào viện dưỡng lão. Đây là nhờ vào việc cú cách hai tiếng bà lại phải hút đờm một lần.

Bà ra khỏi nhà cũng đồng nghĩa với đã chết, và thế là tôi đã được giải thoát khỏi những ngày tháng như sống trong địa ngục, song niềm vui ngắn chẳng tày gang, bà tôi gây chuyện hết lần này đến lần khác, khiến mẹ bao phen khốn đốn.

Gần đây nhất là chuyện xảy ra ba tuần trước. Nghe đâu bà đã thuyết giáo một nữ nhân viên làm việc bán thời gian gần một tiếng đồng hồ vì tội dám nói chuyện với bà bằng ngôn từ dành cho trẻ con, rồi còn phát vào mông cô ta bằng cây thước tre bà lén mang theo. Ngày hôm sau, nữ nhân viên đó đã nghỉ việc.

Mặc dù vậy, tôi vẫn nghĩ chuyện đó chẳng mắc mớ gì đến mình, vậy mà dạo gần đây mẹ tôi lại bắt đầu nói rằng so với việc để bà gây phiền toái cho người ngoài khiến cả nhà muối mặt, chẳng thà mang bà về còn hơn.

Đúng vào lúc này thì bà rơi vào tình trạng nguy kịch. Chẳng có lý gì tôi lại không vui sướng cho được.

Muốn đi từ bệnh viện trực thuộc Đại học S đến bệnh viện K, đầu tiên tôi sẽ phải ngồi tàu điện qua sáu ga, sau đó xuống ở ga thứ hai tính từ khi qua ga gần với nhà tôi nhất, rồi lại đi xe buýt từ đó.

Mất khoảng một tiếng rưỡi kể từ lúc tôi nhận được tin nhắn của mẹ. Không biết bà còn sống không nhỉ?

Tôi đi vào từ cổng chính, trong lúc đang hỏi lễ tân vị trí phòng bệnh thì thấy bố vào. Bố vẫn mặc nguyên bộ đồ bảo hộ lao động ở công ty. Nghe người phụ nữ ở quầy tiếp đón nói bà đã được chuyển đến khoa cấp cứu ngoại, hai bố con liền đi tới đó. Tôi tưởng tượng bà bị suy tim gì đó, chẳng biết có phải bà bị ngã từ trên giường xuống nên bị đập đầu hay không nữa.

“Hình như bà bị nghẹn mochi,” vừa đi bố vừa nói.

Xem ra mẹ đã gọi thẳng đến chỗ làm của bố chứ không phải nhân tin.

“Trời, ở viện dưỡng lão mà cũng xảy ra chuyện như thế ạ. Rồi sao hả bố?”

“Chà, về sau thế nào thì bố cũng chưa được nghe nhưng vốn dĩ bà con đang cần hút đờm, bị nghẹn như thế chắc không xong rồi.”

Bố tôi, người đàn ông lúc nào cũng chực nói câu “Thôi bỏ đi”, làm bộ mặt buồn xuôi như thể tự mình làm gương. Tôi không biết lúc này ông đang nói vui hay đang nói nghiêm túc. Thậm chí, tôi cũng chẳng biết ông có mong đợi điều đó hay không.

“Nào có phải dịp tết tết nhất gì đâu, không hiểu người ta bán ở chỗ nào nhỉ? Cái bánh mochi mà bà con ăn ấy.”

“... Mochi!”

Tôi chợt nhớ đến những chiếc bánh bọc lá trúc vừa mới nhìn thấy ở bệnh viện khi nãy. Nhắc đến mochi người ta sẽ cứ thế hình dung ra loại mochi màu trắng thường ăn vào dịp Tết, nhưng tôi dám cá đó chính là loại mochi kia.

Mochi mà cô Fujioka đem tới. Quả nhiên xem ra đúng là Fujioka đó rồi. Không chừng cô ta đem nó tới cùng với một chút hy vọng rằng mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Kiểu như hồi học tiểu học, cô ta hay bị bà tôi cầm thước gõ đầu, mắng mỏ, thế nên khi hay tin bà lú lẫn, cô ta đã nghĩ “thời điểm thích hợp chính là đây”, bèn đến trả thù bà cho hả giận.

Ác giả ác báo! Xuống địa ngục đi!

Xem kìa, quả báo đã trở lại với bà rồi.

Trên đường tới phòng bệnh mà nhân viên lễ tân chỉ cho, tôi kể cho bố nghe chuyện cô Fujioka đã đem bánh mochi đến nhà chúng tôi. Hai bố con đến trước cửa phòng bệnh vừa đúng lúc

mẹ cùng hai người nữa có vẻ là nhân viên của viện dưỡng lão đang đi ra.

Một người phụ nữ thanh lịch và một ông chú đầu đó nom có vẻ không đáng tin cậy đứng dàn hàng mặt mẹ, bố con tôi bèn vào nhập hội với họ.

Không biết liệu có phải ông chú đó đã lỡ gây ra chuyện gì để người phụ nữ phải đi theo không nhỉ.

“Chúng tôi rất chú ý trong việc quản lý đồ ăn thức uống của các cụ, ngặt nỗi hình như hôm qua cụ nhà đã nhận quà biếu của một vị khách đến thăm... Cụ bị ghen nên mới ra nông nỗi này.”

Người phụ nữ nghiêm nghị nói. Quả nhiên là tại cô Fujioka.

“May mắn là anh Takao đây đã phát hiện ra và nhanh chóng xử trí bởi vậy tình huống tồi tệ nhất đã không xảy ra, tuy nhiên sau này chúng tôi sẽ chú ý hơn nữa để không lặp lại những chuyện tương tự. Chúng tôi thật sự xin lỗi vì đã khiến gia đình phải lo lắng.”

Tình huống tồi tệ nhất đã không xảy ra? Thấy tôi quay sang nhìn, mẹ liền lảng mắt đi chỗ khác.

Người phụ nữ cúi đầu thấp đến nỗi gần như sắp chạm cả xuống sàn. Ông chú kia vừa nhìn cảnh đó, vừa gỡ đầu gỡ tai rồi cũng cúi đầu theo. Nụ cười ngượng ngùng khẽ nở trên môi, phải chăng là bởi cảm giác mình vừa cứu sống một bà cụ đã chiến thắng cảm giác áy náy?

Tự đứng lại đi làm chuyện không đâu.

“Chúng tôi mới là người phải nói lời cảm ơn,” mẹ nói rồi cả bố và mẹ cùng cúi đầu.

Vừa nhìn bốn cái gáy của bốn người lớn ấy, tôi vừa phải ra sức kìm nén.

Để không hét ra câu: Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, các người chết hết đi!

Bố quay trở lại công ty còn mẹ phải túc trực cạnh bà, thành thử tôi đành về nhà một mình. Tôi đã mua món mì lạnh Trung Hoa ở cửa hàng tiện lợi, song hẵng còn hơi sớm để ăn tối. Tôi bèn mở điện thoại ra, thấy có hai tin nhắn được gửi đến.

Một là của Makise.

“Hôm qua nếu anh lỡ nói điều gì không phải thì cho anh xin lỗi. Em có muốn đi xem lễ hội pháo hoa cùng anh không?”

Nói mới nhớ, cuối tuần này sẽ diễn ra lễ hội mùa hè do thành phố đăng cai tổ chức. Vào ngày cuối cùng, họ sẽ bắn mười nghìn phát pháo hoa. Tuy đây là sự kiện sôi động nhất trong năm nhưng... Tôi cũng không còn sức lực để trả lời là không đi.

Tin nhắn thứ hai là của hai đứa Tacchi & Subaru.

“Được bác sĩ cho phép nên tụi em đã ăn mochi rồi. Ngon kinh khủng khiếp. Cảm ơn chị. Gửi từ: Tacchi.

Chị Sakura, cảm ơn chị đã chiêu đãi tụi em. Lúc tìm thấy chiếc hộp rỗng không, bác của Tacchi đã tiết đứt ruột, buồn cười lắm chị ạ. Chị lại đến nữa nhé. Gửi từ: Subaru.

Chị không cần nhắn lại đâu ạ. Gửi từ: Tacchi & Subaru.”

Hóa ra Bánh Bao Thịt lén lút sờ vào điện thoại của tôi là để xem số liên lạc. Chúng đang nhắn tin bằng điện thoại của người nhà đến thăm bệnh chẳng? Xem ra chúng đã tự ý dăm dúi dùng điện thoại nên mới không cần tôi nhắn lại.

Không ngờ chúng lại cất công gửi lời cảm ơn tôi về hộp bánh. Tôi đã không mang sách địa ngục đến cho chúng, đã thế còn bỏ về mà chẳng buồn chào một câu, đúng là những đứa trẻ ngoan mà.

Liệu tôi đã có thể gọi chúng là bạn chưa nhỉ?

* * *

Vèo cái đã hết một ngày. Vậy mà lời trăng trối tôi nghe được trong buổi họp lúc sáng đã như nghe từ mấy hôm trước rồi vậy.

Mặc dù tôi chẳng có cảm giác gì là mình đã cứu người, song nhờ chiếc máy hút bụi hút miếng mochi ra mà bà Mizumori đã thoát được cửa tử, không gặp phải chuyện gì nghiêm trọng.

Quá trưa, vừa trở về từ viện K nơi bà Mizumori được đưa tới, ông chú đã cúi đầu trước tôi, nói: “May mà có cháu.” Tôi còn đang nghĩ bụng không biết chú ấy biến đi đâu, hóa ra là đi cùng xe cấp cứu. Đây không phải lỗi của chú ấy. Lỗi là do nhân viên phụ trách tưởng nhầm đồ ăn người nhà gửi cho bà Mizumori,

người vốn phải hút đờm, là thạch nên đã không kiểm tra kỹ càng mà lại để bà ấy ra ban công một mình nên mới ra cơ sự này.

Ngay cả các nhân viên chăm sóc cũng thế thôi, nhân sự ít mà phải chăm nom cả trăm người già, đâu thể một kèm một được, thành thử ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì cũng không thể đổ tại một cá nhân, huống chi ông chú chỉ là nhân viên tạp vụ tình cờ có mặt ở ban công, chẳng có lý gì phải cúi đầu trước tôi cả.

Vậy mà đến giờ nghỉ giải lao, chú ấy lại pha cà phê cho tôi, rồi tiễn tôi ra tận bến xe buýt, lúc tôi xuống xe, chú ấy còn dành cho tôi những lời rất tử tế.

“Hôm nay thật sự cảm ơn cháu rất nhiều. Chú thành thật xin lỗi vì lúc nào cũng gây phiền toái cho cháu. Mong cháu đừng vì thế mà nản lòng, ngày mai lại đến giúp chú nhé. Vậy thôi, cháu đi về cẩn thận nhé.”

Lúc đó, tôi chỉ biết ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ đột ngột của ông chú, phải đến khi về nhà, nỗi vui sướng mới bắt đầu thấm dần trong tôi, tựa như một loại cao dán có hiệu quả từ từ.

Vừa ăn tối, tôi vừa kể cho bố mẹ những chuyện xảy ra ngày hôm nay (mặc dù tôi không tả lại cảnh bà Mizumori đau đớn, quằn quại), nghe xong cả hai đều cực kỳ mừng cho tôi. Bố nói: “Có khi Atsuko lại hợp với nghề nhân viên chăm sóc phúc lợi ấy chứ?”, mẹ thì bảo: “Hay con thử vào một trường đại học liên quan đến phúc lợi, thi lấy một cái chứng chỉ nào đó, mẹ thấy cũng ổn đấy nhỉ,” đoạn hai người bắt đầu bàn luận rôm rả, nào thì “Đại học phúc lợi S nghe chừng khó vào anh nhỉ”, nào thì “Con trai ông ABC ở tòa thị chính đang học trường đó, để anh hỏi thử”.

Việc tôi cứu sống bà Mizumori hoàn toàn chỉ là một sự tình cờ, bố mẹ đều suy nghĩ đơn giản quá.

Mặc dù vậy, từ trước đến giờ tôi chưa từng suy nghĩ về con đường tiến thân cũng như tương lai của mình. Nghĩ kỹ ra thì thời cấp ba của tôi cũng sắp qua nửa chặng đường rồi. Tỷ lệ học lên cấp cao hơn của học sinh trường Sakuragawa không được cao cho lắm, dù có học lên thì đại đa phần đều là cao đẳng hoặc trung cấp nghề.

Anh trai tôi sau khi tốt nghiệp đại học cứ thế ở lại Osaka làm việc luôn, thành thử tôi đã lờ mờ đoán rằng bố sẽ tìm cho tôi một chỗ làm có thể đi từ nhà, và rằng cả bố và mẹ đều mong như thế, ai dè họ lại trở nên phấn khích như vậy về chuyện học đại học của tôi, xem ra họ thực sự muốn tôi lên đại học.

Phải chăng họ đã mong tôi chịu khó học hành hơn nữa, chẳng qua vì giữ ý nên họ không nói ra mà thôi...

Không biết Yuki định thế nào nhỉ. Cậu ấy có học lên đại học không ta? Với sức học của Yuki, rất có thể cậu ấy sẽ đỗ vào một trường khá khá, nhưng biết đâu cậu ấy lại đang nhắm tới một trường khó nhằn ở Tokyo? Chuyện cậu ấy năng đến thư viện, tôi chỉ nghĩ đơn giản là vì cậu ấy thích sách, song có thể cậu ấy đến đó để học lắm chứ.

Có điều, không biết cậu ấy muốn trở thành người như nào nhỉ. Mặc dù suốt ngày dính với nhau như hình với bóng, vậy mà tôi và Yuki lại chưa từng nhắc đến chuyện tương lai. Không ngờ cậu ấy lại nói những chuyện đó với Shiori. Nói mới nhớ, cách đây không lâu, có lần Shiori đã đưa sách cho Yuki. Một cuốn sách nhìn có vẻ rất khoai. Tôi không bảo họ cho tôi xem với, mà cũng chẳng biết hai người đó bàn luận về sách vở vào lúc nào. Liệu có phải...

Không chừng Yuki đã cho Shiori đọc *Màn độc bước trên dây của Yoru* cũng nên.

Không chừng cậu ấy đã cho Shiori biết câu chuyện đó được lấy cảm hứng từ tôi và hai người bạn họ đều đang coi thường tôi.

Kể ra nếu tôi không làm mấy chuyện thừa thãi thì hôm nay kiêu gì tôi cũng được nhìn thấy xác chết. Nếu vậy, tôi đã có thể trở thành một người giác ngộ về cái chết giống như Shiori.

Nhưng giả dụ bà Mizumori cứ thế mà chết thì sẽ thế nào nhỉ? Tôi không nghĩ mình sẽ muốn nói về cái chết như Shiori, càng không nghĩ mình sẽ muốn kể chuyện này với một người nào đó.

Vốn dĩ, tôi không nghĩ mình đã chịu ảnh hưởng gì từ sự việc ngày hôm nay.

Tôi nhớ lại khuôn mặt tím tái, sung huyết của bà Mizumori. Trông bà ấy cực kỳ khổ sở, chảy hết cả nước mắt, nước mũi. Bà

ấy còn tự cào cấu má mình bằng bàn tay nhăn nheo đến nổi tứa cả máu. Đó là khuôn mặt mà tôi không bao giờ muốn nghĩ đến trong lúc ăn cơm hoặc lúc đi vệ sinh vào buổi đêm.

... Điềm dữ.

Phải rồi, nếu phải miêu tả bằng một từ thì chính là nó.

Bất luận đó là người ngoài và tôi hoàn toàn không biết cuộc đời họ trước nay như thế nào thì tôi cũng không muốn họ chết theo cách đó. Nếu đã sống lâu như thế, tôi mong họ sẽ nhìn nhận lại quãng đời đã qua của mình cho tương xứng, trắng trối một điều gì có ý nghĩa, nói lời hàm ơn với những người xung quanh và trút hơi thở cuối cùng trên giường với khuôn mặt thanh thản như đang say ngủ.

Có lẽ tôi không hy vọng được gì ở viện dưỡng lão rồi. Chẳng hiểu sao, nơi đó với tôi bây giờ chẳng còn quan trọng nữa. Chắc tạm thời tôi sẽ làm việc chăm chỉ thêm mười ngày, cốt để lấy đủ tiền chi môn thể dục.

Không biết Yuki đang làm gì nhỉ. Hôm bé giảng, cậu ấy bảo với tôi là nghỉ hè sẽ bận việc gia đình, từ bấy đến nay không thấy cậu ấy nhắn tin gì. Nói về tin nhắn, lúc nào cũng là tôi chủ động nhắn trước. Ngay cả khi nhận được những tin nhắn thương và kỳ công của tôi, cậu ấy cũng chỉ đáp lại bằng những tin nhắn toàn chữ là chữ, chẳng chèn thêm biểu tượng cảm xúc gì, tẻ hơn nữa, có lúc cậu ấy còn trả lời độc một từ cụt lủn. “Có đi”, “Hiểu rồi”, “Máy giờ”, “Đỗ”... ngang với ông chú, à không, ông chú vẫn còn tử tế chán.

Tôi nhất định sẽ không chủ động nhắn cho Yuki nữa, cho đến khi nào cậu ấy chịu nhắn cho tôi.

* * *

Ngày 31 tháng Bảy (thứ Sáu)

Khi tôi đến phòng bệnh lúc mười giờ, đúng vào giờ bắt đầu thăm bệnh, chỉ thấy mỗi Bánh Bao Thịt ở đó.

“Cậu ấy sắp phẫu thuật nên đi làm xét nghiệm rồi... Đây là quà à chị?”

Thấy tôi đứng nhìn chiếc giường trống không của Subaru, Bánh Bao Thịt liền tự tiện giật lấy túi giấy tôi đang cầm trên tay.

“Bánh kem tươi sao. Em có được ăn cái này đâu cơ chứ...”

Vừa mở hộp, Bánh Bao Thịt đã càu nhàu. Tôi đã phải cất công mua cả cho nó, những năm trăm yên một cái chứ ít gì, thế mà thằng ranh này lại ăn nói kiêu gì không biết. Nhưng Bánh Bao Thịt lại cẩn thận đóng hộp bánh, đặt lên mặt bàn đang mở trên giường, đoạn quay sang nhìn tôi, nét mặt đâu đó có vẻ nghiêm nghị.

“Ngày Sakura, tỷ lệ thành công bảy phần trăm tức là sẽ chết đúng không?”

“... Gì cơ? Bảy phần trăm là sao?”

“Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật ấy.”

Tỷ lệ thành công bảy phần trăm, há chẳng phải tỷ lệ thất bại sẽ là chín mươi ba phần trăm hay sao? Bánh Bao Thịt đang nói về mình ư? Mà không, tỷ lệ thành công thấp như vậy, đòi nào có chuyện bác sĩ lại thông báo cho bệnh nhân biết.

“Em đang nói về... Subaru sao?”

Bánh Bao Thịt bèn lẳng lặng gật đầu.

Không lẽ Subaru bị bệnh nặng như thế... Vốn dĩ tôi đến đây vì muốn chứng kiến thời khắc của cái chết vậy mà vừa nghe được một con số cụ thể, tôi đã hoang mang không biết phải tiếp nhận nó như thế nào.

“Miễn không phải con số không thì chúng ta vẫn có thể hy vọng mà.”

“Chị đừng nói giống Oka-chan như thế. Em thì nghĩ là... sẽ chết.”

“Ăn nói bông bột như thế là không được đâu. Không làm thử thì sao biết được.”

“Sakura là học sinh cấp ba đúng không? Chị phải suy nghĩ thực tế hơn đi. Chẳng lẽ lúc đi ra ngoài, biết xác suất có mưa là chín mươi ba phần trăm, chị cũng không mang ô đi chắc?”

“Chị có mang, nhưng...”

“Thấy chưa? Chuyện này cũng vậy thôi. Chúng ta phải suy nghĩ dựa trên *tiền đề* là cậu ấy sẽ chết. Mà này, chuyện em sắp nói với chị là bí mật nhé.”

Bánh Bao Thịt nhìn lên đồng hồ treo tường, lẩm bẩm: “Chắc vẫn còn đủ thời gian.”

“Trước khi chết, em muốn biến ước nguyện của cậu ấy thành hiện thực. Nhưng một mình em thì chịu chết, vì thế em muốn nhờ đến sự giúp sức của chị.”

Biến ước nguyện thành hiện thực... Cách nói năng của nó nghe có vẻ ngạo mạn, vậy mà nó lại nhìn tôi bằng ánh mắt như thể đang ra sức khẩn nài. Xem ra trong lòng mình, Bánh Bao Thịt đã sớm xác định tinh thần về cái chết của Subaru, nó đã đón nhận điều đó nên mới nhờ cậy đến tôi.

“... Nhóc muốn chị làm gì?”

“Em muốn chị dẫn bố của Subaru đến đây.”

“Bố ư?”

“Bố mẹ Subaru đã ly hôn. Nguyên nhân là do bố của cậu ấy, vì thế mẹ cậu ấy đã đơn phương cắt đứt quan hệ bố con, không cho họ gặp nhau, cũng không tiết lộ địa chỉ liên lạc của bố cậu ấy. Nhưng đây chỉ là sự ích kỷ của các ông bố bà mẹ thôi. Chứ Subaru mong được gặp bố lắm.”

Bánh Bao Thịt luồn tay xuống dưới gối.

“Đây, chị xem.”

Thằng nhóc giơ một mẫu giấy hình chữ nhật màu xanh nhạt đã nhàu nhĩ lên trước mặt tôi.

“*Ước gì mình được gặp bố.*”

Đó là mảnh giấy dùng để viết điều ước.

“Bọn em đã cùng viết điều ước trong ngày Thất Tịch. Thấy cậu ấy vứt mảnh giấy viết lúc đầu vào sọt rác, em đâm tò mò... Em đang muốn trước hôm Subaru phẫu thuật sẽ bí mật gọi bố cậu ấy đến đây để gặp mặt cậu ấy. Làm vậy, không chừng cậu ấy sẽ có thể cố gắng cho dù ca phẫu thuật có khó khăn đến đâu. Em xin chị đấy, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

“Khi nào thì phẫu thuật?”

“Thứ Tư tuần sau.”

“Còn có năm ngày ư? Sao nhóc không nói sớm hơn hả? Nói vậy nhưng, nhờ mẹ Subaru không phải chắc ăn nhất sao? Để chị nhờ cho.”

“Không được. Em nghe nói tại bố cậu ấy mà mẹ cậu ấy đã mắc tâm bệnh. Chị mà nhờ như thế, tình trạng của cô ấy sẽ tệ hơn mất.”

“Vậy họ hàng thân thích thì sao? Nếu mình chỉ nói khéo với cô ấy để hỏi xin số điện thoại của họ hàng, chắc không sao đâu nhỉ?”

“À, em nghĩ chị cũng nên từ bỏ ý định đấy đi thì hơn. Vì hình như quan hệ giữa họ không được tốt. Ngay cả bà bác thi thoảng đến thăm cậu ấy cũng cực kỳ xấu tính.”

Không ngờ đang cần kể một ca phẫu thuật với tỷ lệ thành công bảy phần trăm mà Subaru lại còn phải buồn phiền vì chuyện gia đình. Hôm trước, thằng bé đã hỏi tôi rằng có phải cuốn sách địa ngục là bố tôi mua cho không, không chừng bản thân cu cậu cũng muốn nhờ tôi tìm bố giúp cũng nên.

Nhưng một đứa trẻ lễ phép như Subaru không dám mở miệng nhờ vả trợ trên như vậy, còn Bánh Bao Thịt vì không thể khoanh tay đứng nhìn bạn nên đã nảy ra ý tưởng này chẳng?

Tôi sẽ hoàn thành ước nguyện của một cậu bé đang tiến đến rất gần thời khắc giã từ cuộc đời và tiễn đưa cậu bé ấy. Bằng cách đó, chắc chắn cái chết của Subaru sẽ trở nên vô giá với tôi.

“Em có biết gì về bố của Subaru không?”

Bánh Bao Thịt liền lấy một tờ giấy ghi chép ra khỏi ngăn kéo tủ đặt cạnh giường.

“Đây là tên và địa chỉ chỗ làm cũ của chú ấy. Subaru kể bố cậu ấy từng đạt doanh số cao nhất và đã dẫn cả nhà cậu ấy đi Disneyland.”

“Chỗ làm cũ? Thế bây giờ thì sao?”

“Em không biết.”

Tôi nhận lấy tờ giấy.

“Có đúng là tên này không đấy?”

“Vâng. Tên nghe buồn cười chị nhỉ? Chú ấy thường bảo với một nhân viên kinh doanh thì cái tên đó cũng có ích ở chỗ được

mọi người nhớ đến, nên là phải biết ơn bố mẹ mới đúng... Subaru kể với em như vậy.”

“Ngộ nhớ chú ấy đã ra nước ngoài để làm công việc mới rồi thì sao? Mà kể cả có là Hokkaido hay Okinawa thì tìm cũng khá mệt đấy.”

“Chuyện đó chị không phải lo. Vì hình như bà bác họ của cậu ấy đã buột miệng nói là bố cậu ấy đang làm việc trong thành phố mà.”

“Ít nhất cũng phải có ảnh chứ?”

“Mẹ cậu ấy đã vứt hết đi rồi. Nhưng nghe nói chú ấy khá đào hoa.”

Bố của cậu nhóc Subaru đó. Chắc hẳn phải rất ngẫu. Không chừng nguyên nhân hai người ly hôn cũng xuất phát từ vấn đề liên quan đến phụ nữ.

Cuộc hội ngộ đầy cảm động của hai cha con tuần tú... Nhất định tôi phải chứng kiến cảnh đó.

“... Chị hiểu rồi. Chị sẽ tìm thử.”

“Chị có thể hứa không?”

“Chị không biết nữa.

“Gì vậy chứ.”

“Hứa mà không giữ lời thì cũng đâu có nghĩa lý gì phải không nào. Nhưng chị sẽ cố hết sức có thể.”

“... À, còn nữa, dù cho có tìm thấy chú ấy thì lúc dẫn đến đây, chị đừng nói gì nhiều về Subaru nhé.”

“Sao lại thế?”

“Dù có nói đây là kế hoạch gây bất ngờ nhưng nếu chỉ mình đối phương được biết đủ thứ chuyện thì chị có thấy khó chịu không? Subaru là một đứa như vậy. Nếu được, chị hãy giấu cả bố cậu ấy, dẫn chú ấy đến đây để bố con họ gặp nhau một cách bí mật là tốt nhất. Mà nếu như không được thì chúng ta sẽ đi theo một con đường bất ngờ nhất có thể.”

“Giá kể mọi chuyện xuôi chèo mát mái được như thế thì tốt...”

“Thì mọi chuyện từ lúc này đều phụ thuộc cả vào tài cán của chị Sakura mà. Nói thế thôi, em thật lòng nhờ cậy chị đấy. Đời này em chỉ có một ước nguyện này thôi.”

Bánh Bao Thịt đập đầu xuống giường. Tôi không biết bệnh tình của bản thân thằng nhóc này nặng đến đâu, có điều sau khi nghe chuyện của Subaru, tôi cảm thấy cái ước nguyện cả đời trong khung cảnh bệnh viện này thật sự mang âm hưởng của một ước nguyện cả đời chỉ có một.

Tình bạn của những đứa trẻ đang trên đường tới cửa tử. Xem ra nếu trót lọt, đây sẽ là một chuyện cực kỳ sững sốt.

“Thôi nào, đừng cúi đầu như thế nữa. Chị hứa. Nhất định chị sẽ dẫn chú ấy tới đây.”

“Thật không ạ?”

Bánh Bao Thịt liền ngẩng đầu lên, nở một nụ cười đầy mãn nguyện.

“Thôi chết, em phải giấu cái này đi mới được.”

Nói đoạn Bánh Bao Thịt liền dúm lại mảnh giấy xuống dưới gối. Thằng nhóc Subaru hôm nọ cũng thế, phải chăng tất cả những gì quan trọng nhất chúng đều đem giấu dưới gối?

“Thằng nhóc này thật biết nghĩ cho bạn bè.”

“Chị đã nhìn em với ánh mắt khác đi chút nào chưa?”

“Cũng một chút. Tạm gác chuyện đó, bố em là người như thế nào vậy?”

“Bố em...”

Cánh cửa mở ra và Subaru bước vào. Chắc thằng bé vừa đi tiêm về, miếng băng gạc được gấp lại và dán bằng băng dính trên cánh tay khằng khiu của nó.

“A, chị Sakura, chị đến thăm tụi em đấy à.”

Thằng bé mỉm cười với tôi, khuôn mặt dường như xanh xao hơn mọi ngày.

“Này, Subaru, Sakura đã mua bánh ngọt cho cậu đấy.”

Nghe Bánh Bao Thịt nói vậy, Subaru liền mở hộp bánh ra, nhòm vào bên trong.

“Wow, trông ngon quá. Em thích nhất là bánh ngọt đấy. Cảm ơn chị.”

Cái điệu cười của nó như sắp tan chảy đến nơi rồi.

Tỷ lệ thành công bảy phần trăm. Những giây phút cuối cùng của Subaru - người có thể sẽ chấm dứt cuộc đời sau năm ngày

nữa - có trở nên tuyệt vời hay không, tất cả đều phụ thuộc vào tôi.

Ngay chiều nay, tôi sẽ thử liên lạc đến công ty cũ của bố cậu bé. Nếu họ là những người lớn tẻ nhạt đang thèm khát một câu chuyện cảm động, chỉ cần nói tôi muốn hoàn thành ước nguyện của một cậu bé mắc bệnh nan y, không chừng họ sẽ cho tôi biết chỉ với một cú điện thoại.

* * *

Chiều thứ Sáu là thời gian dành cho các hoạt động văn hóa. Hôm nay là “Ngày hội đọc sách”, những thành viên của nhóm tình nguyện Bồ Câu Nhỏ sẽ tới đây. Vì họ chỉ đọc sách thôi nên khâu chuẩn bị đơn thuần là xếp ghế cho các cụ ông, cụ bà ngồi. Hiếm lắm mới có ngày chúng tôi dọn dẹp xong sớm nên đã kịp chuẩn bị trong buổi sáng.

Nghe nói hôm nay họ sẽ thay đổi ý tưởng và biểu diễn kịch rối. Ăn trưa xong tôi mới nghe được thông tin ấy từ cô Onuma, nghĩ rằng có thể chúng tôi sẽ phải phụ giúp họ bố trí sân khấu nên tôi và ông chú bèn tới phòng đa năng sớm hơn một chút.

Song bà bác to béo áng chừng ngoài 50 tuổi lại bảo không cần giúp gì hết. Mang tiếng là kịch rối vậy mà chỉ có độc một bà bác mặc tạp dề, đồ nghề cũng chỉ có duy nhất một chiếc túi to bụi.

Ông chú nói hôm nay có cả những cụ bị lãng tai đến xem nên sẽ phải xếp ghế dịch lên trên một chút, rồi chú ấy bắt đầu mở những chiếc ghế gấp đang xếp chồng lên nhau ở cuối phòng. Tôi định giúp một tay nhưng cũng chỉ còn mười chiếc là cùng. Thế là tôi quyết định xem bà bác kia chuẩn bị.

“Sân khấu hôm nay là ở đây.”

Bà bác vỗ vào cái bụng bèo nhèo đang đeo chiếc tạp dề bằng vải trơn màu xanh đậm.

“Cháu có biết sân khấu tạp dề là gì không?” bà bác hỏi bằng cái điệu cười như thể đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

“Cháu không ạ...”

“Bác sẽ coi cái tạp dề này là sân khấu, cháu thấy không, như thế này này.”

Bà bác liền lấy những miếng vải nỉ hình cây cối, nhà cửa ra khỏi túi và bắt đầu dính lên tạp dề. Ra vậy, trông rất giống một ngôi nhà giữa rừng. Chắc bác ấy dính lên bằng băng nhám dính. Có điều, chẳng biết các cụ có nhìn được những chi tiết nhỏ xíu thế này không nữa. Chắc hẳn bà bác này chỉ là muốn diễn thử trò đó chứ chẳng quan tâm gì mấy chuyện như vậy.

“Rất thú vị phải không nào. Hôm trước bác biểu diễn ở khoa Nhi của bệnh viện trực thuộc Đại học S cũng được hưởng ứng nhiệt tình lắm. Máy đưa nhỏ thì khỏi phải nói rồi, nhưng ngay cả những cu cậu lớn tổng ngồng học đến lớp Năm rồi cũng tỏ ra cực kỳ thích thú đấy.”

“Ôi...” ‘đúng lúc tôi đang định phụ họa vào thì bỗng nghe tiếng “xuýt xoa” ở sau lưng. Đó là ông chú. Hình như chú ấy vừa bị kẹp ngón tay vào ghế. Chắc bị chảy máu nên chú ấy mới mút ngón tay trở bên phải.

“Chú không sao chứ?”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người bị thương chỉ vì một chiếc ghế gấp. Thật tình, không hiểu ông chú còn hậu đậu đến mức nào nữa.

“Chú tới phòng y tế đã.”

Chỉ chảy máu chút xíu thôi mà đã làm quá lên như thế.

“Không biết anh ta có sao không nhỉ,” bà bác nói, ra chiều cực kỳ lo lắng. Làm như họ đang ở trên sân khấu tuồng không bằng.

“Cháu xin lỗi...” rõ ràng không phải chuyện để tôi xin lỗi, vậy mà tôi lại buột miệng nói ra.

“Mà này, tạm gác chuyện đó lại, cháu có muốn làm thử không? Sân khấu tạp dề ấy.”

Bà bác nói, khuôn mặt lo lắng đã chuyển sang mặt cười rất nhanh.

“Diễn kịch rồi ấy ạ? Không, không, việc đó cháu chịu thôi.”

“Ô hay, toàn những câu chuyện quen thuộc thôi mà, đơn giản lắm.”

“Nhưng cháu vừa mới nhìn thấy nó lần đầu tiên, chắc chắn cháu không làm được đâu.”

“Vậy sao... Thế mà hôm nọ có một cô bé học cấp ba cũng mới nhìn lần đầu tiên đã làm được rồi đấy.”

“Người đó là trường hợp đặc biệt. Bác ơi, cháu xin lỗi. Cháu xuống phòng y tế một lát đã.”

Tôi vội vàng chạy khỏi phòng đa năng. Biểu diễn kịch rồi trước mặt người khác ư, đừng có đùa như thế chứ. Truyện quen thuộc là truyện gì? Không có kịch bản chắc? Còn luyện tập thì sao? Tự nhiên bắt người ta làm, chỉ có là hình phạt cho người thua cuộc trong một trò chơi hoặc cố ý gây khó dễ người khác. Nếu là Yuki, chắc chắn cậu ấy sẽ nói thẳng vào mặt bà bác ấy như thế. Tôi thì chịu.

Song tôi cũng muốn xem thử màn kịch rồi không cảm xúc của Yuki. Chắc sẽ thú vị lắm đây.

Khoan nói chuyện đó, không biết ông chú đang làm cái gì nữa. Chắc là sát trùng rồi dán băng lên vết thương thôi mà. Không chừng chú ấy đang tự mình làm chứ không dám để các cô điều dưỡng bận rộn phải bận tâm. Người như chú ấy, để dán được một cái băng chắc phải làm phí phạm đến ba cái mắt.

Chẳng còn cách nào khác, đành dán giúp chú ấy thôi vậy...

Ra khỏi thang máy tầng một nơi có phòng y tế, tôi chợt thấy ông chú đang đứng ở lối vào. Chú ấy đang cúi đầu khúm núm trước ai đó.

Đối phương là một bà cô khoảng ngoài 40 tuổi. Người nhà của cụ nào đấy chăng? Chẳng lẽ chú ấy lại phạm phải sai lầm gì nữa rồi? À không, hình như không phải vậy. Chú ấy đang nhận một túi giấy rất xịn bằng bên tay có quấn băng trên ngón. Đó là loại túi của một cửa hiệu bánh ngọt gần nhà tôi, nơi một chiếc bánh *shortcake* có giá những năm trăm yên. Thích thế... Mà khoan? Nhìn kỹ ra, khuôn mặt nghiêng của bà cô đang đưa túi giấy cho chú ấy nom rất quen.

Đó chính là mẹ của Yuki!

Sao cô ấy lại ở đây nhỉ? Lẽ nào bà của Yuki cũng đang ở đây? Có bà cụ nào mang họ Sakurai không ta. Mà khoan nói chuyện đó, tại sao cô ấy lại đưa túi bánh cho ông chú...?

Một linh cảm cực kỳ xấu ập đến, tôi nấp sau cây cột để hai người đó không nhìn thấy.

Mẹ Yuki đang ra về. Ngay cả khi đã ra khỏi cánh cửa tự động, cô ấy vẫn ngoái lại một lần nữa, cúi đầu với ông chú. Ông chú cũng cúi đầu đáp lại. Cứ xun xoe, khúm núm mãi cho đến tận khi mẹ Yuki khuất dạng...

Rồi chú ấy ngoái lại.

“Cháu đâu cần bận lến như vậy, cứ đi ra chào hỏi một câu có phải không. Cháu đã cứu sống mẹ cô ấy mà.”

“... Cô ấy là người nhà của bà Mizumori a?” tôi chỉ thò mỗi mặt ra, hỏi.

“Ừ, đây là con gái sống chung với bà Mizumori. Hôm nọ cả chồng và con gái cô ấy cũng đến bệnh viện đấy.”

Vậy là linh cảm của tôi đã trúng phóc. Quả nhiên là như vậy. Chân tôi mất hết sức lực, không còn đứng vững nổi. Hai chân nhũn ra khiến tôi ngồi thụp xuống, tay ôm đầu. Người bà sống cùng nhà với cậu ấy không nhất thiết phải mang họ giống cậu ấy.

Con gái bà Mizumori chính là mẹ của Yuki.

Tôi đã lỡ cứu mạng bà của Yuki mất rồi. Người gây ra vết thương khủng khiếp trên tay trái cậu ấy....

“Cháu thấy không khỏe à?” ông chú lại gần tôi.

“Người nhà bà cụ có nói gì không ạ? Kiểu như cháu đã làm chuyện không đâu gì đó.”

“Chẳng có nhẽ. Làm gì có chuyện họ tỏ thái độ ác ý như vậy được. Họ chẳng trách móc gì chúng ta, còn xử sự rất chân thành, hôm nay họ lại đến đây cảm ơn như thế này mà.”

“Chú có nói với người nhà chuyện cháu...”

“Chú xin lỗi. Vì không lựa được thời điểm thích hợp nên chú vẫn chưa nói. Để họ mang cả bánh đến thế này. Đúng là, đáng ra chú phải nói luôn từ lúc nãy nhỉ.”

“Không được, chú tuyệt đối không được nói!” tôi bất giác đứng phắt dậy.

“VẬY À. NHƯNG CÁI NÀY, CHO CHÁU CHỌN ĐẦU TIÊN ĐÂY.”

Thấy ông chú ngẩn tò te, chìa hộp bánh ngọt về phía mình, tôi đành nhận lấy. Hộp bánh có hai tầng. Hình như bên trong có

rất nhiều bánh. Nhưng tôi không thể vì hộp bánh này mà yên tâm được. Về cơ bản, gia đình Yuki luôn rất cẩn chu.

Một gia đình toàn những người mặt lạnh. Chẳng qua họ không biểu lộ cảm xúc ra nét mặt chứ tôi dám cá họ đang giận sôi máu. Chỉ ít là Yuki.

Yuki mà biết chính tôi đã cứu bà cậu ấy thì... Tôi không muốn nghĩ đến nữa.

* * *

Công ty cổ phần Toyo House. Trụ sở chính tại Tokyo, có chi nhánh trên toàn quốc, địa chỉ gần nhất là ở thành phố F, nơi có dân số đông thứ hai toàn tỉnh. Nếu xuất phát từ nhà tôi thì mất khoảng một tiếng rưỡi đi tàu điện.

Đầu tiên, khi tôi thử gọi điện tới chi nhánh F của công ty Toyo House, một phụ nữ tiếp chuyện tôi bằng giọng rất niềm nở. Sau khi xưng tên của mình cũng như tên trường học đầu ra đấy, tôi bèn hỏi về bố của Subaru, người phụ nữ cho biết người đó đã thôi việc hồi cuối tháng Sáu năm ngoái. Khi tôi hỏi xin người phụ nữ địa chỉ liên lạc, cô ấy trả lời là không biết, tiếp theo, tôi nhờ cô ấy giới thiệu một người quen nào đó của bố Subaru thì bị từ chối, ngay cả khi tôi trình bày sự thể rằng thực ra con trai chú ấy đang bị bệnh, cô ấy vẫn khước từ.

Rằng cô ấy không thể vi phạm luật bảo vệ thông tin cá nhân được.

Kể cả tôi có trực tiếp đến tận chi nhánh F thì nhiều khả năng cũng sẽ bị đuổi thẳng cổ, vì vậy tôi quyết định đến thử khu nhà mẫu gần đây. Nếu đến đó thì chỉ mất tầm mười lăm phút đi xe đạp.

Nhà mẫu của công ty Toyo House chính là ngôi nhà nằm ở góc trong cùng của khu nhà mẫu có tên Sakuragawa Housing Park, gồm những ngôi nhà mẫu của năm công ty xây dựng nhà ở nằm kế nhau thành một hàng.

Mái ngói màu cam trên nền tường trát vữa hình vảy cá màu trắng, trước cửa có đặt tấm biển đề chữ “Nhà loại A - Phong cách Provence”, và không biết có phải để tạo ra hình ảnh giống như

đang ở miền Nam nước Pháp hay không mà trong vườn lại trồng rất nhiều hoa và thảo mộc với đủ loại màu sắc.

Tôi vừa mở cánh cửa gỗ, một phụ nữ trẻ tuổi liền nói “Xin chào quý khách” rồi niềm nở đón tiếp tôi. Nụ cười hiền lành đó đã cho tôi thêm hy vọng.

“Em xin lỗi vì đến quấy rầy trong lúc chị đang bận rộn. Em muốn hỏi địa chỉ liên lạc của một người từng làm việc ở Toyo House, có được không ạ?”

Người phụ nữ giữ nguyên điệu cười ấy, từ chối tôi với vẻ áy náy.

Rằng, chị ta không thể vi phạm luật bảo vệ thông tin cá nhân được.

Nói y chang nhau... Chẳng phải họ chỉ đang đọc sổ tay hướng dẫn hay sao?

Kể cả có khóc lóc ỉ ôi, rằng tôi muốn hoàn thành ước nguyện của một cậu bé đáng thương chuẩn bị trải qua ca phẫu thuật với tỷ lệ thành công bảy phần trăm xem ra cũng vô ích. Ở lại đây thêm nữa chỉ tổ mất thì giờ.

“Em xin lỗi vì đã phiền chị,” tôi cúi đầu và rời khỏi ngôi nhà có “phong cách Provence”.

Chà, gay go thật. Tôi đang thần thờ bước đi thì có ai đó bắt chuyện.

“Nếu muốn thì vào xem thử nhà mẫu của chúng tôi đi.”

Đó là một ông bác mặc vest, đang đứng trước Sanjo Home, cách Toyo House một căn nhà. Liệu có phải ông ta tưởng tôi đang tìm hiểu về nhà ở phục vụ cho bài tập kỳ nghỉ hè không nhỉ?

“Không ạ, cháu chỉ đang tìm người thôi. Cháu xin phép.”

“Tìm người đang làm việc ở Toyo House ư?” ông ta đã nhìn thấy rồi sao.

“Cháu nghe nói chú ấy làm ở đó đến tháng Sáu năm ngoái nhưng bây giờ không biết đang ở đâu.”

“Ồ, ai được nhỉ. Một người từng phụ trách khu vực này, nghỉ việc hồi tháng Sáu năm ngoái... liệu có phải một người có cái tên kỳ quặc, Yoshio hay Takao gì đấy không?”

“Đúng rồi, chính là người đó! Takao! Bác biết chú ấy ạ?”

“Tôi hay giao lưu với các công ty khác ở những sự kiện chung mà. Thôi, trời đang nóng như thế này, vào trong đi.”

Tôi được dẫn vào bên trong một ngôi nhà sừng sững và có vẻ sang trọng. Từ cây cột trụ cho đến giấy dán tường, tất cả đều sử dụng vật liệu chất lượng cao, trong đó điểm thu hút nhất chính là tấm đá hoa cương nhập khẩu trực tiếp từ Brazil trải ở tiền sảnh. Trông có vẻ đắt tiền hơn nhiều so với ngôi nhà phong cách Provence.

Được mời ngồi xuống chiếc ghế xô pha bọc da nom rất êm ái đặt giữa phòng khách có điều hòa mát rượi, tôi vừa uống cốc cà phê đá do ông bác chiêu đãi, vừa giải thích sự tình cho ông ta nghe.

“Cô bé có biết tại sao người đó lại thôi việc không?”

“Cháu không biết. Tại sao hả bác?”

“Thôi, nếu đã vậy tôi cũng chẳng nói làm gì. Chúng ta không nên nói về người khác, làm như mình hiểu về người đó lắm không bằng. À, cô bé không cần lo lắng đâu. Tôi sẽ tiết lộ điều cô bé muốn biết. Nhưng đây là thông tin cá nhân. Tức là tôi sẽ giúp cô bé một việc mà đáng ra tôi không được phép làm... Vậy, cô bé định sẽ làm gì cho tôi?”

Tôi đã không mảy may nghĩ gì đến chuyện đó.

Họ cứ luôn miệng nói thông tin cá nhân, thông tin cá nhân, chuyện đó đáng để ra về ta đây đến thế sao? Chỉ là địa chỉ liên lạc của một người đàn ông trung niên thôi, tiết lộ cho một cô bé nữ sinh cấp ba thì đã sao nào. Trái lại, tôi còn muốn ông ta chỉ cho tôi biết làm cách nào để có thể lợi dụng thông tin đó cho mục đích xấu kia.

Trên đời này chỉ rất những kẻ tầm thường nhưng lại được cư xử như người đặc biệt.

“Cuối tuần tôi bận lắm... Không biết thứ Hai tới, cô bé có thể đến địa điểm do tôi chọn không nhỉ. Đến đó rồi, tôi sẽ nhờ cô bé đòi ba việc. Nếu cô bé làm tốt, tôi sẽ nói cho.”

“Nhờ, là nhờ việc gì ạ?”

“Việc mà một người đàn ông trung niên như tôi mong đợi ở một nữ sinh cấp ba như cô. Nếu cô bé không muốn thì không cần đến cũng được. Hai ngày trước khi diễn ra ca phẫu thuật.

Biết đâu đến trước hôm đó, cô bé lại tìm hiểu được bằng cách khác. Nói chung là tùy cô bé.”

Ông bác nói với tôi như vậy bằng một điệu cười nham hiểm, đoạn ông ta lấy một tờ quảng cáo xếp trên kệ trang trí trong phòng khách, đặt trước mặt tôi. Trên đó có dòng chữ: “Khu trưng bày nhà mẫu của Sanjo Home - mới mở ở Yumenodai!” cùng với ảnh chụp ngôi nhà và một bản đồ đơn giản.

“Tôi sẽ đợi cô bé ở đây, chỉ trong khoảng từ tám đến chín giờ tối thôi đấy.”

* * *

Vào giờ giải lao, tôi cùng các nhân viên khác ăn những chiếc *shortcake* nhiều vị mà mẹ Yuki đem tới. Đúng như ông chủ nói, tôi là người đầu tiên được chọn vị yêu thích, song tôi chẳng thấy vui tẹo nào.

“Nhờ tài phán đoán nhanh nhạy của cháu mà bà Mizumori đã được cứu sống. Bác thật sự cảm ơn cháu rất nhiều.”

Đích thân viện trưởng đến tận phòng nhân viên trong lúc tôi đang ăn bánh để nói lời cảm ơn, vậy mà tôi chỉ muốn cầu xin bác ấy: “Cháu xin bác, làm ơn đừng nhắc tới chuyện đó một lần nào nữa.”

Ngay cả khi đã về đến nhà, tâm trạng tôi vẫn bứt rứt, không yên.

Tôi muốn giác ngộ về cái chết và để làm được điều đó, tôi muốn nhìn thấy xác chết, vậy mà tôi lại đi cứu sống bà ấy. Tôi không hối hận về chuyện đó. Nhưng cứu ai không cứu, tôi lại đi cứu người mà đáng ra tôi không được phép cứu nhất. Định mệnh thật tàn khốc. Mặc dù đúng là tôi không biết gì cả, nhưng ai ngờ được bà Mizumori lại chính là bà của Yuki kia chứ...

Phải hứng chịu một vết thương như vậy, chẳng có lý gì Yuki lại không căm ghét bà.

Lúc này, chắc hẳn Yuki vẫn đang tưởng người cứu bà cậu ấy là ông chú, nhưng rất có thể đến một lúc nào đó, sự thật sẽ bị phanh phui.

Đến lúc đó, thế nào tôi cũng bị Yuki trả thù. Giống như Ogura vậy.

Yuki đã không kiện cáo Ogura về tội đạo văn. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ấy không làm gì. Chính vì thế tôi mới có thể tin chắc một điều, quả nhiên Ogura đã ăn cắp tác phẩm của cậu ấy.

Tháng Một năm nay, vài ngày sau khi chúng tôi được phát tờ giấy có in phần mở đầu của tiểu thuyết.

Trong giờ thể dục, vì hôm đó cả lớp học bóng rổ nên tôi và Yuki được thầy giáo giao cho bài tập là vào phòng xử lý thông tin, lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến bóng rổ và tổng hợp thành báo cáo.

Hai đứa dùng chung một chiếc máy tính loại để bàn để tra cứu, song vì trong phòng xử lý thông tin bấy giờ chỉ có hai chúng tôi nên sau một hồi tìm kiếm, chúng tôi bắt đầu mon men sang trang của Riz vốn chẳng có tí liên quan gì đến bóng rổ.

Tôi và Yuki vốn không hợp nhau cho lắm về gu thời trang song Riz lại là nhãn hiệu mà cả hai đều cực kỳ yêu thích.

Vậy nhưng, trong khu vực sinh sống của chúng tôi, thứ chúng tôi có thể mua được chỉ cỡ khăn mùi soa. Thế mà một chiếc đã ngốn đến cả hai nghìn yên rồi. Chúng tôi có thể mua túi xách và ví qua mạng nhưng còn những sản phẩm chỉ bán giới hạn ở trụ sở chính đặt tại Shibuya thì chịu không mua được. Tháng nào tôi cũng xem tạp chí thời trang *Julia*, dùng bút dạ đánh dấu “muốn mua”, nhưng cũng chỉ đến thế là cùng.

Trong lúc tôi đang mải mê đọc đoạn giới thiệu về sản phẩm mới thì Yuki lại lấy một chiếc máy tính xách tay ra khỏi cặp. Mặc dù tôi chắc chắn cậu ấy không có máy tính.

- Cuối cùng cậu cũng được mua máy tính rồi à?

Hỏi thì hỏi vậy, song bên ngoài chiếc máy tính có rất nhiều vết xước nhỏ, lúc Yuki mở ra, tôi thấy bàn phím đen đã bạc màu, nom có vẻ đã được sử dụng lâu rồi.

Yuki vẫn chẳng nói chẳng rằng, bật máy tính lên và bắt đầu thao tác trên bàn phím bằng những ngón tay thành thục. Mặt

khẩu mở máy là... KY... Kyomu? Nghĩa là gì nhỉ?

- Cậu đã sử dụng thành thạo thế này rồi à?

Thấy tôi trầm trồ, Yuki bèn đáp lại cộc lốc:

- Thì học trong giờ Thông tin rồi còn gì?

Đoạn cú thể quay màn hình về phía tôi.

- Love, Dairy, With, Sarah?

Bên dưới tiêu đề được viết bằng tiếng Anh là những dòng chữ kiểu như nhật ký, dưới nữa có ba bức ảnh đôi của một đứa con gái tầm tuổi bọn tôi chụp cùng một ông chú. Ông chú đó chính là Ogura thầy chủ nhiệm của chúng tôi.

- - Blog của Ogura à?

Tôi hỏi Yuki.

- Không, tớ nghĩ đây là nhật ký cá nhân.

- Sao cậu lại có thứ đó?

- Vì đây là máy tính của Ogura mà. Ban nãy, lúc đi lấy chìa khóa phòng này, tớ đã cầm luôn nó về đây. Tại thầy ấy vứt nó trên bàn và lên lớp rồi.

Yuki nói bằng vẻ mặt tỉnh bơ.

- Còn mật khẩu?

- Hư vô. Tên cuốn sách Ogura tự xuất bản. Thầy ấy chẳng khoe khoang trong giờ học đâu thôi. Cả lúc thầy ấy đọc địa chỉ email cho bọn mình nữa. Thầy bảo tất cả mật khẩu của thầy đều như này.

- Như này chẳng phải hơi liều sao?

- Chỉ cần trước khi chuông reo, tớ đem báo cáo đến nộp ở phòng giáo viên, tiện thể đặt máy tính lại chỗ cũ là được mà.

- Không phải chuyện đó, cái này cơ. Cái nhật ký này này. Sao cậu biết trong máy tính của Ogura có thứ này?

- Lần đầu tiên tớ nhìn thấy nó là hôm đại hội thể thao. Hôm đó không phải cái này mà chỉ là nhật ký bình thường thôi, nhưng hôm qua sau giờ tan học, trong lúc các thầy cô họp hội đồng, lâu lắm rồi tớ mới xem máy tính của Ogura thì lại thấy cái này. Chuyện hay ho nên tớ muốn cho cả cậu xem cùng.

Yuki lật ngược trở lại các trang trước. Hôm Giáng sinh. Ogura đã đăng tải những hình ảnh khá tục tũ... Ở một khách sạn có vẻ hơi đắt tiền, hai người cùng ngâm mình trong bồn tắm

đầy bong bóng xà phòng, mặc đồ lót mỏng tang màu đỏ hay đồ cosplay gì thì không biết, hôn hít nhau, rồi cụng ly với rượu sâm panh...

- Lưu những thứ này trong máy tính mà thầy ấy vẫn thản nhiên đem đến trường được, tài thật.

- Lão ấy không biết sợ, mà cũng chẳng tự ý thức được đâu. Chắc lão ấy chỉ có cảm giác giống như mấy đứa con gái để hình nền điện thoại là ảnh đôi chụp chung với người yêu thôi?

- Con bé này có phải học sinh trường mình không nhỉ?

- Không, không phải đâu. Thế nên mọi người mới không phát hiện ra. Kể cả không phải học sinh trường mình thì lão ấy vẫn phạm tội vì có quan hệ với trẻ vị thành niên. Cậu xem đi.

Yuki chỉ vào một dòng chữ trong nhật ký.

"Sarah được xét tuyển thẳng vào trường Reimeikan nhờ thành tích thể thao vậy mà vẫn có thể hiểu được văn chương của tôi, chứng tỏ đầu óc nàng cũng rất sáng láng. Nàng không cùng một loại người với bọn tép riu trường Sakuragaza.

- Có hôm lão ấy còn làm thơ, nghe thốn lắm.

Yuki nói, đoạn mở một trang nhật ký khác.

"A, Sarah, thiên sứ của anh

Đôi môi em màu những đóa hồng

Đôi mắt em tựa đá saphia

Vì em, anh sẵn sàng gượng qua giấc ngủ trăm năm..."

- Đây, mà con bé này nhìn kiểu gì cũng thấy là người Nhật. Không biết tên thật của nó là gì nhỉ. Chắc là Seiko hay gì đó. Mà trong truyện "Công chúa ngủ trong rừng", hoàng tử có ngủ đâu nhỉ.

Yuki vừa đọc bài thơ kỳ quặc của Ogura, vừa bình luận như vậy.

Sau đó, cậu ấy bắt đầu làm một việc ngoài sức tưởng tượng. Cậu ấy rút dây cáp ra khỏi chiếc máy tính để bàn chúng tôi đang dùng, cắm nó vào máy tính xách tay.

Yuki mở màn hình soạn email ra, chọn nhóm có tên là "Các bên liên quan ở trường" từ danh sách địa chỉ. Không tiêu đề, không nội dung, đính kèm tệp... Gửi đi.

- Rồi, xong.

Yuki cầm dây cáp lại như cũ rồi đóng máy tính xách tay lại.

- Cậu vừa gửi đồng nhật ký đó ư?

- Chẳng có lẽ. Tớ không làm chuyện tồi tệ đến thế đâu. Làm thế nào ấy sẽ bị đuổi việc chứ gì nữa? Tớ chỉ cảnh cáo cho lão ấy biết nếu còn bất cần như thế này thì lần tới tớ sẽ gửi cả nhật ký của lão ấy cho mọi người xem. Tớ đem trả cái này đã.

Yuki liền đem theo máy tính xách tay và bài báo cáo không biết đã hoàn thành từ lúc nào ra khỏi phòng.

Ogura thôi việc hồi tháng Ba.

Thứ Yuki gửi đi là bảng điểm môn ngữ văn của toàn khối. Mặc dù chẳng vui vẻ gì khi bị người khác nhìn thấy kết quả học tập xếp theo thang điểm mười của mình song tôi cũng cho rằng chuyện này không đến mức phải làm rùm beng lên như thế, vậy mà nghe đâu phòng giáo viên lúc đó còn hơn cả rùm beng. Hình như vụ việc được đăng cả lên báo, các bậc phụ huynh đổ xô đến kháng nghị, mặc dù vậy trong lớp, mọi người cũng chỉ xôn xao ở mức độ “Lão Ogura ngu thật chúng mày nhỉ”, thế nên cho đến khi nghe tin Ogura thôi việc, tôi không nghĩ chuyện đó lại ghê gớm đến thế.

Thà bị gửi tập nhật ký đó có khi còn tốt hơn.

Không biết Yuki, người tỉnh bơ nghe Ogura nói lời chào trước khi thôi việc đã đoán trước được đến đâu nhỉ? Mọi chuyện đã diễn ra đúng như kế hoạch? Đồn Ogura vào tình thế phải nghỉ việc để trả thù cho chuyện đạo văn.

Chắc chắn đòn trả thù cho kẻ cứu sống bà cậu ấy còn kinh khủng gấp nhiều lần hơn thế...

Tâm trạng ủ rũ khiến đầu óc tôi liêng biêng, người nhộn nhạo. Có lẽ chỉ cần đánh một giấc tôi sẽ dễ chịu hơn, vậy mà tôi lại đi lướt trang web ngầm của trường.

Bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, vả lại tôi chẳng giao du gì với mấy đứa ở trường, cũng không nhớ là có đứa nào viết xấu về mình, nhưng đúng là không xem thì tôi cứ lo nơm nớp. Ngày nào cũng phải có bài viết mới. Liệu có đứa nào giống tôi, mỗi ngày đều ngó vào trang web ngầm của trường và nếu không nhân tiện

đăng cái gì lên đây thì không ngủ được không nhỉ? Toàn những chuyện chân dài cặp với đại gia... Chân dài cặp với đại gia ư.

Không biết quan hệ giữa Ogura và Sarah là như thế nào ta?

Trên trang web ngầm của trường Sakuragawa có đường dẫn đến trang web ngầm của các trường lân cận khác, vì thế tôi có thể dễ dàng vào xem những trang web đó. Lần duy nhất tôi đăng bài chính là trên trang web ngầm của trường Reimeikan. Vào cái ngày đọc được nhật ký của Ogura.

Sở dĩ tôi tức giận là bởi lão thầy ấy đã viết trong nhật ký rằng, so với Sarah của lão - một đứa được tuyển thẳng vào trường Reimeikan nhờ thành tích thể thao thì học sinh trường Sakuragawa chỉ là một lũ cận bã. Nếu vậy thì tôi đúng là loại cận bã rồi. Tôi có cảm tưởng lão đang nói mình như vậy và mặc dù cũng tự ý thức được điều đó song khi bị người khác nói tôi cảm thấy bức không chịu nổi.

Chính vì thế, tôi đã viết.

“Sarah là fan cuồng của trò chân dài cặp đại gia. Đối tác hiện tại của nó là một thằng cha đạo văn. Thế giới này dành riêng cho bọn chúng. Tất cả những kẻ khác đều là loại cận bã.”

Đăng nào thì Sarah cũng chỉ là biệt danh Ogura đặt cho bạn gái, thế nên tôi có viết vào đây cũng chẳng ý nghĩa gì, nhưng viết xong tôi cảm thấy khá khoan khoái. Để rồi đến ngày hôm sau, tôi bắt đầu sợ hãi.

Song giờ nghĩ lại mới thấy chuyện đó chẳng có gì to tát. Dem so với những gì Yuki đã làm với Ogura thì việc tôi làm chỉ như mất muối.

Không biết giờ Sarah sao rồi nhỉ. Liệu cô ta có biết Ogura chết rồi không? Cũng được một thời gian dài rồi, hay tôi lại vào ngó thử trang web ngầm của trường Reimeikan xem sao nhỉ. Dù sao thì chuyện đó cũng đã lùi vào quá khứ rồi.

Vì không mấy khi chủ đích xem những đường dẫn được gắn chỉ chít, nhỏ xíu bên rìa màn hình đen sì nên tôi không nhận ra bên cạnh đường dẫn tới trang web ngầm của trường Reimeikan là đường dẫn tới một trang web mà chỉ liếc qua đã thấy có điềm chẳng lành.

Lời tiên tri về cái chết? Cái gì thế này. Không biết nó xuất hiện ở đây từ lúc nào nhỉ. Tôi không muốn gặp rắc rối với nó đâu. Nhưng hai từ “cái chết” không khỏi khiến tôi tò mò.

Nếu chỉ xem một chút thôi...

Thật kinh khủng. Những bài viết báo trước về kế hoạch tự tử hay kế hoạch giết người được đăng lên âm âm. Và mặc dù địa điểm tự tử cũng như tên trường học hay nơi làm việc của đối tượng sắp bị sát hại đều được ẩn dưới dấu hoa thị, song đó toàn là những địa điểm có thể đoán ra được. Xem ra địa điểm được giới hạn là các khu vực quanh đây.

Có lẽ đây toàn là những bài viết đăng lên cho vui, song chắc hẳn trong số đó cũng có những lời cảnh báo đúng sự thật.

Trong lúc mải mê dán mắt vào màn hình, tôi chẳng may bắt gặp một cái tên không thể ngờ tới. Chuyện này...

“Ngày 4 tháng Tám (thứ Ba), ác giả ác báo! Takao x 2 sẽ bị đày xuống địa ngục.”

Takao Takao? Chính là ông chú đó. Một cái tên như thế, dù có là biệt danh cũng khó lòng nghĩ ra được. Ngoài ông chú ra, không đời nào lại là ai khác.

Nếu ông chú là học sinh cấp ba, tôi còn hiểu được chủ nhân bài viết chỉ đăng lên cho vui vậy thôi, đằng này ông chủ lại là một người lớn đã ở cái độ tuổi đó rồi. Tôi không tin bài viết này nhằm mục đích trêu chọc. Mặc dù không biết mình có thể tin lời cảnh báo này đến đâu, song một khi nó được viết lên một trang web như thế này, tôi dám chắc có kẻ nào đó đang căm thù ông chú.

Ông chú tuy hậu đậu nhưng chẳng có vẻ gì là người xấu. Hà cớ gì lại bị người ta oán hận như thế nhỉ. Tôi hầu như không biết gì về chú ấy, song tôi nghĩ chủ ấy không phải loại người có thể làm những việc quá quắt đến mức để người khác thù ghét mình.

Quả nhiên là nhầm người rồi. Có lẽ một người đàn ông tên là Takao gì gì đó, vốn được bạn gái gọi là Takao Takao đã lỡ dại làm chuyện gì, kiểu như bồ bịch chẳng hạn... Mà không, đợi đã.

Có một người.

Chính là Yuki.

Thằng cha đáng ghét đã cứu sống người bà đáng ghét. Hay nói cách khác, đó chính là ông chú.

Chắc chắn Yuki sẽ trả thù ông chú bằng được. Tội này còn tày đình hơn cả tội đạo văn. Không đời nào có chuyện chỉ đăng bài cảnh báo về kế hoạch giết người lên đây mà đã đủ khiến cậu ấy bằng lòng.

Cậu ấy sẽ thực hiện kế hoạch đó một cách đầy chắc chắn, bằng cái bộ mặt tỉnh bơ của mình.

* * *

Tôi nằm lăn ra giường, ngấm ngấm.

Năm ngày nữa Subaru sẽ làm phẫu thuật. Tỷ lệ thành công là bảy phần trăm. Xác suất tử vong là chín mươi ba phần trăm.

Năm ngày nữa, tôi sẽ được chứng kiến khoảnh khắc của cái chết. Để có thể đón nhận khoảnh khắc đó trong trạng thái tốt nhất, bản thân tôi cũng phải trả giá một thứ gì đấy.

Tôi sẽ cho Subaru gặp bố trước khi phẫu thuật. Tôi sẽ cho thằng bé gặp bố trước khi chết.

Để hoàn thành mục tiêu ấy, tôi chỉ cần làm chuyện đó với ông bác ở Sanjo Home, tôi chưa kịp hỏi tên nhưng cứ gọi ông ta là “Sanjo” đi.

Tôi đã lên mạng thử tìm kiếm theo tên và chỗ làm cũ, rồi tra cứu danh bạ điện thoại, gọi điện tới tòa thị chính để xem ngoài cách đó ra còn cách nào khác để có thể biết được địa chỉ hiện tại của bố Subaru hay không, song đều vô ích. Không ngờ việc tìm kiếm một người đàn ông sống cùng thành phố, biết được cả tên và chỗ làm cũ lại khó đến thế.

Quả nhiên, đành phải để Sanjo nói cho vậy.

Nếu *làm chuyện ấy* là một cách thì cũng chẳng cần ra vẻ ta đây mà làm gì. Có điều, lần đầu tiên mà lại làm với một người như vậy thì sẽ thế nào nhỉ. Tuy rằng đi kèm với việc đó tôi có thể hoàn thành ước nguyện của một cậu thiếu niên mắc bệnh nan y, song tôi vẫn cứ thấy nhớp nhúa thế nào ấy.

Tôi cũng sẽ tức điên nếu Sanjo tỏ ra thích thú khi phát hiện đó là lần đầu tiên của tôi.

Chỉ vì muốn tận mắt chứng kiến thời khắc của một cái chết đẹp đẽ mà phải ôm theo cảm giác khó chịu đó thì không được. Nếu như lúc Subaru hỏi tôi “Làm cách nào chị tìm ra bố em vậy?” trong đầu tôi lại hiện lên khuôn mặt của Sanjo thì cảm xúc của tôi lúc đó sẽ ngay lập tức nguội lạnh đi mất.

Hay là làm trước với Makise nhỉ...

Mặc dù rất bực mình trước thái độ làm như chỉ mình anh ta hiểu về cái chết, song điều đó không có nghĩa là tôi ghét bỏ anh ta. Tôi cũng khá ưng cái cách chúng tôi gặp gỡ nhau, anh ta đã ra tay giúp đỡ khi tôi đang bối rối vì lỡ làm chồng sách rơi tung tóe ở thư viện - chuyện không thể xảy ra ngay cả trong những cuốn manga dành cho thiếu nữ thời nay.

Nhưng phải làm thế nào mới được? Dù sao thì tôi cũng không còn thời gian nữa.

Lễ hội pháo hoa.

Tôi nhanh chóng soạn tin nhắn.

“Lễ hội pháo hoa ngày mai, anh đã hẹn với ai chưa? Em sợ mình sẽ cản trở việc ôn thi của anh, nhưng đúng thật là em vẫn muốn đi cùng anh Makise.”

Makise trả lời sau năm giây. Cái kiểu thêm khát của anh ta riêng hôm nay lại cực kỳ có ích. Việc còn lại của tôi chỉ là mặc yukata rồi mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi nhỉ. À không, tôi buộc phải làm cho nó êm xuôi.

Để có thể diễn khoảnh khắc tuyệt vời nhất của cái chết.

CHƯƠNG IV

Ngày 1 tháng Tám (thứ Bảy)

Bảng thông báo ở hành lang tầng ba là nơi dán những tác phẩm thư pháp hoặc hội họa của các cụ. Ông chú phụ trách hàng trên, tôi phụ trách hàng dưới.

Kể từ khi đọc được bài cảnh báo giết người, tôi thấy lo cho ông chú quá chừng. Trong lúc làm việc cũng vậy, giữa giờ ăn trưa hay khi nghỉ giải lao cũng thế, cứ để ý ra là tôi lại toàn nhìn sang phía ông chủ tự lúc nào không biết. Nhìn nhiều quá tới nỗi ông chú phải hỏi tôi đến ba lần câu: “Có phải chú lại gây phiền toái gì cho cháu rồi không?”

Mỗi lần như vậy, tôi lại giả nai: “Dạ? Chuyện gì hả chú?” tận ra ánh nhìn của một đứa con gái, thế mà chú ấy lại đi nghĩ rằng mình đã gây phiền phức gì cho cô ta, thật khốn khổ quá mà. Có khi bị người ta giẫm phải chân trên tàu điện, chú ấy cũng cúi đầu xin lỗi cũng nên.

Có lần tôi xem trên tivi, một nữ thầy bói nổi tiếng đã phán rằng thế giới này có thể chia thành hai loại người: loại người may mắn và loại người bất hạnh, phải chăng ông chú này được xếp vào loại người bất hạnh? Và, cả tôi cũng thế.

Ông chú, người chỉ đang nỗ lực hoàn thành từng công việc của mình thế mà lại gây ra bao phiền toái cho người khác. Ông chú, người bị thương vì lỡ kẹp ngón tay vào chiếc ghế gấp. Ông chú, người nói câu “Chào quan lớn!”, cố gắng để khuấy động không khí nhưng trái lại chỉ khiến nó thêm phần nhạt nhẽo.

Khi này cũng thế, chú ấy vừa mới làm rơi tung tóe cả đồng đinh ghim ra hành lang xong. Tôi thấy hơi ngạc nhiên song điều

đáng buồn hơn chính là tôi đã đoán trước được hành động sau đó của chú ấy.

“Ôi thôi, chú xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Chú ấy nói như thể đó là chuyện lớn lắm rồi cuống cuống nhặt đồng đinh ghim lên, chẳng mấy để ý đến chuyện bên trong hộp đựng đinh ghim lúc này đang đầy tóc và bụi. Nào phải chú ấy có tâm địa xấu. Xem ra đúng là chú ấy không tinh ý, song điều quan trọng hơn là chú ấy đang phải cố hết sức để sửa chữa mọi chuyện.

Để không bị ghét, để không khiến người khác ngao ngán, để không bị cho là kẻ vô dụng. Và, để không bị số đông chèn ép.

Không chừng lúc ở trường bộ dạng tôi cũng giống ông chú này cũng nên. Mặc dù không muốn thừa nhận chuyện đó, song kể từ khi tới đây, mỗi lần buồn phiền khi nhìn thấy bộ dạng của chú ấy, ý nghĩ đó lại càng trở nên mạnh mẽ.

Nếu vậy, chắc hẳn Yuki cũng phát mệt vì phải ở cạnh tôi.

Rốt cuộc đến tận hôm nay, cậu ấy vẫn chưa nhắn tin cho tôi lần nào. Chúng tôi bị cấm sử dụng điện thoại di động trong viện dưỡng lão, vì thế mọi khi tôi thường tắt máy và cất trong tủ khóa ở phòng thay đồ, riêng hôm nay tôi đã lén lút để chế độ im lặng và đút trong túi quần.

Sắp sửa hết giờ làm rồi. Thà tôi cứ tắt máy đi rồi tự nhủ Yuki đã gọi điện rủ tôi đi xem lễ hội pháo hoa nhưng không liên lạc được có khi tâm trạng tôi sẽ dễ chịu hơn.

Không biết Yuki đang làm gì nữa. Có phải cậu ấy đúng là người đăng bài cảnh báo giết người không nhỉ. Nếu đúng, không biết cậu ấy định giết ông chú bằng cách nào?

Đối với Ogura cũng vậy, Yuki không hề do dự. Thường ngày cậu ấy rất hay nói câu “Đành chịu thôi”. Trong lớp tôi có một con bé bị mọi người bơ phớt, lúc tôi nói với Yuki: “Tội nghiệp bạn ấy nhỉ,” cậu ấy đã dễ dàng buông ra câu: “Bản thân cũng đi ăn cắp vặt cùng bạn mà không chịu khai ra nên đành chịu thôi.”

Chưa kể Yuki còn là người trước sau như một, hay nói đúng hơn là cậu ấy có phần hơi quy củ. Trong trò rút thăm, cho dù cậu ấy có rút trúng một nhiệm vụ mà mình không muốn làm thì một khi đã nhận, cậu ấy vẫn nhất định làm đến cùng mới

thôi. Có lẽ cậu ấy cho rằng so với việc thừa nhận mình không làm được, rằng “Chuyện đó đúng là quá sức với mình”, chẳng thà chịu khổ còn hơn.

Cứ thế này, không chừng tôi sẽ được giác ngộ về cái chết nhờ ông chú chứ không phải nhờ mấy cụ già. Tại tôi mà chú ấy bị giết. Để cứu ông chú, tôi chỉ cần nói ra sự thật với Yuki là được, song tôi tuyệt đối không thể làm chuyện đó.

Nếu để Yuki ghét, tôi sẽ bơ vơ một mình.

“Kusano, phiền cháu một chút.”

Ông chú bấy giờ đã trèo hẳn lên thang gấp bèn gọi tôi.

“Đinh ghim hả chú?”

“Không, bức tranh này hơi nặng nên chú muốn gia cố một vài chỗ, cháu giữ cái mép này cho chú được không?”

Tôi ngược lên, thấy ông chú đang định dùng một chiếc đinh ghim to bự cố định bức tranh sơn dầu lem luốc đủ các loại sắc màu được vẽ trên vải canvas. Tôi với tay định giữ mép dưới, song còn thiếu chút xíu nữa mới với tới được.

“Không được rồi chú ạ.

“À không, không phải thế, cháu trèo lên thang đi.”

Ông chú bối rối nói. Thang thì tôi chịu chết. Tôi chịu chết cái việc phải để chân mình rời khỏi mặt đất. Tôi đã quá ngán chuyện trèo lên một chỗ bấp bênh như thế mà ngã nhào rồi.

“Cháu nói không được là không được chú ạ. Không được, không được, không được...”

Mọi thứ trước mắt tôi bỗng dừng tối sầm như thể vừa bị ai đó ấn chặt ngón tay vào mi mắt vậy. Tôi không thở nổi. Cứu với, cứu với... Yuki, cứu tớ với.

Tôi tới bệnh viện cùng giờ với hôm trước song hôm nay chỉ có mình Subaru ở đó. Nghe nói Bánh Bao Thịt đã đi làm xét nghiệm rồi.

Tôi đang định tới báo cho nó biết bằng cách nào đó tôi có thể xoay sở được, vậy mà cái thang này đúng là chẳng biết chọn thời điểm gì cả. Mà không, không chừng nó cố tình tránh mặt

tôi cho đến tận hôm đấy để một khi đã hứa, tôi sẽ không thể từ chối nó được nữa.

Cái thằng, nhìn mặt mũi ngờ nghếch mà xem ra lại rất cẩn thận mấy chuyện kiểu như vậy.

Lúc tôi đưa cho Subaru hộp bánh kẹo thập cẩm mua ở một cửa hàng bánh kẹo rẻ tiền kiểu ngày xưa trước nhà ga, thằng bé liền vui sướng nói: “Cứ như đang ở lễ hội vậy.”

“Hôm nay chị đi xem lễ hội pháo hoa đấy à?”

“Ừ.”

“Thích thế. Hồi nhỏ, năm nào em cũng được dẫn đi xem lễ hội pháo hoa. Em, bố và mẹ, ba người cùng mặc yukata, đi chơi ở chợ đêm rồi xem pháo hoa ở bãi cát.”

“Bãi cát ở gần đây, ý em là bãi tắm Matsugahama à?”

“Đúng rồi, đúng rồi. Chỗ đó hơi bị độc đấy chị. Vắng tanh, mà xem pháo hoa cũng rõ lắm luôn. Bố chỉ cho em đấy... Hồi đấy vui thật.”

Bố, bố... thằng bé thật sự đã vui như vậy sao?

“Chừng nào khỏe, em sẽ lại được đi nữa mà.”

Mặt Subaru chừng như muốn nói: “Chuyện đó thì...” Liệu có phải tôi đã quá khinh suất, lỡ miệng nói ra những lời thiếu tế nhị rồi chẳng? Trong khi thằng bé có thể đã xác định tinh thần cho việc sắp sửa trải qua một ca phẫu thuật khó khăn, dù xem chừng nó không biết tỷ lệ thành công là bảy phần trăm.

Để lái sang chủ đề khác, tôi bèn lấy túi bánh kẹo rẻ tiền để ở chiếc bàn trên giường, hỏi xem Subaru muốn ăn cái nào, nghe vậy thằng bé liền trả là nó sẽ ăn cùng với Tacchi sau khi hỏi ý kiến của các cô điều dưỡng.

“Tacchi cũng làm phẫu thuật trong tháng này. Hiện giờ bọn em đang phải động viên lẫn nhau, em mà ăn mảnh thì xấu tính quá.”

Thằng bé tốt bụng ghê. Tôi không biết bọn học sinh cấp một thời nay thế nào, nhưng thật không ngờ đến lúc này rồi Subaru vẫn còn nghĩ cho bạn mình. Không biết vào những giây phút cuối cùng, thằng bé sẽ nói điều gì với Bánh Bao Thịt nhỉ.

Và, với tôi nữa. Em cảm ơn chị ư? Mới chỉ tưởng tượng thôi mà tự nhiên tôi đã thấy có thêm động lực rồi.

“Thay vào đó, chị có thể gọt táo cho em không?”

Thằng bé nói, vẻ mặt có đôi chút bẽn lễn. Trong ngăn tủ khóa của Subaru có một túi giấy, bên trong đựng sáu trái táo. Hình như Oka-chan đã cho nó.

“Dao ở trong ngăn kéo trên cùng đó chị.”

Tôi mở ngăn kéo ra, thấy bên trong có một con dao gọt hoa quả có vỏ bảo vệ ở phần lưỡi dao.

“Chị xin lỗi Subaru. Nếu để nguyên vỏ và chỉ bỏ miếng ra thôi có được không?”

“À, chị không biết gọt vỏ ạ?”

“Nói đúng hơn là... trước đây chị bị thương nên lực nắm ở tay trái chỉ có ba thôi.”

“Chị thuận tay trái á?”

“Không, chị thuận tay phải. Nhưng chị sẽ phải cầm táo trên tay trái còn gì?”

“Hừm... Đưa em nào.”

Nhận lấy táo và dao tôi đưa cho, Subaru liền gọt vỏ luôn. Tay trái của nó khéo léo xoay trái táo thành những vòng tròn.

“Em siêu thế.”

“Em đã luyện tập để những lúc thèm có thể tự gọt ăn được mà... Lực nắm bên tay trái của em là sáu đấy. Tay phải là chín. Yếu đúng không chị? Nhưng gọt táo thì chỉ cần lực nắm đủ để đỡ được trái táo và con dao thôi. Việc còn lại chỉ là xoay cổ tay cho khéo... Bố đã dạy em như vậy.”

Lại là bố nữa à. Xem ra thằng bé suốt ngày chỉ nghĩ đến bố.

“Chắc chị cũng tập thử xem sao nhỉ.”

“Để em dạy cho. Hôm nay em lỡ gọt mất rồi, nhưng từ giờ đến hôm phẫu thuật chị có đến nữa không? Thứ Tư tuần sau ấy. Em muốn làm một điều cuối cùng mà em có thể làm được cho chị, để kỷ niệm việc chị em mình đã thân nhau.”

“... Cuối cùng?”

Cửa mở ra, Bánh Bao Thịt bước vào.

“Gì thế kia, Sakura đến đây à?”

Cái thằng vẫn đáng ghét như mọi khi nhưng hôm nay nó đã về rất đúng lúc.

“Phải rồi, chuyện hôm nọ thế nào rồi chị?”

Bánh Bao Thịt vừa lục lội túi bánh kẹo rẻ tiền, vừa hỏi tỉnh bơ. Lúc Subaru hỏi: “Chuyện gì thế?” nó liền thần nhiên đáp: “Sách về địa ngục.” Năng lực diễn xuất của thằng bé này khá thật.

“Kiểu gì cũng xoay xử được thôi, cứ để đấy cho chị.”

Nghe tôi nói vậy, không ngờ Bánh Bao Thịt lại làm bộ mặt nghiêm túc, cúi gập đầu xuống, nói: “Trăm sự nhờ chị.”

Thằng bé này cũng lại là một đứa biết nghĩ cho bạn đây.

Từ bệnh viện tôi về qua nhà, tắm rửa rồi nhờ mẹ mặc yukata cho.

Bộ yukata với họa tiết hoa bìm bìm hồng trên nền vải trắng. Mặc dù khá thích nó nhưng khi biết thực ra chính bà đã may cho tôi, định để khi nào tôi lớn sẽ mặc, tôi đã nhét nó tít sâu trong tủ quần áo, nghĩ bụng không đời nào mặc thêm một lần nào nữa, có điều riêng hôm nay thì đành phải chịu thôi vậy.

“Chuyện hiếm thấy thật, hôm nay con lại muốn mặc yukata cơ đấy. Con bé Atsuko cũng mặc yukata đi à?”

“Năm nay con đi với bạn khác. Bạn ấy tên là Shiori, mới chuyển đến trường con từ năm lớp Mười một. Năm ngoái Atsuko đã gặp một phen khốn đốn rồi nên con không rủ nữa.”

Tôi nói dối. Tôi nói ra tên của Shiori nhưng thực ra ai mà chẳng được. Trong số các bạn học của tôi, ngoài Atsuko ra, mẹ không biết tên đứa nào nữa cả.

“Thế à. Con định mấy giờ về?”

“Con chưa biết. Nhưng con sẽ chú ý để không về muộn quá.”

“Đừng để thế nào mà... cách làm của bà con rất cuộc lại thành đúng đấy nhé.”

Một kiểu nhắc nhở vô thưởng vô phạt mà lại cực kỳ thâm thúy.

Để không xảy ra chuyện “vừa mới gỡ bỏ giờ giới nghiêm đã tốt đi chơi với trai để thành ra thế này”, xem ra tôi nên thủ sẵn đồ tránh thai để phòng thân nhỉ. Nhưng mua ở đâu mới được? Ngộ nhớ để hàng xóm láng giềng trông thấy tôi mua mấy thứ ấy trong bộ dạng đi lễ hội thì..

Điều tôi sợ nhất là mẹ sẽ hóa thành bà.

Giờ tôi mà để xảy ra bê bối gì thì cho dù có tốt nghiệp được cấp ba, chắc chắn mẹ cũng không cho tôi ra khỏi nhà.

Có lẽ Makise sẽ cẩn thận giúp tôi mấy chuyện đó. Anh ta sắp thi rồi, vả lại nội quy của mấy trường dự bị đại học cũng nghiêm ngặt hơn các trường khác. Ngặt nổi, anh ta lại là một tên ngốc. Có khi làm xong rồi anh ta mới thốt ra câu “Toi rồi” chứ. Không chừng Sanjo mới là người cẩn thận hơn trong chuyện tránh thai.

Không lẽ mỗi lần làm chuyện ấy đều phải nghĩ về những việc như này sao? Hay là không cần nghĩ mọi chuyện vẫn sẽ đâu vào đấy nhỉ?

Tôi và Makise hẹn gặp nhau trước một trung tâm mua sắm gần con phố dọc bờ biển, nơi sẽ diễn ra lễ hội pháo hoa. Makise đến trước, vừa tìm thấy tôi, anh ta đã đi hẳn ra giữa phố rồi nắm tay tôi như đúng rồi.

Trên con phố đó, một dãy những cửa hàng bán đêm nằm san sát nhau.

“Em có biết chỗ nào hay ho không?” Makise hỏi.

Mọi năm, bác của Atsuko thường lấy vé cho chúng tôi vào ngồi ở khán đài được bố trí dọc triền đê.

Phải rồi...

“Em nghe nói bãi tắm Matsugahama là một địa điểm độc đấy. Cứ đi thẳng từ khán đài là tới.”

“Ồ, chỗ đó cũng xem được sao. Vậy chúng mình mua sẵn thứ gì đấy trên đường tới đó nhé.”

Makise nói rồi kéo tay tôi, hòa vào dòng người đông đúc của phố chợ đêm.

Không dễ gì có thể đi thẳng tuột một mạch qua con phố ven biển đang tập trung rất đông người đến từ cả các tỉnh thành khác cốt để xem màn bắn pháo hoa hoành tráng trên biển này. Những tiếng la ó “Đừng đứng lại, đừng xô đẩy” vang loạn xạ khắp mọi nơi. Vậy mà, đi cùng Makise, tôi không bị vấp cũng chẳng phải dừng lại. Cảm giác tựa như hai chúng tôi đang trôi theo dòng người một cách êm ru.

Đã thế, chúng tôi còn vừa đi vừa gom đồ ăn cho bữa tối, gọi chị hàng yakisoba^(*) bằng giọng khoan khoái: “Cho em một suất lớn nhé”, gọi chú hàng karaage^(*) bằng giọng thân thiện: “Cho cháu một suất vừa rán xong”.

“Năm nào em cũng đi à?” Makise hỏi.

“Suốt từ hồi lên cấp hai đến giờ.”

Năm nào tôi cũng đi cùng Atsuko.

Năm nay, tuy giữa chúng tôi đang có chút khó xử song điều đó không có nghĩa là tôi đã quên cậu ấy. Có điều, lúc hai đứa trông thấy tấm poster thông báo về lễ hội pháo hoa trên đường đi học, không đứa nào có ý định dấn động đến nó.

Năm ngoái, giữa đám đông, Atsuko đã lên cơn thổ gập. Lý do là vì cậu ấy lỡ chạm trán với mấy đứa ở câu lạc bộ kiếm đạo vốn học cùng trường cấp hai, nay đã vào học ở trường Reimeikan.

“Atsuko, lâu rồi không gặp. Cậu biết không. Hôm đại hội thể thao dành cho học sinh cấp ba toàn quốc, lẽ ra bọn tớ chỉ cần thắng thêm một trận nữa thôi vậy mà lại hỏng mất. Giá mà có cậu thì kiểu gì cũng thắng. Sao cậu không vào trường Reimeikan cơ chứ. Cậu cũng không tham gia câu lạc bộ kiếm đạo nữa đúng không. Phí thật đấy.”

Câu nói “Chúng mày còn mặt mũi nào mà dám nói thế hả!” vừa ra đến cuống họng tôi thì Atsuko bỗng ôm ngực, bắt đầu thổ hỏn hển. Nhận ra đây không phải lúc để cảm ràm với lũ ngu xuẩn đó, tôi bèn trùm túi ni lông lên đầu Atsuko để sơ cứu, sau đó hai đứa dắt díu nhau về trước cả khi những bông pháo hoa được bắn lên.

Bọn chúng đã làm gì... Atsuko chẳng tâm sự gì với tôi, sau khi cậu ấy từ chối được xét tuyển thẳng vào trường Reimeikan, phải đến khi nghe bọn bạn ở lớp kể Atsuko bị nói xấu trên trang web ngầm của trường tôi mới vỡ lẽ ra. Tôi hơi ngạc nhiên, không ngờ chỉ vì bị nói xấu mà cậu ấy thành ra thế này, song trên thực tế mãi đến khi tốt nghiệp cấp hai, được bố mẹ mua điện thoại cho, tôi mới đọc được những bài viết ấy.

Nội dung của chúng không thể gói gọn bằng một từ nhẹ nhàng là “nói xấu” được. Tại sao tôi không nhận ra sớm hơn,

trước khi cậu ấy từ bỏ kiếm đạo, trước khi cậu ấy từ chối được tuyển thẳng vào trường Reimeikan kia chứ? Đã có đứa kể cho tôi, vậy mà tại sao lúc ấy tôi lại không xác nhận ngay kia chứ?

Chỉ vì những dòng chữ vô trách nhiệm viết trên mạng mà Atsuko đã đánh mất chính mình. Vì thế tôi đã nghĩ xem liệu mình có thể làm được gì, nghĩ mãi, nghĩ mãi, kết quả là...

Tôi đã quyết định tự tay viết một thứ gì đó dành riêng cho cậu ấy.

“VẬY là tớ cũng không thể xem pháo hoa được nữa rồi.”

Ngồi trên tàu điện trở về nhà, Atsuko bật khóc, và dẫu rằng tôi đã cố gắng an ủi cậu ấy theo cách riêng của mình, Atsuko vẫn cứ cố chấp nói mãi câu: “Yuki không hiểu được đâu.”

Cho đến khi ấy, tôi nào ngờ bản thảo của mình sẽ bị Ogura đánh cắp, tôi cứ day dứt vì để mất nó, song dù tôi có trao được nó cho Atsuko thì xem ra cũng chẳng có gì thay đổi, tôi buông xuôi và chỉ để tai mình lắng nghe âm thanh của pháo hoa.

Nhịp bước về phía trước chậm dần.

Hình như năm nào vị trí mở hàng quán cũng được quy định sẵn hay sao mà cũng giống năm ngoái, một đoàn người rồng rắn xếp hàng trước một sạp bán bánh bông lan tí hon nổi tiếng ở thị trấn này, ngay đoạn giữa của con phố. Tôi và Atsuko đứng vào hàng, cá cược với nhau xem phát bắn đầu tiên của năm nay sẽ là màu gì. Ai đoán trúng sẽ được ăn trước miếng bánh bông lan tí hon đang nóng hôi hổi. Nơi ghi dấu những kỷ niệm nho nhỏ đó của chúng tôi lại cũng chính là nơi chứng tỏ dốc của Atsuko phát tác.

Hương thơm ngọt ngào gợi tôi nhớ lại. Chuyện năm ngoái, chuyện trước đó.

Tôi mới là người không giỏi đi giữa đám đông. Cứ nghĩ mình phải đi thế nào để không va vào người khác là tôi lại mãi không nhích lên nổi.

Atsuko thì khác. Cách cậu ấy tiến về phía trước còn khoan khoái hơn cả Makise.

Cho đến trước giờ bắn pháo hoa, cậu ấy cứ đi ngoằn ngoèo, đứng đỉnh ngó sạp hàng bên này rồi lại nghiêng sang sạp hàng bên kia, có lúc lại bảo: “Thôi chúng mình quay lại hàng lúc nãy

đi,” vậy mà ngay khi phát pháo hoa đầu tiên được bắn lên, cậu ấy sẽ kéo tay tôi, nhắm thẳng đến khu vực khán đài mà chạy hết tốc lực.

Được Atsuko dắt tay, tôi có thể rẽ qua đám đông mà lao đi vùn vụt. Có lẽ trực giác nhạy bén và khả năng phản xạ tốt của cậu ấy còn có ích cả những lúc như thế này, dù đường có đông đến mấy, cậu ấy cũng hầu như không va phải ai.

Tôi cực kỳ thích lễ hội pháo hoa bởi đó là ngày duy nhất trong năm tôi được giải phóng khỏi giờ giới nghiêm và ra ngoài dạo chơi giữa buổi đêm.

Song, tôi dám cá Atsuko không nhận ra điều đó.

Cậu ấy không nhận ra toàn những điều quan trọng.

Mặc dù chính cậu ấy là người chỉ cho tôi biết thế giới này thật rộng lớn biết bao.

... Bông pháo hoa vừa được bắn lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả những người đang bước đi trên con phố đều dừng chân, ngược nhìn lên bầu trời. Nó màu đỏ.

* * *

Tôi mở mắt ra trong phòng y tế.

Vậy là tôi lại gây ra chuyện đó nữa rồi...

Lúc này đã hơn bảy giờ. Tôi còn nhớ lúc cô Onuma nói: “Để cô gọi về nhà cháu,” tôi đã hét lên: “Tuyệt đối không được.” Tôi không muốn mẹ biết chuyện tôi bị lên cơn thở gấp.

Ông chú tan làm lúc bảy rưỡi, quyết định tiễn tôi ra ga. Vừa trèo lên ghế phụ chiếc xe hơi của viện dưỡng lão, tôi đã thấy pháo hoa bay lên khoảng trời cách đó không xa lắm. Nó màu đỏ.

“Hóa ra hôm nay là lễ hội pháo hoa. Cháu không hẹn bạn đi xem à?”

Ông chú ngồi ở ghế lái vừa ngắm pháo hoa qua kính trước, vừa hỏi tôi. Y như rằng chú ấy lại hỏi điều tôi không muốn bị hỏi nhất.

“Cháu không đi, vì cháu rất sợ những chỗ đông người. Với lại, bạn cháu không phải kiểu người thích những thứ như thế.”

“Vậ à, chú đã hỏi chuyện không nên hỏi rồi nhĩ.”

Ông chú nói, mặt vẫn hướng về đằng trước. Lại một bông pháo hoa được bắn lên. Một bông hoa nở bung đỏ rực. Lục, vàng, lam... Hồi cấp một, năm nào tôi cũng đi xem lễ hội pháo hoa cùng gia đình. Bố tôi làm việc ở tòa thị chính nên sẽ đăng ký mua vé bán trước để cả nhà có thể thông thả ngồi ngắm pháo hoa trên khán đài ven bờ biển.

Năm nào bố tôi cũng có câu cửa miệng là: “Nếu không ngắm pháo hoa ở cái khoảng cách mà con cảm tưởng như âm thanh của pháo hoa vang dội đến tận đáy lòng còn bột pháo hoa như sắp sửa rơi xuống đầu đến nơi rồi thì con không thể biết được cái thú của pháo hoa đâu,” song không hiểu sao tôi thấy những bông pháo hoa trên khoảng trời cao vời vợi cũng đẹp để vô cùng.

“Cháu có thích pháo hoa không?” ông chú hỏi.

“Cháu có.”

“Vậ chúng ta đến chỗ nào ngắm rõ hơn nhé. Từ đây đi lên một đoạn nữa sẽ có một bãi đất trống... À, không lo đâu. Nghe nói đây là một địa điểm độc ở khu vực này nên chắc chắn phải có vài nhóm người nữa, nhưng chú cá là không đông lắm đâu.”

Làm thế nào bây giờ. Có điều, tôi cũng không muốn về thẳng nhà bây giờ, bắt tội mẹ phải bận tâm “Quả nhiên, năm nay con cũng không đi được à”.

“Nếu vậy, để cháu nhắn tin về nhà đã.”

Thấy tôi rút điện thoại ra, ông chú liền cho xe chạy.

“Con đi xem pháo hoa với một người ở viện dưỡng lão xong mới về mẹ nhé.”

Đi qua bến xe buýt mọi khi, chạy thêm chưa đầy năm phút chúng tôi đã tới một khu đất trống nhỏ. Đây giống một nơi mà những chiếc xe hơi lờ đi lên đoạn đường núi trải nhựa vì tưởng nhầm ở đó có gì có thể quay đầu lại, quãng đường phía trước chưa được trải nhựa.

Có ba gia đình và hai cặp đôi học sinh cấp ba đang trải bạt ngồi ngắm pháo hoa.

“Chú có một thứ vừa đủ dùng đây.”

Thấy tôi xuống xe đứng ngắm pháo hoa, ông chú liền trải hai chiếc túi ni lông đựng rác cỡ lớn được dùng ở viện dưỡng lão

xuống cho tôi. Tôi đang mặc đồng phục thể dục, đây lại là túi đựng rác, kia còn thêm một ông chú, ngộ nhờ người ta tưởng nhầm tôi là trẻ tự kỷ bị bố miễn cưỡng lôi ra ngoài thì phải làm sao đây. Song mọi người đều đang say sưa ngắm pháo hoa, chẳng ai buồn đoái hoài đến tôi hay ông chú cả.

Đúng là một chỗ ngồi đặc địa, chẳng có thứ gì chắn ngang trước những bông pháo hoa đang được bắn lên bầu trời xa tít kia.

Lên cấp hai, tôi thấy ngượng khi bị các bạn cùng lớp bắt gặp mình đi xem pháo hoa cùng gia đình nên đã rủ Yuki đi. Mẹ cậu ấy không đồng ý, bảo hai đứa trẻ con đi với nhau thì nguy hiểm quá, nhưng mẹ tôi đã gọi điện giải thích rằng nhà tôi có vé xem ở khán đài nên cô ấy không phải lo lắng, nhờ vậy mà chúng tôi đã được đi cùng nhau.

Thấy mẹ tôi nói tôi sẽ mặc yukata đi, mẹ Yuki cũng chuẩn bị yukata cho cậu ấy.

Mặc dù Yuki nói rảo hoảng rằng mẹ cậu ấy đã tự ý chọn bộ yukata đó, song màu hồng đúng là màu Yuki yêu thích.

Không phải vải hồng mà là họa tiết hoa bìm bìm hồng trên nền vải trắng, trông cậu ấy có gì đó rất ra dáng người lớn, khiến cái đứa mặc bộ yukata họa tiết cá vàng trên nền vải xanh nhạt là tôi khá ghen tị.

Vậy mà đến năm sau, Yuki không còn mặc yukata đi xem pháo hoa nữa.

“Pháo hoa tuyệt thật đấy nhỉ.”

Ông chú chỉ lẩm bẩm đọc một câu như thế. Đôi mắt ngân ngấn nước vẫn đang ngược nhìn lên bầu trời đã tàn ngày. Tôi cứ tưởng chú ấy lo cho tôi nên mới dẫn tôi đi xem pháo hoa, song có lẽ chính chú ấy mới là người muốn xem pháo hoa.

Liệu có phải chú ấy cũng thấy buồn khi phải ngắm pháo hoa một mình không nhỉ.

Chắc chú ấy không đòi nào biết được có kẻ đã viết lên mạng lời cảnh báo sẽ giết chú ấy. Giả dụ bây giờ tôi nói cho chú ấy biết chuyện đó, không biết chú ấy sẽ phản ứng thế nào. Nếu chú ấy cười xòa mà bảo “Cháu tin mấy lời trên mạng chắc?” đã đành, song không có vẻ gì là chú ấy sẽ làm thế.

Liệu chú ấy có còng tấm lưng xuống và ngẩng nhìn những bông pháo hoa tí xa kia với một vẻ buồn rầu hơn cả bây giờ không nhỉ.

“Chú đang nghĩ gì vậy?”

“Nói sao nhỉ. Kiểu như đời người thật mong manh. Niềm hạnh phúc mà chúng ta đã chật chiu từng chút một với tất cả sự trân trọng lại vỡ vụn chỉ trong một phút giây thoáng qua. Lúc này, chú đang ở trong tình cảnh độc bước trên dây giữa màn đêm đầy.”

“Độc bước trên dây... giữa màn đêm ư?”

“Đây là tên một truyện ngắn. Trông chú thế này thôi chứ cũng yêu văn chương ra phết đấy. Hình như năm ngoái, tác phẩm đó đã đoạt giải cây bút mới của năm do một tạp chí văn nghệ chú đặt mua hằng tháng trao tặng. Mặc dù nó chưa được in thành sách nhưng chú rất thích câu chuyện đó. Thi thoảng tự dưng chú lại thèm đọc lại.”

Không ngờ lại là *Màn độc bước trên dây của Yoru*. Không thể tin nổi ông chú này đã đọc nó.

“Chú vẫn còn giữ cuốn tạp chí đó chứ?”

“Ừ, chú để ở nhà... À, phải rồi! Trên báo có đăng tác giả của tiểu thuyết đó là một giáo viên dạy cấp ba ở vùng này, lẽ nào đấy chính là giáo viên trường cháu?”

“Tạm gọi là đúng.”

“Ồi, giỏi thật đấy. Đoạn thơ mở đầu và kết truyện cũng hay, nhưng đúng là nhân vật chính...”

“Đợi đã, chú đừng nói. Cháu vẫn chưa đọc truyện đấy. Vì thế cháu đang muốn đọc nó bằng mọi giá.”

“Thế à. Vậy lần tới chú sẽ mang cho cháu.”

“Lần tới nghĩa là đầu tuần sau ạ...”

Mai là Chủ nhật, tôi sẽ nghỉ. Còn ca trực của ông chú này, nếu tôi nhớ không nhầm thì tuần sau chú ấy nghỉ thứ Hai. Tức là tôi phải đợi đến thứ Ba... Không được, đó chính là ngày mà người ta cảnh báo sẽ giết chú ấy. Ngộ nhờ chú ấy bị sát hại trước khi đi làm thì tôi làm sao đọc được câu chuyện đó đây. Chưa kể, tôi đã biết chú ấy có cuốn tạp chí đó rồi, tôi muốn đọc nó ngay bây giờ kia.

“Nếu được, hôm nay cháu đến nhà chú để mượn cuốn tạp chí đó có được không ạ?”

“Thôi, bây giờ cũng sắp muộn rồi mà. Với lại chú không nhớ mình đã cất nó ở đâu, muốn tìm chắc phải mất thời gian đấy...”

Ông chú có phần bối rối. Nhưng tôi muốn đọc. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, tôi sẽ vẫn không biết được nội dung câu chuyện đó là gì.

“Thế cũng được. Bằng mọi giá, cháu muốn đọc nó ngay bây giờ. Cháu xin chú.”

Nhất định tôi phải biết. Yuki nghĩ thế nào về một kẻ đã trở nên vô dụng như tôi? Đối với cậu ấy, tôi là cái gì? Tôi và Yuki có còn là bạn của nhau không?

Nhà của ông chú cách bến xe buýt nằm chính giữa nhà ga và viện dưỡng lão chừng năm phút đi bộ. Đó là căn hộ ở đầu phía Đông tầng một của một khu nhà hai tầng bằng gỗ cũ kỹ. Vì sợ đến muộn quá sẽ gây rắc rối cho ông chú nên chúng tôi đã thôi không xem pháo hoa nữa, trả ô tô về lại viện dưỡng lão, sau đó cùng nhau lên xe buýt.

Tôi bị bắt đứng chờ trước cửa... Song ông chú đã mang cuốn tạp chí ra ngay lập tức.

“Lúc nào trả chú cũng được.”

Tôi lật giở cuốn tạp chí, không biết có phải vì ông chú đã đọc nhiều lần rồi nên dễ mở hay không mà tự nhiên cuốn tạp chí lại dừng ngay ở trang *Màn độc bước trên dây của Yoru*. Câu mở đầu đập vào mắt tôi.

Để thu hồi tài năng thì chỉ cần một bước nhảy là đủ.

Chẳng hiểu sao, tôi lại thấy khó thở nữa rồi. Tôi không đủ tự tin mình có thể về nhà một mình một cách bình yên vô sự.

“Cháu đọc luôn ở nhà chú có được không?”

“Ấy không, chuyện đó thì hơi...”

Về mặt ông chú giống hệt cái lần tôi định ngồi đối diện chú ấy để ăn trưa vào hôm đầu tiên.

“Gọi là truyện ngắn nhưng đọc chắc cũng phải mất một tiếng đấy, vả lại... chú đã chán ngấy chuyện bị người ta hiểu nhầm rồi.”

Không biết ông chú đang nói cái gì nữa. Tôi chỉ muốn đọc tiểu thuyết thôi mà. Sẽ chẳng thể có chuyện gì xảy ra với ông chú này được cả.

“Nhưng chú đang đọc thân cơ mà. Hay chú đã có bạn gái rồi ạ?”

“Vấn đề không đơn giản như vậy. Theo cháu những người xung quanh sẽ nghĩ gì khi thấy một cô bé mười mấy tuổi đầu vào nhà của một ông chú ba mươi lăm tuổi? Chưa kể, nói thế này hơi khiếm nhã nhưng chú không hẳn đã tin tưởng cháu. Biết đâu sau khi ra khỏi nhà chú, cháu lại đi rêu rao với người nhà hoặc cảnh sát những chuyện không đúng sự thật thì sao.”

“Cháu sẽ không làm như thế.”

“Có thể cháu sẽ không làm thế. Nhưng chú rất sợ những đứa con gái trạc tuổi bọn cháu. Chúng nói dối mà mặt vẫn ráo hoảnh. Và trong lúc nói dối để làm căng chuyện lên, dần dà chúng tưởng như chuyện đó là thật rồi quay ra thù ngược. Chú đã quá nản với chuyện mất đi những thứ quan trọng chỉ vì mấy đứa con gái chỉ biết nghĩ cho bản thân mình rồi.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy ông chú cố hết sức như vậy.

“Vậy thì cháu ra quán ăn gia đình cũng được. Cháu sẽ đọc ở quán ăn gia đình trước bến xe buýt, vì thế chú hãy ở cùng cháu trong lúc cháu đọc.”

Ông chú bèn nghiêng đầu.

“Chú có mặt ở đây chỉ tổ làm phiền cháu thôi mà?”

“Không có chuyện đó đâu ạ. Chú ăn cơm cũng được, uống cà phê cũng được, làm gì cũng được, nhưng hãy ở cùng cháu... Vì cháu rất sợ. Cháu sợ phải đọc nó một mình... Chính bạn cháu đã viết *Màn độc bước trên dây của Yoru*.”

“Bạn? Chắc ý cháu không phải là thầy cô giáo đâu nhỉ?”

“Bạn học cùng lớp với cháu. Ogura chủ nhiệm lớp cháu năm ngoái đã ăn cắp tác phẩm của bạn cháu.”

“Chẳng có nhẽ... Nhưng nếu vậy, chẳng phải mọi chuyện sẽ bại lộ ngay sao?”

“Không. Vì bạn cháu đã không nói gì cả. Nhưng chỉ cần đọc dòng đầu tiên là cháu nhận ra ngay. Cậu ấy đã lấy cảm hứng từ cháu.”

“Lấy cảm hứng từ cháu?”

“Từ hồi cấp một cháu đã học kiếm đạo, cháu khá mạnh và đã từng giành chức vô địch tại đại hội thể thao toàn quốc, rồi cháu chuẩn bị được xét thăng vào cấp ba nhờ thành tích thể thao, vậy mà trong trận chung kết đại hội thể thao cấp tỉnh cháu lại bị ngã, bị bong gân, bị mọi người ghét bỏ và thế là tất cả chấm hết. Chú không thấy chuyện này thật quá đáng sao? Rõ ràng bọn cháu là bạn bè, vậy mà cháu hoàn toàn không biết cậu ấy đang nghĩ gì, cậu ấy cũng chẳng nói gì với cháu mà lại giấu cháu viết tiểu thuyết. Đã thế, cậu ấy còn lấy câu chuyện khiến cháu tổn thương nhất ra làm đề tài. Cháu muốn biết Yuki đang nghĩ thế nào về cháu, nhưng cháu sợ phải biết điều đó một mình, vì thế cháu xin chú, hãy ở cùng cháu!” Nước mắt tôi tuôn trào.

“Với tư cách một người đã đọc tác phẩm đó, chú hoàn toàn lý giải được chuyện bạn cháu đã lấy cảm hứng từ cháu để viết nên *Màn độc bước trên dây của Yoru...* Chắc cháu đang có một sự hiểu nhầm cực kỳ tai hại. Tội nghiệp bạn cháu thật đấy.”

“Tội nghiệp Yuki ư?”

“Nếu cháu không ngại nhà cửa bữa bọn thì vào nhà chú mà đọc.”

Ông chú bèn khẽ khàng mở cánh cửa cũ kỹ ra cho tôi vào.

Tiếng pháo hoa không ngừng vang dội trên bầu trời xa thẳm. Xem ra lễ hội pháo hoa năm nay cũng đang đi đến hồi kết rồi.

* * *

Làm chuyện ấy. Tôi đến đây để làm chuyện ấy, vậy mà để đến được bước đó lại không dễ như tôi nghĩ.

Chúng tôi ngồi kề bên nhau trên bãi cát và trong lúc ngắm pháo hoa, Makise toàn nói những chuyện tầm phào kiểu như “Làng K không có xe kéo...(*)”. Mặc dù tôi cũng phải thán phục

cách chơi chữ ghép vần ngớ ngẩn ấy, hóa ra anh ta ghi nhớ phản ứng cháy bằng cách này.

Giả dụ sau khi màn bắn pháo hoa kết thúc mà tình hình vẫn như thế này thì sẽ thế nào nhỉ.

Nãy giờ Makise cứ một mình thao thao bất tuyệt, đại loại anh ta liệt kê ra mấy trường đại học định thi vào, bố mẹ anh ta khuyên thi vào trường công nhưng trong hình dung của anh ta trường công cứ quê mùa sao sao đó. Thân là sĩ tử mà tôi thấy anh ta chẳng có vẻ gì là đang bế tắc, nói chuyện theo kiểu đã xác định tinh thần là sẽ đỗ tất cả các trường, chỉ xem là học trường nào thôi.

Tôi không rõ anh ta thuộc loại cực kỳ thông minh hay là một tên ngốc lạc quan thái quá nữa. Có lẽ là vế sau.

Không chừng tôi đã tưởng những gì được viết trong cuốn tạp chí chán phèo mà Atsuko cho tôi mượn là thật và hiểu sai về bọn con trai cấp ba cũng nên. Phải chăng tôi đã quá ngây thơ khi cho rằng bọn chúng lúc nào cũng thèm khát, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện ấy, thế nên chỉ cần tôi mặc yukata rồi đến một nơi tối tăm, vắng vẻ thì mọi chuyện sẽ tự động diễn ra.

Trong lúc ngồi nghe những câu chuyện ngớ ngẩn của Makise, bãi cát trước đó khá đông người khi pháo hoa đang bắn lúc này chỉ còn lác đác vài cặp đôi ở cách chúng tôi một đoạn không xa.

Chắc tôi phải về thôi. Mấy cặp đôi xung quanh cũng đang rục rịch ra về mặc dù có thể họ chỉ chuyển sang địa điểm khác, song tôi có cảm giác dù có nán lại đây thêm nữa cũng chẳng ích gì.

Makise cũng đưa mắt nhìn theo những cặp đôi đang ra về... Thế rồi, chúng tôi bốn mắt chạm nhau.

“Em có thấy bầu không khí hôm nay có gì đó khang khác mọi khi không?”

“VẬY Ừ?”

Mọi chuyện đang tiến triển khá tốt. Xem ra Makise cũng đang đợi cho đến khi chỉ còn lại hai đứa.

“Tại em mặc yukata à?”

Cuối cùng cũng bỏ công tôi mặc bộ yukata mà tôi không hề muốn mặc.

“Không, không phải thế. Mọi khi dù em ở cạnh anh nhưng anh lại có cảm giác tựa như em không ở đây, còn hôm nay anh thấy giống như chân em đã chạm đất vậy. Chẳng hiểu sao cứ thấy tiêng tiếc.”

Tiếc? Rốt cuộc là ý gì đây.

“Lần trước gặp nhau, em chẳng hỏi anh đã nhìn thấy xác chết bao giờ chưa còn gì. Lúc nghe em hỏi vậy, anh đã bụng bảo dạ quả nhiên đúng như mình nghĩ. Lần đầu gặp em, anh đã chắc mẩm xem ra cô bé này giống mình đây, thế nên anh mới bắt chuyện với em và quả là anh đã đoán cực kỳ chính xác.”

“Giống cái gì kia?”

“Để anh nói toẹt ra nhé! Chẳng lẽ em không muốn chứng kiến lúc một người chết đi à? Nghe anh kể chuyện về ông chú tự sát, em không cảm thấy ghen tị khủng khiếp sao?”

“Chuyện đó... thì..”

“Anh đoán trúng? Đây, thấy chưa. Chỉ những kẻ đã từng một lần trải qua mới hiểu được tâm trạng này. Trước đây anh sống khá vui vẻ vậy mà kể từ khi chứng kiến ông chú đó tự sát, anh không còn cảm thấy kích thích nữa, nói đúng hơn anh thấy nhàm chán... Ngày nào cũng như ngày nào, đây đó trên khắp nước Nhật vẫn đang xảy ra những vụ giết người, mỗi năm có ba mươi nghìn người tự tử, vậy mà tại sao xung quanh anh lại bình yên như thế này cơ chứ... A a a, anh muốn nhìn thấy khoảnh khắc ai đó chết đi.”

“...”

“Bình thường sao anh dám nói những câu đó trước mặt người khác. Vậy mà anh lại nói được với em. Em không thấy tuyệt sao? Này nhé, để được nhìn thấy người chết anh đã mở hẳn một trang web ngầm có tên là *Lời tiên tri về cái chết*. Mọi người chỉ có thể truy cập vào trang web của anh từ trang web ngầm của các trường trong vùng này thôi.”

“Anh làm vậy cũng được sao? Không sợ bị cảnh sát tóm à?”

“Không đâu, không đâu. Thì bởi có xảy ra chuyện gì đâu mà. Hồi đầu, người ta đăng bài thông báo tự tử rồi thì cảnh báo giết người âm âm, thấy họ ghi cả thời gian và địa điểm, anh còn háo hức đến xem cơ. Nhưng toàn hụt. Rốt cuộc mạng mèo chỉ là

không gian ảo thôi. Có lẽ nó chỉ là nơi để người ta viết những lời vô trách nhiệm lên hòng xả xì trét, anh đang tính đóng cửa trang web đó đây.”

“Quả nhiên là như vậy.”

“Là như vậy đấy... Cơ mà, em đã thấy chưa? Trong vòng mấy ngày qua ấy.”

“Thấy gì cơ?”

“Tất nhiên là thấy ai đó chết rồi. Thế nên Yuki của hôm nay chắc chắn phải thấy mọi thứ rõ ràng, rõ nét hơn thường ngày rất nhiều. Này, nói cho anh biết đi mà. Chuyện như thế nào vậy? Đổi lại, lần tới anh sẽ cho em xem cái này hay lắm.”

“Cái gì hay cơ?”

“Mưa giấy. Anh chẳng kể với em là trước khi tự kết liễu đời mình, ông chú đã tung một màn mưa giấy còn gì. Chính nó. Anh đã nhặt về làm kỷ niệm. Nhiều lắm, có những mẩu rơi xuống lòng bàn tay, có những mẩu dính máu... À, biết thế hôm nay anh đem đi có phải tốt không.”

Lúc ở thư viện, anh ta nói về cái chết nghe giống người hiểu chuyện lắm mà. Có lẽ đây mới là bản tính thật sự của anh ta.

Makise gớm thật.

Có điều, không chừng tôi có thể lợi dụng được anh ta.

* * *

Căn hộ của ông chú không đến nỗi bừa bộn như chú ấy nói. Tôi cũng chẳng thấy đồ đạc hay đồ dùng sinh hoạt nào đến mức gây bừa bộn. Bố cục bên trong gồm một sảnh vào nhỏ, một căn bếp chỉ có độc một cái bếp gas hay nói đúng hơn đây là khu vực rửa, một phòng kiểu Nhật rộng sáu chiếu, phía bên kia tấm cửa kéo được dùng làm vách ngăn xem ra còn có một phòng nữa. Tuy chật chội song sống một thân một mình thì chừng này có lẽ cũng đủ rồi.

Ông chú cho phép tôi ngồi đọc tạp chí trong căn phòng kiểu Nhật rộng sáu chiếu chỉ có độc một chiếc ti vi nhỏ, một cái tủ đựng đồ, một chiếc bàn và hai cái đệm ngồi. Chú ấy bảo “Nhà chú chẳng có gì”, đoạn đưa cho tôi nguyên lon cà phê lạnh xem

ra đã được mua dự trữ từ trước. Rồi chú nói “Chú cũng sẽ đọc sách cùng cháu” và mang một cuốn tạp chí giống tạp chí tôi đang đọc, số ra mới nhất từ phòng bên cạnh sang. Bìa tạp chí ghi dòng chữ “Những nhà văn mới nổi đầy triển vọng, cuộc thi của những giấc mơ” cùng với tên của hai người bạn mà Ogura suốt ngày đem ra khoe khoang được in chình ình ở đó.

Không biết có phải tại thường ngày tôi không mấy khi đọc sách hay không mà có những câu tôi cứ phải đọc đi đọc lại mãi, có lúc phải vừa đọc vừa lần ngược trở lại đoạn trước, rồi có những đoạn rất khó đọc, tôi đồ rằng có thể Ogura đã viết lại chỗ đó, thành thử mãi mà tôi không đọc được mấy. Chắc tôi không kịp giờ chuyển tàu cuối rồi. Phải nhắn tin cho mẹ mới được.

“Con vẫn đang ở cùng người ở viện dưỡng lão. Chắc con sẽ ngủ lại đây luôn.”

Tôi hiểu ra đoạn mở đầu mà thầy giáo in cho chúng tôi chính là bài thơ mà nhân vật chính gửi cho người bạn thân của mình. Nội dung xuyên suốt câu chuyện kể về những xích mích giữa nhân vật chính, một người có tài năng nhưng lại phải từ bỏ kiếm đạo và bạn thân của mình, một người rất yêu thích kiếm đạo nhưng vì bị thương nên buộc phải từ bỏ. Hay nói đúng hơn, câu chuyện phác họa hình ảnh hai con người tuy lúc nào cũng bức bối vì những mong ước viển vông, luôn nghi ngờ tất cả mọi thứ nhưng lại chỉ toàn lo lắng cho đối phương. Song cuối cùng họ đã hiểu được lòng nhau, viết nên đoạn tiếp theo cho bài thơ lúc mở đầu.

Câu chuyện đang dần đi đến hồi kết.

Đọc được nửa chừng, nước mắt tôi bỗng lã chã từng dòng, không sao ngăn lại được. Đến dòng cuối cùng, nước mắt càng tuôn trào. Thấy tôi đặt cuốn tạp chí xuống, ra sức quệt nước mắt bằng cả hai mu bàn tay, ông chú ngồi bên cạnh bèn chìa hộp khăn giấy cho tôi.

“Chú thật ghen tị với cháu vì có một người bạn viết cho cháu cả một tiểu thuyết như thế này đây.”

Ông chú nói. Đúng là câu chuyện rất cảm động nhưng cứ nghĩ đến chuyện đã có rất nhiều người đọc nó là tôi lại không sao gạt bỏ được cảm giác mình đã bị lợi dụng. Câu chuyện kể về

hai người nhưng lại chỉ có một người trở nên nổi tiếng, kiểu như người đó đang định bỏ đến một nơi nào đấy rất xa vậy.

“Cậu ấy chỉ lấy cháu làm đề tài viết truyện thôi mà.”

“Bạn cháu muốn trở thành nhà văn à?”

“Cháu không biết. Bọn cháu chưa từng nói về tương lai.”

“Bình thường cô bé ấy cũng viết nhiều lắm hả?”

“Không. Cháu nghĩ chắc chỉ có mỗi lần đó thôi. Cậu ấy còn chai cả tay mà.”

“Bạn cháu viết tay sao?”

“Thì Yuki không có máy tính mà chú.”

“Chuyện hiếm có thời nay đấy nhỉ. Ra vậy, ra là viết tay...”

Ông chú cứ nói đi nói lại cái từ “viết tay” ra chiều thán phục.

“Cỡ khoảng một trăm tờ giấy viết văn đấy nhỉ. Bạn cháu không hẳn muốn làm nhà văn mà lại viết tay được ngần ấy tờ, chú nghĩ phải vất vả lắm đấy. Hay là cô bé thực sự muốn khích lệ cháu. Không chừng bạn cháu chỉ định tặng nó cho cháu chứ chẳng phải là đem đi dự giải ở đâu đâu.”

Tôi chẳng mảy may nghĩ gì đến chuyện đó. Yuki đã viết nó cho một mình tôi ư?

“Nếu vậy, cậu ấy đâu cần mất công đến thế, cứ nói thẳng với cháu có phải hơn không ạ.”

“Như nào cơ?”

“Chuyện đó thì...”

“Cháu chỉ bị nói xấu trên mạng thôi chứ có phải đã chết ngay đâu, thật kỳ quặc khi cháu cảm thấy thế giới này như thế là chấm hết. Chính vì cháu tưởng mình là người không có giá trị, cứ chăm chăm để ý đến chuyện bắt nhịp với mọi người xung quanh nên cháu mới càng cảm thấy cô độc hơn đấy. Trong khi sự thật là mọi người đều đang nâng đỡ cháu.”

“Chú đừng nói như thế mình hiểu lắm như vậy. Một người thiếu tinh tế như chú không đời nào hiểu được cảm xúc của cháu đâu.”

“Đấy thấy chưa. Nói thẳng với cháu là sẽ bị đáp trả như vậy đấy. Phải chăng cháu cũng từng nói vậy với bạn của mình? Chính vì thế, cô bé đó đã vất óc nghĩ cách nhắn nhủ với cháu và cuối cùng đã viết ra câu chuyện này. Mặc dù bình thường nếu bị

bạn nói câu *cậu không đời nào hiểu được đâu*, họ sẽ tức giận và muốn bỏ mặc cháu luôn cho rồi.”

“...”

Tôi có cảm giác mình từng nói câu “Cậu không đời nào hiểu được đâu” nhiều lần rồi. Hôm khai giảng lớp Mười, tôi cũng đã nói câu ấy. Lúc được xét tuyển thẳng vào trường Reimeikan, tôi đã rủ Yuki “Vào Reimeikan cùng tớ đi”. Bởi tôi dám chắc cỡ như cậu ấy thế nào cũng đỗ kỳ thi đầu vào. Nhưng Yuki lại nói “Tớ không thể”. Cả bà và mẹ cậu ấy đều tốt nghiệp trường cấp ba Sakuragawa, ngay cả khi cậu ấy giải thích rằng có thể thời hai người còn theo học thì đó là một ngôi trường có truyền thống và nề nếp, tỷ lệ chọi cũng ở mức cao tầm tạm, nhưng bây giờ đã khác hoàn toàn rồi thì họ cũng không chịu nghe.

Đành chịu thôi, Yuki đã nói thế.

Và khi ấy tôi đã nói với cậu ấy những câu như cậu không đời nào hiểu được đâu, tớ chẳng muốn vào ngôi trường này chút nào.

“Những lời chú nói khi nãy không phải suy nghĩ thật tâm của chú. Chú không hiểu cháu đến mức đó. Chú chỉ tóm tắt lại tiểu thuyết thôi. Cháu tức giận những câu nói của chú nhưng lại rơi nước mắt khi đọc câu chuyện đó. Một lần nữa chú phải công nhận tác giả đã suy nghĩ rất lung về việc phải triển khai cốt truyện như thế nào, sử dụng những câu từ ra sao thì mới có thể truyền tải được đến cháu. Đây là một tác phẩm hay nhưng đọc nó mà khóc được chắc chỉ có cháu thôi cũng nên.”

Tôi lại muốn khóc nữa rồi. Ví thử Yuki tận tay đưa *Màn độc bước trên dây của Yoru* cho tôi đọc, không chừng tôi đã nghĩ cậu ấy chỉ đang khéo sắp xếp những con chữ nghe bùi tai lại với nhau chứ đó không phải suy nghĩ thật tâm của cậu ấy. Tôi cứ muốn biết trong lòng Yuki thực sự đang nghĩ gì, vậy mà xem ra chính tôi mới là người không chịu lắng nghe cậu ấy.

Thật tốt vì có ông chú này ở bên cạnh.

“Bị lấy cắp trước khi cháu đọc được rồi lại bị hiểu nhầm như thế này, chắc bạn cháu cũng cảm thấy áy náy lắm nhỉ. Có thật là cô bé đó đã không kiện cáo gì không?”

“Không ạ, cậu ấy đã không làm thế.”

“VẬY Ừ. THÌ RA CŨNG CÓ NHỮNG NỮ SINH CẤP BA GIỐNG NHƯ CÔ BÉ ĐÓ NHỈ... CHUYẾN TÀU CUỐI THÌ SAO?”

“CHÁU ĐÃ NHẮN TIN VỀ NHÀ, XIN PHÉP MẸ CHO CHÁU Ở LẠI NHÀ CỦA MỘT NGƯỜI Ở VIỆN DƯỠNG LÃO RỒI.”

TÔI MỞ ĐIỆN THOẠI RA, CHÌA TIN NHẮN CỦA MẸ CHO CHÚ ẤY XEM.

“Con nhớ dọn dẹp sạch sẽ và cảm ơn người ta, nghe chưa.”

CHẮC MẸ KHÔNG NGHĨ TÔI LẠI Ở NHÀ CỦA MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG.

“ĐÀNH VẬY... CHÚ SẼ NGỦ Ở ĐÂY, CHÁU CÓ THỂ DÙNG PHÒNG NGỦ KẾ BÊN.”

ÔNG CHÚ NÓI ĐOẠN ĐỨNG LÊN, MỞ CỬA KÉO SANG PHÒNG BÊN GIÚP TÔI. Ở ĐÓ CÓ MỘT CHIẾC GIƯỜNG GẤP ĐƠN, XEM CHƯNG CÓ THỂ MUA ĐƯỢC VỚI GIÁ KHOẢNG BA NGHÌN YÊN.

“VẬY XIN PHÉP LÀM PHIÊN CHÚ Ạ. CHÚC CHÚ NGỦ NGON Ạ.”

THẾ LÀ TÔI ĐƯỢC TỰ Ý SỬ DỤNG CĂN PHÒNG BÊN CẠNH.

NẾU LÚC CUỐI ÔNG CHÚ KHÔNG NHẮC ĐẾN CHUYỆN ĐẠO VĂN KHIẾN TÔI NHỚ ĐẾN OGURA, CÓ KHI TÔI ĐÃ NÓI VỚI CHÚ ẤY RẰNG “CHÁU MUỐN NGỦ CÙNG CHÚ” CŨNG NÊN. CHÍNH TÔI CŨNG KHÔNG RÕ MÌNH CHỈ MUỐN CHÚ ẤY CHO GỐI ĐẦU TAY HAY LÀM ĐẾN BƯỚC CUỐI CÙNG CŨNG ĐƯỢC. SONG TÔI CÓ CẢM GIÁC MỘT KHI ĐÃ NGỦ MỘT MÌNH THÌ ĐẰNG NÀO CŨNG ĐƯỢC.

NẾU ÔNG CHÚ VÀ TÔI CÓ QUAN HỆ VỚI NHAU THÌ SẼ GIỐNG OGURA VÀ SARAH. KỂ CẢ KHÔNG PHẢI QUAN HỆ THẦY TRÒ ĐI NỮA, TÔI CŨNG KHÔNG DÁM NGHĨ MÌNH CÓ THỂ THÍCH CHÚ ẤY ĐẾN MỨC SẴN SÀNG VƯỢT QUA NHỮNG RÀO CẢN XÃ HỘI.

CHIẾC GỐI HỒI QUÁ.

NẦM GỐI NÀY TÔI KHÔNG NGỦ ĐƯỢC, NGHĨ VẬY TÔI BÈN BỎ GỐI RA VÀ CHỌT NHÌN THẤY MỘT BỨC ẢNH. CHẮC LÀ MỘT LOẠI BÙA MAY MẮN GÌ ĐÓ NÊN MỚI NHÉT Ở MỘT NƠI NHƯ NÀY. BỨC ẢNH CHỤP MỘT CẬU BÉ CỠ HỌC SINH CẤP MỘT, NOM CÓ VẼ DỄ THƯƠNG, SONG CHỈ VỚI ÁNH SÁNG CỦA MỘT BÓNG ĐÈN NHỎ XÍU, TÔI KHÔNG THỂ BIẾT THẰNG BÉ TRÔNG CÓ GIỐNG ÔNG CHÚ HAY KHÔNG.

* * *

Ngày 3 tháng Tám (thứ Hai)

Tám giờ tối, tôi đặt chân đến ngôi nhà mẫu theo yêu cầu của Sanjo. Tôi bấm chuông.

Một giọng nói cất lên từ loa ngoài: “Cửa mở đây, vào đi.” Ông ta không buồn hỏi xem tôi là ai, chắc vì ở đây có lắp camera. Gần đây hầu như chỗ nào cũng thế cả. Không biết camera quan sát được tới đâu nữa.

Cửa không khóa. Ngoài tiền sảnh cũng trải một tấm đá hoa cương giống ở khu trung bày nhà mẫu hôm trước. Sanjo đi ra từ căn phòng phía ngoài, bên tay phải. Nét mặt ông ta khá đáng ngờ.

“Cháu chào bác. Cháu là Ogura,” tôi xưng tên giả.

“Cháu chào bác. Cháu là Nakata,” Makise cũng xưng tên giả.

Buổi tối hôm lễ hội pháo hoa, tôi đã kể cho Makise - kẻ đang muốn chứng kiến thời khắc ai đó chết đi, chuyện có một cậu bé sắp sửa từ giã cõi đời. Mặc dù tôi cũng nghĩ tâm sự với Makise chuyện đó không được hay cho lắm, song để thực hiện thành công cái kế hoạch không còn mấy thời gian này mà vẫn có thể hạn chế những rủi ro có thể xảy đến với bản thân mình xuống mức tối thiểu thì phải chăng đây là cách tốt nhất rồi.

Y như rằng, Makise đã hòa vào với tôi. Nghe tôi nói “Em chỉ có thể nhờ cậy anh vì anh đã từng nhìn thấy giây phút một người lìa đời”, Makise đã hưng hực khí thế, trả lời tôi rằng: “Cứ để anh lên kế hoạch tác chiến.

Chiều nay, chúng tôi hẹn nhau ở một quán bán đồ ăn nhanh gần Yumenodai đi tới đây sau cho tôi xem những mảnh giấy anh ta đã nhắc đến.

Tôi cứ ngỡ anh ta sẽ âm thầm đi theo tôi, lúc cần sẽ ra tay cứu giúp, ai dè anh ta lại bảo sẽ đi cùng tôi ngay từ đầu và thế là hai đứa sánh vai bước vào cửa nhà như thế này đây. Không hiểu Makise định làm gì nữa.

Anh ta chỉ dặn tôi là hai đứa phải chú ý lời ăn tiếng nói, kéo nếu tỏ thái độ gây hấn khiến ông ta trở nên ngoan cố thì sẽ rất

phiền hà.

“Tụi cháu cùng tham gia hội Bồ Câu Nhỏ chuyên đi đọc sách cho trẻ em. Cháu cũng muốn hoàn thành ước nguyện của cậu bé sắp sửa phải trải qua một ca phẫu thuật khó khăn, vì vậy cháu đã cùng em ấy tới đây để có lời nhờ bác.”

Makise lễ phép cúi đầu trước Sanjo, bây giờ đang làm bộ mặt đầy hồ nghi.

“Thôi được rồi. Vào đây đi.”

Sanjo khẽ mỉm cười, đoạn quay lưng đi. Chúng tôi bèn nối gót theo sau.

Ngoặt sang tay phải là đến phòng khách. Trần nhà được làm thành khoảng trống thông tầng để đứng từ cửa sổ căn phòng trên tầng hai cũng có thể nhìn xuống căn phòng này. Sâu bên trong là phòng ăn, tiếp đến là bếp, trên chiếc bàn ăn bằng gỗ trông rất kiểu cách với những đường cong kỳ lạ có để một cái túi giấy, một chậu rửa mặt và một chiếc xô.

Cũng giống như khu trưng bày nhà mẫu hôm trước, ở đây có những chiếc ghế xô pha bọc da nom có vẻ êm ái, một chiếc dành cho ba người ngồi và một chiếc dành cho một người ngồi được xếp thành hình chữ L quanh chiếc bàn mặt kính. Nếu có thêm chiếc ti vi ở bức tường đối diện thẳng với ghế xô pha dành cho ba người ngồi thì xem ra sẽ rất vừa vặn để cả gia đình có thể ngồi quây quần xem ti vi.

Sanjo chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế dành cho một người, đoạn vắt chéo chân. Làm như đây là nhà của ông ta không bằng. “Cô cậu cũng ngồi xuống đi,” nghe vậy, tôi và Makise mới cùng nhau ngồi xuống.

“Ogura này,” Sanjo mở lời. Ông ta đang nói với tôi. “Có phải cô đã nghĩ như thế này không? Đêm hôm, một người đàn ông trung niên gọi một cô gái đến nhà. Để tiết lộ cho mình một chuyện bí mật, chắc chắn đổi lại ông ta sẽ bắt mình làm những chuyện bẩn thỉu. Vì thế, mình sẽ rủ bạn trai đi cùng.”

Tôi im lặng bởi mọi chuyện đúng như ông ta nói, thấy vậy Sanjo bèn buông một tiếng thở dài hơi cường điệu, ra chiều kinh ngạc.

“Tôi có thể đoán ra ngay bọn oắt con như các cô, các cậu nghĩ gì mà. Bởi vì các cô, các cậu tuy đều ngu ngốc và suy nghĩ quá đơn giản nhưng lại tưởng rằng chính những suy nghĩ của mình mới là quy tắc của cái thế giới này.”

Mặc dù không muốn vợ đưa cả năm thành “các cô, các cậu” song những gì Sanjo vừa nói cũng chính là những điều thường ngày tôi vẫn nghĩ về lũ bạn cùng lớp, bởi vậy tôi đành im lặng lắng nghe.

Ngay cả Makise không hiểu sao cũng ngồi nghe bằng vẻ mặt rất chăm chú.

“Kiểu như, bọn đàn ông trung niên đều dơ bẩn và dâm dăng. Với bố mình cũng vậy. Nào thì bố đừng giết chung đồ với con. Nào thì bố phải vào tắm sau con. Nào thì bố phải chuẩn bị hai cái nôi... Rốt cuộc các cô, các cậu nghĩ mình đang sống được là nhờ ai hả?”

Đến đoạn cuối, Sanjo nói như nhổ vào mặt người khác. Nghe cứ như ông ta đang phơi bày chuyện mình đang bị đối xử như vậy ở nhà.

“Tôi đã hứa nếu cô chịu làm theo đôi ba yêu cầu của tôi, tôi sẽ cho cô biết nơi ở của anh ta nhỉ. Đáng tiếc là tôi hoàn toàn không hứng thú gì với thân thể cô đâu. Cô tưởng bản thân mình có giá trị đến thế chắc? Không phải cô chỉ được cái trẻ trung chứ chẳng có giá trị gì hơn nữa hay sao?”

Tôi hơi cáu. Lão thì có giá trị quái gì.

“Cùng một thằng con trai đến đây vào giờ này, không hiểu rốt cuộc bố mẹ cô dạy dỗ cô kiểu gì.”

Sanjo hết nhìn tôi lại nhìn Makise bằng vẻ mặt ra chiều kinh ngạc. Chẳng phải chính lão đã gọi tôi đến đây vào giờ này hay sao.

“Mất công cô cậu đi có đôi có cặp, thôi thì cả hai cùng làm cũng được.”

Sanjo cười nham hiểm. Mọi biến đổi trên nét mặt của gã đàn ông này đều như đang diễn kịch. Cứ như thể từ bao lâu nay lão đã vừa luyện tập bằng cách tưởng tượng trong đầu, vừa mòn mỏi chờ đợi một đứa học sinh cấp ba nào đấy sẽ xuất hiện trước mặt để lão có thể thuyết giáo nó.

“Đầu tiên là Ogura. Cô hãy đem đóng đồ tôi để trong túi giấy trên bàn ăn ra giặt ở bồn rửa trong bếp. Giặt bằng tay cho cẩn thận vào. Nào, làm đi.”

Giặt đồ ư? Gì vậy trời. Liệu có phải trong đó là một thứ gì rất đáng sợ không nhỉ. Mặc dù không thể đoán biết được ý đồ của Sanjo song tôi vẫn đứng dậy, đi ra bàn ăn.

Tôi chậm rãi mở miệng chiếc túi giấy đã được gấp cong lại. Gì đây? Cái thứ mùi không thể diễn tả bằng lời này. Thứ mùi pha trộn giữa đậu nành lên men, phô mai và đồ khô. Mùi của một ông bác, mùi của lão hóa.

Bên trong túi giấy là những chiếc quần sịp và những đôi tất rẻ tiền, cũ nát được dùng trong khoảng ba ngày. Sanjo đã mặc chúng sao? Có lẽ từ sau lần gặp trước, mỗi ngày ông ta đều tích trữ lại.

Tôi sẽ phải giặt chúng bằng tay ư? Tôi thử tìm găng tay cao su dùng tạm, song chẳng thấy đâu cả.

“Chuyển hết sang cái xô ở đây đi.”

Bên cạnh túi giấy có đặt một cái xô nhựa màu xanh nhạt. Tôi chỉ cần chuyển đóng đồ sang đây là được sao. Tôi dùng tay phải, không đeo găng hay gì cả nhặt đóng đồ từ túi giấy, bỏ sang xô.

“Dùng cả hai tay đi.”

Không còn cách nào khác, tôi đành thọc cả hai tay vào túi, cầm một lúc mấy thứ đồ lên... nhưng chẳng may làm rơi xuống mất.

“Xem kìa, biết ngay mà.”

Sanjo liền đứng dậy, tiến đến gần tôi, khuôn mặt tỏ vẻ đắc thắng.

“Cô thấy bản nên không muốn đụng vào chứ gì. Hả? Chỉ là đồ một ông già mặc thôi mà, có bản đến thế không!”

Đau quá... Lão ta vừa dúi mạnh hết cỡ vào vai phải tôi, khiến tôi va vào bàn, đánh đổ chiếc xô. Đóng quần sịp và tất vương vãi trên sàn nhà màu ô liu bóng loáng.

“Bác hãy thôi cái trò bạo lực đi ạ,” Makise liền đứng dậy.

Tuy hành động đó không đến mức gọi là bạo lực, song Makise vẫn đứng trước mặt Sanjo như để che chở cho tôi.

“Bác hiểu nhầm rồi. Em ấy bị tật ở tay trái.”

“Hả, các cô các cậu lúc nào cũng thế. Cứ thấy bất lợi là lý do lý trấu ngay được. Đã thế còn dối trá nữa chứ. Người khuyết tật? Cậu nói cái quái gì mà dễ nghe thế? Phải xem thường xã hội này đến đâu thì các cô cậu mới hài lòng hả... Đã vậy, cậu làm trước đi.”

Sanjo trừng mắt ngược nhìn Makise.

Makise cũng nhìn lại Sanjo, mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc. Anh ta đang nghĩ gì nhỉ. Nếu lúc này tình hình trở nên tồi tệ thì kế hoạch của tôi coi như xôi hỏng bỏng không mất thôi.

“Đợi đã, cháu sẽ giặt,” tôi xen vào giữa hai người. “Cháu sẽ giặt... Ba cái chuyện này, cháu dư sức làm mà.”

Tôi dùng tay không lượm những thứ đồ vương vãi dưới sàn, bỏ vào xô rồi đi ra bồn rửa trong bếp. Ông ta còn chuẩn bị sẵn một hộp xà phòng mới. Mặc dù chỉ để giặt nhối mấy thứ này thôi.

Phí quá! Dường như tôi vừa nghe thấy tiếng vung thước.

Nước nóng chảy ra từ bồn rửa. Tôi đổ bột giặt vào rồi chà xát đồng đồ với nhau.

Thú thực, tôi khá ngạc nhiên trước yêu cầu này. Song nghĩ đến chuyện dọn dẹp vệ sinh cho người bà mắc chứng sa sút trí tuệ thì việc này hẳn còn đơn giản chán. Bởi mặc dù chúng bốc mùi rất kinh nhưng cũng không hẳn là dính phân hay nước tiểu.

“Đúng rồi, giặt cho kỹ vào đấy.”

Sanjo đứng bên ngoài nhòm vào, tỏ vẻ hách dịch song vì ông ta chỉ là người dung nước lã nên cứ nghĩ ông ta đang đưa ra lời khuyên cho cửa tiệm giặt là thì tôi cũng không còn cảm giác nhục nhã nữa. Không hiểu ông ta vui nổi gì khi bắt tôi làm việc này.

Chẳng phải ngớ ngẩn lắm sao?

“Bố mẹ bác có cần người chăm sóc không vậy?” tôi hỏi Sanjo.

“Hả? Chăm sóc? Mấy việc đó cứ để bọn vô công rồi nghề làm là được rồi.”

“Ai sống cùng bố mẹ bác?”

“Gia đình anh trai tôi. Hằng tháng tôi đều chuyển cho họ ba mươi nghìn yên, vậy mà thi thoảng họ còn dám giỡn mặt tôi,

đòi tôi làm thay họ nữa kìa.”

Thằng cha này đúng là mặt hạng.

“Phải rồi, tôi vừa nảy ra ý này hay lắm... Giặt chung với đồ của cô đi.”

“Sao cơ?”

“Tôi bảo cô giặt quần sịp của tôi chung với quần lót của cô.”

Yêu cầu đã tăng lên một bậc. Rốt cuộc lão ta định giở trò gì đây. Biến thái chắc.

“Chuyện đó, cháu không muốn.”

“Hả, hóa ra cô cũng thế à. Không phải cô đang muốn hoàn thành ước nguyện của cậu bé bệnh tật sao? Này, mau cởi ra đi.”

Sanjo toan vén vạt váy của tôi lên.

“Bác thôi đi..

“Không phải bác nên dừng ở đó hay sao?”

Đó là Makise. Tôi đang tưởng anh ta chỉ đứng ở xó bếp, lảng lạng theo dõi mà không chịu giúp gì, cuối cùng cũng thấy anh ta vút phao cứu hộ ra cho tôi.

“Sao hả, thằng ranh. Nói nghe oai gớm. Nếu vậy thì lần này đến lượt mày làm đi.”

Sanjo nói với Makise.

“Mày hãy quỳ xuống đây. Chạm ba đầu ngón tay xuống đất và nói: *Thưa chủ nhân, hôm nay ngài cũng đã vất vả nhiều rồi. Sau đó mang cái chậu rửa mặt trên bàn ra đây, cho nước nóng vào rồi rửa chân cho tao.*”

Không hiểu sao lão ta có thể nghĩ ra những chuyện như vậy, tài thật.

Makise khẽ cử động lông mày, chỉ trong một khoảnh khắc, mặt anh ta tỏ ra cực kỳ khó chịu.

“Nếu cháu không làm vậy, bác sẽ không tiết lộ thông tin cho chúng cháu đúng không ạ?” cách nói năng của anh ta vẫn rất lịch sự.

Sanjo không có vẻ gì là đã nhận ra điều đó, bèn ưỡn ngực.

“Đúng rồi. Chuyện gì cũng phải xem cách nhờ vả thế nào. Với những đứa không biết lễ nghi như chúng mày, trước tiên tao phải nhồi vào đầu cho chúng mày biết thế nào là lễ độ. Tạm thời tao thấy con bé kia có vẻ đã hiểu ra rồi, tao có nói cho chúng

mày biết hay không đều phụ thuộc cả vào thái độ của mày đấy... Ừ."

Sanjo sửng sốt đến nỗi suýt chút nữa thì ngã ngửa ra đằng sau, lão ôm lấy mé sườn, co người lại.

Makise vừa đập vào người lão.

"Tao, tao sẽ gọi cảnh sát."

"Ông định nói thế nào?"

"Đây là bạo hành. Việc mày vừa làm chính là hành vi gây thương tích."

"Vậy thì tội này sẽ kiện ông về tội đe dọa. Xem đi."

Makise liền rút chiếc máy ghi âm loại nhỏ, cỡ bằng nửa cái điện thoại ra khỏi túi quần.

"Tôi dùng cái này ở trường dự bị đại học nhưng tính năng của nó cũng khá tốt đấy. Tôi đã ghi âm lại toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện kể từ lúc chúng tôi tới đây. Không biết ông bác có bằng chứng gì không?"

Anh ta đã ghi âm sao.

Cuối cùng tôi cũng ngộ ra ý nghĩa của việc Makise dặn tôi phải chú ý lời ăn tiếng nói, ý nghĩa của những câu như "để hoàn thành ước nguyện của một cậu bé bệnh tật" hay "bác hãy thôi cái trò bạo lực đi".

Makise bật cười sảng khoái vào mặt Sanjo bấy giờ đã nín thinh.

"Chắc ông bác tưởng chỉ cần không giao hợp thì sẽ không phạm tội đúng không? Nhưng tôi lại nghĩ cái này mới là trò biến thái tột độ đấy. Chẳng phải ông cũng có con học cấp ba và có lẽ là một cô con gái hay sao? Lúc ở nhà, ông không được đối xử như con người. Vì muốn giận cá chém thớt, ông mới dọa dẫm bọn học sinh cấp ba đang có việc muốn nhờ vả để giải quyết những nhu cầu không được đáp ứng của mình. Đây là một cái tội gớm quá đi chứ. Ông hãy tự kiểm điểm về điều đó đi, và nói cho chúng tôi điều chúng tôi muốn biết được rồi đấy."

"Ai thêm nói cho chúng mày chứ."

Sanjo trừng mắt nhìn Makise.

"Tao chỉ đang dạy dỗ chúng mày thôi. Nếu mày tưởng chỉ cần dọa nạt một chút là người lớn sẽ chịu nghe lời thì mày

nhằm to rồi!... Ừ.”

Cú đập thứ hai của Makise cũng cực kỳ điêu luyện, trúng luôn mạng sườn Sanjo. Bà tôi lúc nào cũng khóc khi vùng thước, vậy mà chẳng hiểu sao Makise lại có thể vừa cười vừa đánh người được nhỉ.

“Tôi đã phải gắng gượng kha khá để hạ mình trước ông. Chưa kể, không phải tôi chỉ có một bằng chứng thôi đâu.”

Makise liền rút điện thoại di động ra khỏi túi quần bên kia, mở ra, thao tác, rồi dí trước mặt Sanjo. Tôi cũng thử nhòm vào đó.

Đoạn video được phát. *Này, cởi ra mau lên*, Sanjo đang định vén vạt váy của tôi lên.

Ông ta trợn tròn mắt, tay vẫn đang ép chặt mạng sườn.

“Chừng này đủ để biết ông là một thằng cha biến thái rồi nhỉ. Vậy bây giờ tôi sẽ gửi cho người đầu tiên.”

Điện thoại đang nhét trong túi quần tôi có âm báo.

“Ông bác này, tiếp theo tôi nên gửi cho ai? À mà, đây không phải điện thoại của tôi đâu nhỉ. Tôi thấy nó trên bàn nên mượn chút thôi. Những lúc thế này, ông mà không giữ chắc điện thoại là sẽ bị người khác dùng vào những chuyện trời ơi đất hỡi đấy. Tên của ông bác là... Ồ, Takizawa hả. Hay tôi gửi cả những thông tin cá nhân này luôn nhỉ.”

Điện thoại của tôi lại báo có tin nhắn.

“Đến Yuki cũng sợ xanh mặt rồi này. Rồi rồi, lịch sử gửi đi, xóa. Kể ra gửi cho đồng nghiệp của ông cũng được, nhưng nếu tôi gửi cái này cho con gái ông thì sao ta? Cho dù ông không được con gái đối xử như con người thì chí ít trong này cũng phải có địa chỉ email của cô ta chứ nhỉ.”

“Đợi đã!

Sanjo cúi đầu ử rử, nước mắt giàn giụa.

“... Tôi sẽ nói mà.”

“Ông nói thế ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Nếu vậy có khi giờ này ba người chúng ta đang vui vẻ dùng bữa ở quán ăn gia đình cũng nên. Cả ba sẽ gọi một chiếc pizza và chia nhau ăn. Có phải vì những người lớn đã ngần này tuổi nhưng vẫn ngoan cố muốn trèo lên đầu lên cổ bọn trẻ nên con gái ông mới đâm ra

nổi loạn hay không? Thế, thằng bé tên là Subaru phải không nhỉ? Số điện thoại của bố nó là gì?”

“Tôi không biết.”

“Hả? Ông cứng đầu quá rồi đấy ông bác ạ.”

Makise vừa nói vừa lộp cộp mở ra đóng vào chiếc điện thoại.

“Thật mà. Tôi chỉ biết tên viện dưỡng lão nơi anh ta đang làm việc thôi.”

Viện dưỡng lão? Bố Subaru đã xin việc ở một nơi như vậy sao? Nếu tôi nhớ không nhầm thì trong thành phố có ba viện dưỡng lão, không biết chú ấy làm ở chỗ nào nhỉ.

“Mà kể ra... nói là sắp phẫu thuật nhưng đứa trẻ đó phải là người có tấm lòng đáng quý thì mới muốn gặp ông bố từng bị bắt vì tội quấy rối tình dục như thế nhỉ?”

Sanjo nói như thể đang tuôn ra những lời khinh miệt.

“Quấy rối tình dục?”

Thấy bảo nguyên nhân ly hôn nằm ở phía người bố. Quấy rối tình dục. Đúng là khi chồng bị cảnh sát bắt vì tội đó, người vợ có nghĩ đến chuyện đường ai nấy đi cũng chẳng lấy gì làm lạ. Ở chỗ làm cũng thế, với một nhân viên kinh doanh nhà đất thì quan trọng nhất là chữ tín, thế nên chuyện chú ấy bị đuổi việc xem ra cũng là lẽ đương nhiên.

Có điều, liệu Subaru có biết chuyện đó không nhỉ? Nếu biết, liệu thằng bé có còn muốn gặp một người bố như thế không? Nếu đổi lại là tôi... không đời nào tôi muốn gặp. Ngay cả khi đứng trên bờ vực của cái chết, tôi cũng không muốn gặp. Chỉ cần mẹ ly hôn bố là coi như sợi dây liên kết giữa tôi và bố cũng sẽ bị cắt đứt, tôi mà tha thứ cho bố thì thật quá tồi tệ.

Bởi nếu làm vậy, tôi sẽ phải đeo cái mác “con của kẻ quấy rối tình dục” suốt cả đời.

Có bà bị bệnh sa sút trí tuệ vẫn còn tốt chán... Mà không, cũng khó nói.

“Không phải ông còn làm những chuyện đồi bại hơn thế hay sao?”

Nghe Makise nói vậy, Sanjo lại một lần nữa cúi đầu ú ớ.

Không đời nào tôi muốn có một người bố như thế này.

Bố... cho dù bố chỉ kiếm được vài đồng lương còm cõi cũng không sao hết, chỉ xin bố đừng làm điều gì trái khoáy.

Tôi đưa mắt nhìn quanh căn nhà sang trọng mà xem ra cả đời này bố tôi cũng chẳng thể mua nổi.

Giống trời thì sao chứ. Đá hoa cương thì sao chứ. Có một ông bố tệ hại như vậy thì ngôi nhà này cũng chẳng có giá trị gì hết.

Giữa đêm khuya, tôi cùng Makise đi bộ giữa khu dân cư mới nổi, nơi có rất nhiều ngôi nhà đang xây dở và hầu như không có đèn bên ngoài.

Vậy là tôi có thể cho Subaru gặp bố rồi.

Chỗ đó là Silver Chateau.

Sanjo đã nói vậy.

“Gì vậy, nó là viện dưỡng lão á? Chứ không phải khách sạn tình yêu à?”

Thấy Makise tỏ ra nghi ngờ, tôi bèn nói với anh ta rằng đúng là có một cái viện dưỡng lão tên như vậy thật, sau đó hai chúng tôi cùng rời khỏi căn nhà mẫu.

Đáng ra tôi cũng chẳng cần đến Makise làm gì. Bắt người khác rửa chân cho mình đúng là một yêu cầu quá quắt, nhưng phải chăng nếu tôi chịu làm thì Sanjo vẫn sẽ nói cho tôi biết chứ cũng chẳng cần tôi phải dọa dẫm ông ta như thế.

“May quá. Ổn giờ chúng ta đã làm được.”

Giọng điệu Makise nghe rất sảng khoái, song cái kiểu kể công của anh ta khiến tôi phát bực.

“Chúng ta sẽ đến viện dưỡng lão đón ông bố, cho hai bố con gặp mặt nhau đầy cảm động tại bệnh viện, dõi theo ca phẫu thuật có bảy phần trăm tỷ lệ thành công. Nếu được thằng bé nói *Cảm ơn chị* trước khi vào phẫu thuật thì không còn gì bằng... Thật đúng là một sở thích xấu. Thế khi nào thằng bé phẫu thuật?”

“Ngày kia, thứ Tư.”

“Em đùa hả, tình thế cấp bách đến vậy sao? Thế có nghĩa là ngày mai họ sẽ gặp nhau? Đúng vào ngày anh thi thử còn gì.”

“... À, ra thế, vậy hả anh? Tiếc quá.”

Chính vì biết hôm đó Makise thi thử nên tôi mới nhờ anh ta.

“Cũng chẳng sao, nhưng cảm giác chỉ mình anh chẳng được lợi lộc gì nhỉ. Trần đời anh ghét nhất là mỗi mình phải chịu thua thiệt. Mà cũng chẳng biết lần tới đến khi nào mới được gặp em, hay hôm nay chúng mình làm chuyện đó đi nhỉ.”

“*Làm chuyện đó...*”

“Khi lợi dụng người khác, em cũng phải xác định tinh thần là sẽ gặp ít nhiều rủi ro chứ. Hoặc đây sẽ là đêm hè của tuổi 17, cái đêm lần đầu tiên em được gắn kết với người con trai định mệnh.”

“Gì vậy...”

“Chỗ này được không?” Makise chỉ tay vào một ngôi nhà đang xây, có những tấm bạt xanh quây xung quanh.

Anh ta định làm chuyện đó ở đây sao?

Đằng nào tôi cũng hỏi được Sanjo địa chỉ của bố Subaru rồi, giờ có làm chuyện đó với Makise cũng chẳng được lợi gì. Hay là tôi chuẩn về nhỉ. Có điều, ngộ nhỡ để anh ta tóm được, chẳng biết anh ta sẽ làm gì tôi, tôi không muốn trở thành Sanjo thứ hai.

“Sau khi chứng kiến đến giây phút cuối cùng, em sẽ báo cáo lại với anh đâu ra đấy, vả lại lần tới em sẽ cho anh biết một chuyện rất kinh khủng.”

“Chuyện kinh khủng là chuyện gì?”

“Bí mật của màn mưa giấy.”

“Hả? Thật á? Thật á?”

Chẳng biết có phải vì anh ta cố chấp với màn mưa giấy quá mức hay không mà lại dễ dàng chấp nhận lý lẽ của tôi. Ngay từ đầu tôi đã định nếu thành công sẽ khoe khoang với anh ta về khoảnh khắc rời xa thế giới này của Subaru nên chuyện này không thành vấn đề.

Liệu tôi sẽ kể về cái chết ấy bằng những lời lẽ như thế nào nhỉ?

Chuyện đó tùy thuộc cả vào ngày mai.

* * *

Sắp sửa tới ngày mai.

Buổi sáng sau hôm diễn ra lễ hội pháo hoa, tôi và ông chú cùng ra khỏi nhà, hai người đứng ở hai bên đường để lên hai chuyến xe buýt ngược chiều nhau, tôi lên trước và ngay khi không còn trông thấy bóng dáng của ông chú, lồng ngực tôi bỗng dưng đau nhói.

Suốt cả ngày, tôi cứ đọc đi đọc lại cuốn tạp chí có đăng tải *Màn độc bước trên dây của Yoru* mà ông chú đưa cho tôi kèm theo câu “Cháu cứ giữ lấy cũng được”.

Thấy tôi ở rít trong phòng, buổi trưa mẹ đã làm món sandwich cho tôi. Có hai loại, một là sandwich giăm bông sống và phô mai mà tôi yêu thích, hai là sandwich với trứng cá tuyết trộn cùng khoai tây nghiền. Có lần khi tôi hỏi Yuki: “Sao người ta không bán món sandwich này ở cửa hàng tiện lợi nhỉ?” cậu ấy đã lạnh lùng đáp lại tôi rằng: “Cậu tự nghĩ đi.”

Buổi tối, gia đình ba người chúng tôi cùng đến quán sushi ruột của bố tôi. “Ngày nào con cũng phải gắng gượng ăn suất cơm trưa ở viện dưỡng lão rồi nên hôm nay cứ gọi loại sushi nào mà con thích ấy,” được bố cho phép nên tôi đã ăn đầy bụng món nhum cuộn rong biển cực kỳ yêu thích.

Sau khi về đến nhà, ba người chúng tôi vừa uống cà phê vừa chia nhau ăn chiếc bánh kem cuộn được người ta cho. Lúc bố mẹ hỏi han về tình hình ở viện dưỡng lão, tôi trả lời rằng mọi người đều đối xử rất tử tế với mình. Rồi báo cáo với họ là màn pháo hoa mà tôi được đứng xem từ xa ở một nơi yên tĩnh cũng rất tuyệt vời.

Nghe tôi kể hôm nay đã dành nguyên một ngày để đọc tiểu thuyết mà tôi ao ước được đọc từ lâu, do một nhân viên đã giúp đỡ tôi rất nhiều ở viện dưỡng lão nhượng lại cho, cả bố và mẹ đều nói rằng họ cũng muốn thử đọc nó.

“Chắc câu chuyện đó phải hay lắm thì mới đủ sức làm cho Atsuko cảm động như thế. Hồi xưa, ngay cả khi ngồi ở nhà xem video trọn bộ các câu chuyện cổ tích Nhật Bản, con cũng làm bộ mặt chán chường trong khi Yuki ngồi bên cạnh khóc tu tu.”

Bố nói, về luyện tiếc thời ấy.

Hình như Yuki đã nói với bố tôi, người tỏ ra lo lắng không biết liệu có phải con gái mình thiếu một thứ gì đấy rất quan trọng xét từ góc độ con người hay không, rằng, Atsuko sẽ khóc trước những đoạn mà người ta cố gắng làm ra vẻ vui nhộn, kiểu như cảnh ông lão tốt bụng vui vẻ nhảy múa trước mặt lũ quỷ trong truyện *Ông lão và cục bấu* hay cảnh ông lão làm cho những cái cây khô héo nở hoa trong truyện *Ông lão làm hoa nở*.

Nghe tôi hỏi “Có chuyện như vậy sao mẹ?” mẹ bèn trả lời rằng “Mẹ không nhớ chi tiết nhưng chẳng phải từ hồi con còn nhỏ, Yuki luôn là người hiểu con nhất hay sao?”

Rõ ràng tôi đã luôn tâm sự đủ thứ chuyện trên đời với bố mẹ như thế này, vậy mà tôi lại không hề nhận ra.

Tôi không bất hạnh.

Tôi có cảm giác cuối cùng mình cũng dần hiểu ra điều Yuki muốn nói trong *Màn độc bước trên dây của Yoru*.

Nếu cậu nhận bản thân là người bất hạnh đến thế, tớ sẵn sàng hoán đổi cuộc đời của mình và cậu vẹn nguyên như nó vốn có. Chẳng nào cậu còn cảm thấy khó lòng chấp nhận chuyện đó thì cậu chưa phải là kẻ bất hạnh nhất thế gian này.

Tôi bỗng thềm được gặp Yuki khủng khiếp. Tôi đã định nhắn tin cho cậu ấy nhưng lại thôi.

Tôi không còn mặt mũi nào để gặp cậu ấy.

Hôm nay ông chú nghỉ nên sau khi dọn dẹp qua loa, tôi quyết định giúp cô Ozawa một tay. Đây là lần đầu tiên tôi phụ giúp phân phát bữa trưa cho các cụ song nhờ vậy mà tôi đã hiểu ra lực nắm tay yếu là như thế này đây. Đa phần người già đều không thể cầm bát cơm, không thể cầm tô canh, cho dù họ có cầm lên từ từ thì cũng sẽ đánh đổ ngay thôi. Tôi không khỏi sửng sốt khi chứng kiến một bà cụ sau khi ăn xong, định đem trả bát đĩa ra xe đẩy nhưng lại đánh đổ cả khay.

Thực đơn bữa trưa ở trường tôi gồm năm loại là mì kitsune udon, mì ramen, cơm cà ri, suất cơm theo ngày, cơm thịt băm viên bỏ lò. Chúng tôi thường mang cơm hộp đi nên thảng hoặc

lắm mới ăn trưa ở trường, song lần nào Yuki cũng gọi cơm cà ri. Cho dù tôi có khuyên cậu ấy “món cơm thịt băm viên bỏ lò ngon lắm đấy” thì quả nhiên cậu ấy vẫn cứ xếp hàng lấy cơm cà ri. Cậu ấy thích cà ri sao? Không phải vậy. Tôi nghĩ cậu ấy không ghét, nhưng lý do quan trọng hơn là vì cậu ấy chỉ có thể bê được cà ri thôi. Bê các loại canh nóng mà để mất thăng bằng thì sẽ bị sánh ra ngoài, còn với cơm suất hay cơm thịt băm viên bỏ lò thì nếu bung khay bằng một tay chắc chắn sẽ rất nặng.

Chắc hẳn Yuki còn gặp khó khăn như vậy ở một vài chuyện khác nữa.

“Yuki thích thật đấy. Cậu có thể nảy ra ngay những câu nói nghe bùi tai nên mọi người đều nghĩ cậu là người tốt. Còn tớ thì vụng về nên chẳng được tích sự gì.”

Có phải tôi đã từng nói câu này với Yuki không nhỉ.

“Chẳng phải đại đa số những người nghĩ mình vụng về đều chỉ là thiếu tinh tế hay sao?”

Câu Yuki nói theo kiểu tiện thể nhân lúc chúng tôi nhắc tới một người bạn khác vài ngày sau đó hóa ra lại là nhắm đến tôi.

Tôi muốn gặp ông chú quá.

Tôi có cảm giác chỉ chú ấy mới hiểu được tâm trạng của tôi lúc này. Hết tuần này là hoạt động tình nguyện của tôi ở viện dưỡng lão sẽ kết thúc, nhưng sau đó tôi vẫn muốn được gặp chú ấy. Sang học kỳ hai, bắt đầu đi học trở lại, có lẽ tôi sẽ lại cảm thấy bất an về rất nhiều chuyện. Tôi cũng muốn chú ấy lắng nghe những chuyện đó.

Nhưng, ngày mai, chú ấy sẽ bị giết.

Người đang nhắm đến tính mạng của chú ấy quả nhiên là?

Không được. Đúng là tôi muốn hiểu về cái chết nhưng tôi tuyệt đối không muốn chứng kiến cảnh Yuki ra tay sát hại ông chú. Nếu mọi chuyện thành ra như vậy, chắc chắn chính vào lần này, cả phần đời còn lại tôi sẽ không thể gượng dậy được nữa.

Tôi phải ngăn chuyện đó lại.

Hay tôi nhắn tin nói cho Yuki biết chú ấy là người tốt nhỉ. Cho Yuki biết chính chú ấy đã khen ngợi tiểu thuyết của Yuki... Không được. Với vốn từ nghèo nàn của mình, không đời nào có chuyện tôi thuyết phục được cậu ấy. Tôi chỉ có thể ngăn cậu ấy

bằng sức mạnh cơ bắp. Tôi phải ở gần ông chú hơn cả cậu ấy mới được.

Nhưng, có thật là Yuki không nhỉ? Yuki không có máy tính. Liệu có phải cậu ấy đã khéo léo thế nào mà vào được trang “Lời tiên tri về cái chết” trên điện thoại di động, rồi đăng bài cảnh báo giết người vào đây không nhỉ...

Có lẽ ngoài Yuki ra vẫn còn có người căm thù ông chú đến mức muốn giết chết chú ấy. Ai được nhỉ? Những người ở viện dưỡng lão ư? Không đời nào. Nhưng ngoài chuyện ông chú đang làm việc ở Silver Chateau ra thì tôi chẳng biết gì cả. Cô Ozawa nói chú ấy từng có một đời vợ, nhưng chuyện đó có liên quan gì không nhỉ.

Dù sao thì, tôi tuyệt đối không muốn chú ấy phải chết.

Chỉ còn một tiếng nữa là sang ngày mới. Vẫn còn kịp chuyển tàu cuối.

Ông chú tỏ vẻ phiền phức ra mặt khi thấy tôi bất thành linh xuất hiện lúc đồng hồ đã điểm qua mốc mười hai giờ đêm. Tôi cứ ngỡ chú ấy đã hiểu hết con người mình, song chắc đó chỉ là do tôi tự tưởng tượng ra.

Lẽ nào chú ấy đang hẹn hò với một cô gái, chuyện tôi ở lại nhà chú ấy hôm trước bị vỡ lở nên họ đã cãi nhau một trận rồi chẳng. Cho dù chuyện đó chưa vỡ lở nhưng nếu có một người phụ nữ như vậy thật thì xem ra việc tôi tới đây vào giờ này đúng là phiền phức.

Song tôi đến đây không phải với mục đích đó. Tôi thích chú ấy nhưng tôi đến đây không phải để được ở cùng chú ấy, tôi muốn ngăn chặn việc chú ấy bị sát hại...

Tôi đến đây vì muốn bảo vệ chú ấy.

Kể cả có bị chú ấy ghét cũng được. Bằng bất kỳ giá nào, tôi cũng phải ở bên cạnh chú ấy.

“Cháu mua kem đến đây này.”

Tôi vờ như không nhận ra vẻ mặt phiền toái của ông chú, đưa cho chú túi của cửa hàng tiện lợi bên trong có đựng kem, làm như tôi chỉ tạt qua đây một lát trên đường đi dạo vậy.

“Lần trước chú cũng nói với cháu rồi đấy, chú thấy khó xử lắm.”

“Vậy chú hãy kể cho cháu nghe về chú để cháu có thể hiểu lý do gì khiến chú khó xử đi.”

“Hả?”

“Cháu đã kể cho chú nghe rất nhiều chuyện về cháu, vậy mà chú chẳng cho cháu biết gì về chú cả. Như thế thật không công bằng. Nói thế nào nhỉ, chẳng hạn như... vì sao chú lại ly hôn chẳng hạn, cứ nghĩ đến mấy chuyện đó là cháu không tài nào ngủ được. Giờ này cũng không còn chuyến tàu cuối nữa rồi, cháu xin chú đấy. Cho cháu vào nhà đi.”

Ngay cả bản thân tôi cũng biết mình đang nói chuyện cực kỳ nhảm nhí. Nếu là Yuki, chắc hẳn cậu ấy có thể nói khéo hơn nhiều. Cháu mơ thấy chú bị chết, cháu rất sợ, lúc nhận ra thì cháu đã ở đây mất rồi, đại loại thế.

Ông chú dành cho tôi vào nhà bằng cái bộ mặt như đang than trời.

Vì thấy khát nên tiện một công mặt dày, tôi quyết định lại xin chú ấy một lon cà phê. Ông chú cắt kem vào tủ lạnh rồi mang ra hai lon cà phê.

“Cháu đến đây để hỏi lý do chú ly dị vợ ư?”

Ông chú bắt ngờ đi thẳng vào chủ đề chính giữa lúc ngón tay đang giật nắp lon. Thái độ bất cần kiểu như mọi chuyện muốn ra sao thì ra, không biết có phải vì chú ấy quá kinh ngạc về tôi hay không nữa.

“Vì chú từng bị bắt về tội quấy rối tình dục đấy. Chẳng lẽ cô Ozawa chưa cảnh báo cháu à?”

“Cô ấy bảo cháu cẩn thận...”

Hóa ra lời khuyên “Hãy cẩn thận” của cô Ozawa là nói đến chuyện quấy rối tình dục sao. Nhưng ông chú này mà lại đi quấy rối tình dục ư? Liệu chú ấy có làm nổi cái chuyện cần đến sự khéo léo đó không... Phải rồi.

“Nạn nhân bị chú quấy rối tình dục có oán hận chú không?”

Ông chú bèn buông một tiếng thở dài rõ to. Dường như ở chú ấy đang tỏa ra cái bầu không khí như muốn xua đuổi tôi “Về đi!” Nhưng tôi không thể vì thế mà chùn bước được.

“Không. Người muốn oán hận phải là chú đây này.”

“Sao lại thế ạ?”

“Vì chú không làm chuyện đó.”

Chẳng lẽ đây lại là một vụ vu oan tội quấy rối tình dục thường xảy ra cách đây một dạo? Không ngờ ở cái thị trấn quê mùa này mà cũng xảy ra những chuyện như thế. Nhưng có thật thế không nhỉ. Tôi thường đi bộ đi học nên không sao chứ hầu hết những đứa đi học bằng tàu điện đều nói chúng đã từng gặp phải bọn quấy rối tình dục. Kể từ khi giới truyền thông đưa tin rầm rộ về những vụ oan sai, có những đứa phải chịu áp lực vì mặc dầu chúng đã thu hết can đảm để tố giác song lại không ai chịu tin chúng.

Dù vậy, tôi vẫn muốn tin chú ấy.

“Chú có nói rõ với cảnh sát không?”

“Nói chứ. Chú đã nói cả trăm lần rồi. Nhưng chẳng phải vì biết rõ điều đó là vô ích nên những đứa con gái tầm tuổi học sinh cấp ba như các cháu mới gài bẫy người lớn chỉ vì cơn thèm khát tiền tiêu vật hay sao?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra lý do ông chú này né tránh tôi. Cả chuyện đến tận bây giờ tôi vẫn bị xếp vào loại người mà chú ấy cần phải oán hận vì là một nữ sinh cấp ba nữa.

“Cháu không muốn chú dùng từ *các cháu* đâu. Trông cháu giống người làm chuyện đó lắm sao?”

“Những đứa nói dối rằng chúng đã gặp phải kẻ quấy rối tình dục trông còn đáng hơn cả cháu nữa đấy. Chúng còn mặc đồng phục của một ngôi trường dự bị đại học nổi tiếng vùng này kia.”

“Nhưng cháu đang làm việc chung với chú cơ mà.”

“Trên thực tế, mặc dù không có việc gì nhưng cháu vẫn bất thành linh xông đến đây đấy thôi. Dù cháu có hét lên ở đây thì chú cũng không có tiền để đưa cho cháu đâu.”

“Bởi vậy, cháu đã bảo cháu không làm chuyện đó rồi còn gì. Nếu chú cứ giận cá chém thớt như thế, chẳng thà chú cố gắng hơn ở tòa có phải tốt hơn không?”

“Đó không phải lúc để chú làm vậy. Chú phát hiện bệnh tình của con chú đang nguy cấp, không phải lúc để chú dành thời

gian vào những chuyện trái khoáy như vậy. Họ nói việc này có thể giải quyết bằng tiền nên chú đành thừa nhận. Chú cứ tưởng cả vợ và công ty đều sẽ tin mình, ai dè không một ai chịu tin chú. Vợ đòi ly hôn, công ty thì đuổi việc... Giờ cháu đã hài lòng chưa?”

Ông chú này có con rồi sao? Lại còn bị bệnh nữa. Thế thì đó đâu phải lúc để ngay đến người vợ cũng đòi hôn cơ chứ. Mà không, ngược lại mới đúng. Con bị bệnh, chồng lại là kẻ quấy rối tình dục, đã thế còn bị đuổi việc, nếu đổi lại là tôi, mọi thứ trước mắt đều trở nên tăm tối... Liệu có thứ gì cho ông chú này bám víu không nhỉ. Chẳng hạn như...

“Con chú đâu rồi?”

“Cô ấy không cho chú gặp.”

“Đến bệnh viện thì sao?”

“Chú không thể. Cô ấy bảo nếu chú đến gặp nó, cô ấy sẽ kiện chú về tội cố tình bắt cóc. Vả lại, con chú cũng chẳng muốn gặp một ông bố mang tội quấy rối tình dục đâu.”

“Chú không buồn ư?”

Ông chú liền cup mắt xuống. Đoạn tu hết sạch lon cà phê.

“... Hình như màn kịch rồi tuần trước cũng được biểu diễn ở cả bệnh viện mà con trai chú đang nằm điều trị. Cháu còn nhớ lúc chuẩn bị, người của hội Bồ Câu Nhỏ đã kể rằng ngay cả mấy cậu bé học lớp Năm cũng rất thích màn biểu diễn đó chứ? Chú đoán có lẽ người đó nói về con trai chú. Chỉ vậy thôi đã đủ khiến chú vui rồi.”

Thế nên chú ấy mới bị kẹp ngón tay ư. Thật đáng thương quá đi mà.

“Còn bạn bè thì sao?”

“Chú không có người bạn nào giống như bạn của cháu. Hai đứa đã làm lành với nhau chưa?”

“Chưa. Cậu ấy vẫn bắt vô âm tín, cháu cũng chưa liên lạc gì với cậu ấy cả... Còn bạn gái thì sao ạ?”

“Chú không có.”

“Cháu không được sao?”

“Cháu muốn thế nào cơ?” ông chú bèn buông tiếng thở dài.

“Cháu muốn bảo vệ chú. Cháu sẽ bảo vệ chú khỏi kẻ thù đang nhắm đến tính mạng chú.”

“Hả?”

Ông chú bèn đi ra khỏi phòng.

Trong khoảnh khắc tôi đã ngỡ bầu không khí đang dần trở nên tốt đẹp, song đó có lẽ chỉ là do tôi tự huyễn hoặc ra.

“Thôi chết rồi!”

Có tiếng nói vọng ra từ bếp. Tôi ra xem thử, thấy ông chú đang lấy cốc kem vani tôi vừa mang đến ra khỏi tủ lạnh. Lúc chú ấy mở nắp ra, kem bên trong đã chảy nhão ra rồi.

“Kem thì phải cho vào ngăn đá mới đúng nhỉ...”

Ông chú nói về áy náy, đoạn đặt cốc kem lên bệ rửa.

Chính vì hậu đậu như thế nên chú ấy mới bị người ta dựng chuyện, vu thành thủ phạm quấy rối tình dục. Chính vì hậu đậu như thế nên chú ấy mới bị cả công ty lẫn vợ bỏ rơi. Chính vì hậu đậu như thế nên chú ấy mới không dám đến thăm cậu con trai bệnh tật. Chính vì hậu đậu như thế nên chú ấy mới bị người ta rình rập cướp đi tính mạng.

Tại sao chuyện của chú ấy mà tôi lại thấy khổ tâm đến thế này kia chứ. Mà không.

Chính tôi mới là người mua cốc kem này ở cửa hàng tiện lợi gần nhà. Dẫu biết để đến được đây tôi sẽ phải mất hơn một giờ đồng hồ...

“Kem thì có quan trọng gì đâu chú.”

Tôi ôm chầm lấy chú ấy. Được ôm lại thật chặt, tôi tin rằng chú ấy cũng cần đến mình, nước mắt cứ thế trào ra. Tôi không biết vì chú ấy tôi sẽ phải làm gì, càng không biết chú ấy muốn tôi làm gì. Nhưng tôi không muốn rời xa chú ấy. Tôi muốn dính chặt lấy chú ấy suốt đêm nay.

“Ở bên cháu đi mà... Bị cảnh sát bắt thì cũng có sao đâu.”

Ngay lúc đó, cánh tay chú bất ngờ tuột khỏi lưng tôi.

CHƯƠNG V

Ngày 4 tháng Tám (thứ Ba)

Vừa mới gần đây thôi, tôi đã gặp bố Subaru. Có lẽ đó chính là người nhân viên đã cứu sống bà tôi ở viện dưỡng lão. Phải đến khi nghe được cái tên Silver Chateau tôi mới nhận ra cái tên “Takao” mà Bánh Bao Thịt nói cho tôi giống với thẻ tên của ông chú tôi gặp hôm ấy. Tôi đã phải đi một con đường hết sức vòng vèo.

Song, tôi không tài nào nhớ ra nổi khuôn mặt của ông chú đó. Ngay cả bây giờ, khi đã biết sự thật, tôi vẫn thấy khó lòng liên tưởng khuôn mặt không có đặc điểm gì nổi trội đó với khuôn mặt xinh xắn của Subaru. Chắc mẹ thằng bé phải đẹp lắm.

Lúc ở hành lang bệnh viện, hay tin bà đã được cứu sống, thật sự tôi rất sốc và đã mong ông chú này cũng chết luôn đi cho rồi. Nếu có thêm chút thời gian rảnh rỗi, không chừng tôi đã nghĩ cách gài bẫy ông chú - cái kẻ làm chuyện thừa thãi mà lại ngỡ như mình đã làm được việc tử tế. Có điều, đến bây giờ, tôi chẳng còn mảy may nghĩ thế nữa. Trái lại tôi thậm chí còn biết ơn chú ấy vì đã cứu bà tôi.

Tối hôm đó, tôi đã thử một mình bình tĩnh suy nghĩ. Về chuyện giả như hôm nay bà tôi chết vì bị nghẹn bánh mochi mà cô Fujioka đem tới thì tâm trạng của tôi sẽ thế nào. Có thể lúc đầu tôi sẽ thấy vui đấy. Song phải chăng khi thời gian trôi đi, ngày lại ngày, dần dà cảm giác ám ức sẽ dấy lên trong lòng tôi?

Cho dù bà tôi có là một giáo viên nghiêm khắc đến đâu thì người phải chịu khổ vì bà nhiều nhất vẫn là những người thân

sống cùng bà dưới một mái nhà là bố, mẹ, và tôi. Vậy mà bà lại bị cái cô Fujioka người đứng nước lã mà tôi còn chưa gặp mặt bao giờ sát hại một cách dễ dàng và tự tiện chết đi như thế, há chẳng phải những ám ức tôi đã chịu đựng bao lâu nay sẽ vẫn còn ở lại hay sao?

Chưa kể nếu cái cô Fujioka đó từng là một đứa trẻ ngoan ngoãn hơn, có lẽ tôi đã chẳng bị đối xử như thế. Nghĩ vậy, tôi bỗng cảm thấy tức anh ách nếu mọi chuyện diễn ra đúng ý cô ta.

Chính vì thế, tôi rất biết ơn ông chú kia.

Nói về cái chết của bà, kiểu chết mà tôi mong mỗi nhất ở thời điểm hiện tại là bà chết vì bệnh. Tôi chỉ còn cách chờ đợi thôi. Dù đang là nửa đêm, dù ở bất kỳ đâu, tôi cũng sẵn sàng lao tới. Và vào khoảnh khắc bà trút hơi thở cuối cùng, tôi sẽ thì thầm vào tai bà.

Ác giả ác báo, bà hãy xuống địa ngục đi!

Cộng thêm hôm đó lại là một ngày đẹp trời thành thử khi tưởng tượng cảnh đó trong đầu, tôi bỗng thấy tâm trạng khá phấn chấn.

Tôi đã định tới viện dưỡng lão từ sáng sớm nhưng vì cơ thể chẳng chịu nghe lời nên tôi đành dành cả buổi sáng nằm trên giường, ôm bụng dưới.

Bị lúc nào không bị, tôi lại đến kỳ đúng vào cái lúc này. Tôi thuộc dạng kinh nguyệt tương đối đều đặn, vậy mà lần này nó đến sớm hơn dự kiến hẳn một tuần. Giờ đâu phải lúc để tôi như thế này. Sau khi uống thuốc giảm đau, tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút và đến trước buổi trưa tôi đã hồi phục đến mức xem ra cuối cùng cũng có thể ra ngoài được.

Cơ thể dễ chịu khiến tâm trạng cũng trở nên dễ chịu theo. Hôm nay là thứ Ba. Tôi ra khỏi nhà, nghĩ về chuyện mình xuất phát vào buổi chiều thế này theo một chiều hướng tích cực, rằng nếu tôi đến sớm quá biết đâu sẽ chạm mặt với Oka-chan. Tôi bỏ chiếc phong bì bên trong có đựng một ít vụn giấy mà Makise nhường cho vào túi...

Sau khi xuống khỏi chiếc xe buýt có điều hòa mát lạnh, tôi bắt đầu đi bộ trên con đường khuất bóng dưới những ngọn núi. Đây là lần đầu tiên tôi tới viện dưỡng lão chăm sóc đặc biệt

Silver Chateau, một nơi tôi phải mang ơn rất nhiều vì đã chấp nhận cho bà tôi vào ở. Lần nào đi thăm bà về, mẹ tôi cũng than phiền rằng đoạn đường từ bến xe buýt tới viện dưỡng lão sao mà dài thế. Công nhận, như thế này thì tôi cũng muốn than phiền ấy chứ.

Nếu như... Atsuko cũng đi cùng, chắc cậu ấy sẽ phải đi thật chậm để khỏi bị ngã.

Khỏi bị ngã. Khỏi bị mọi người ghét bỏ. Giống như đang đi trên dây, từng bước từng bước một vậy.

Cho dù điệu bộ của Atsuko có lố bịch đến đâu, tôi vẫn định sẽ im lặng mà tung hứng theo cậu ấy, cho đến khi chính bản thân cậu ấy nhận ra điều đó....

Tòa nhà hiện ra trước mắt tôi. Nghe đến tên Silver Chateau, Makise đã thốt lên “Tưởng đây là khách sạn tình yêu chứ”, song ngay đến vẻ bề ngoài của nó cũng giống vậy. Trông cứ như một tòa lâu đài châu Âu thời Trung cổ. Nhớ lại quãng đường lắt léo dẫn tới đây, tôi thấy mình chẳng khác gì chàng hoàng tử đang đến giải cứu người đẹp ngủ trong rừng.

Chà, Subaru. Chị chuẩn bị đến đón bố em rồi đây!

Lúc đứng trước cánh cửa tự động bằng kính trong suốt trông chẳng hợp gì với vẻ ngoài hiện đại của tòa nhà, tôi chợt thấy một bóng người mặc chiếc áo thun jersey quen thuộc đang đứng ở sảnh vào. Đó chính là bộ đồng phục thể dục của trường tôi. Người đó đang bước đi, xách theo một chiếc xô đựng đầy hoa. Không biết có phải là thành viên của Hội học sinh đến đây tham gia tình nguyện không nhỉ. Mà không.

Atsuko!

Tại sao cậu ấy lại ở một nơi như thế này.

* * *

Thấy tôi và ông chú cùng đến làm vào lúc tám giờ rưỡi, cô Onuma đã nhìn tôi với vẻ mặt thoáng chút hoài nghi, song giờ không phải lúc để tôi bận tâm đến những chuyện như thế. Không chừng người đang nhắm đến chú ấy lại chính là những

nhân viên như cô Onuma, vì thế tôi không thể lơ là được. Đương nhiên là cả những người già ở đây nữa.

Dù sao thì cả ngày hôm nay tôi sẽ ở bên cạnh chú ấy. Tôi chưa nói với chú ấy về lời cảnh báo. Tôi dám chắc chú ấy sẽ không tin, chưa kể sẽ thật rắc rối nếu chú ấy né tránh để khỏi liên lụy đến tôi.

Nói vậy nhưng suốt cả buổi sáng, trong lúc hai chúng tôi dọn dẹp bên trong viện dưỡng lão như mọi bận, thời gian cứ thế trôi mà chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Đến bữa trưa cũng vậy, tôi vừa nói “Món của chú nhìn có vẻ ngon ghê”, vừa lấy hết dũng khí thử độc từng món một, cuối cùng cũng bình yên vô sự.

Đến buổi chiều, chúng tôi xoay sang hỗ trợ cho câu lạc bộ cắm hoa.

Đáng ra chúng tôi sẽ phải mang những chiếc xô đựng hoa đã được cửa hàng hoa tươi giao tận cửa tới phòng đa năng, sau đó chuẩn bị bàn, ghế, bình cắm hoa, kéo cắt hoa, vậy mà lúc ở lối vào, ông chú lại có một màn đánh đổ chiếc xô đựng hoa cát tường tím đầy hoành tráng.

Ôi, chú ơi là chú...

Với một người không khéo chọn thời điểm như chú ấy, cứ vào những lúc như thế này y như rằng lại có khách. Kia kìa, ai đó vừa mới tới. Một bóng người trong trang phục áo phong màu hồng phối với quần jean, vai đeo chiếc túi nom có vẻ giống túi của hãng Riz đang lại gần. Đó là...

Yuki!

Tại sao cậu ấy lại ở đây? Cậu ấy đến thăm bà ư? Mà không, bà Mizumori vẫn đang nằm viện. Chưa kể, không đời nào có chuyện cậu ấy đến gặp bà. Không lẽ người đưa ra lời cảnh báo giết chết ông chú này quả đúng là Yuki sao...

Cánh cửa tự động mở ra. Hình như cậu ấy đã nhận ra tôi. Có vẻ như cậu ấy định nói gì đó nhưng rồi lại để mắt tới thảm họa vừa xảy ra ở lối vào. “A,” cậu ấy thốt lên, đoạn nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc.

Không phải, tôi không đánh đổ chiếc xô đó.

Theo phản xạ, tôi lập tức ngoái đầu nhìn ông chú đang đứng sau lưng mình.

Yuki cũng nhìn về phía ấy. Cậu ấy làm bộ mặt sùng sốt, tiến đến gần ông chú.

Không xong rồi.

Nhìn thấy Yuki, trong khoảnh khắc ông chú nghiêng đầu tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi lại lịch sự cúi đầu, “À, hóa ra là cháu gái bà Mizumori.”

Cuối cùng, cuối cùng thì cái giây phút phải đến đã đến rồi sao.

Mặc dầu cảm thấy hết sức tuyệt vọng, song tôi vẫn chạy phắt ra đứng cạnh ông chú, mỉm cười với Yuki.

“Lâu rồi không gặp cậu.”

“Cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Tớ học bù thể dục.”

“... Giá kể tớ với cậu trao đổi với nhau chí ít là qua tin nhắn có phải tốt hơn không.”

Yuki nói bằng một vẻ mặt dửng dưng và giọng điệu như đang buông lời bất mãn. Chẳng hiểu sao tôi thậm chí còn cảm thấy những cử chỉ đó thật thân thương.

Yuki lại quay sang phía ông chú.

“Cháu cảm ơn chú vì hôm trước đã cứu sống bà cháu.”

Cậu ấy dựng thẳng lưng lên rồi cúi gập đầu xuống. Vậy là cậu ấy đã bất ngờ đi vào chủ đề chính mất rồi. Không biết cậu ấy định làm gì đây.

“Ấy đừng, không phải cát công như thế đâu...”

Ông chú vừa gãi đầu, vừa khúm núm cúi đầu đáp lại.

“Nhưng hôm nay cháu tới đây vì có một lời thỉnh cầu khác.”

Yuki ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt ông chú. Một lời thỉnh cầu khác? Chắc cậu ấy sẽ không nói câu “Xin hãy cho cháu giết chú” đấy chứ.

“Chú có biết ngày mai con trai chú sẽ phải trải qua một ca phẫu thuật đầy khó khăn không ạ?”

“Hả! Subaru ư!” ông chú ngạc nhiên.

Ngay cả tôi cũng phải kinh ngạc. Sao Yuki lại biết con trai chú ấy nhỉ?

“Cháu xin chú. Bây giờ chú hãy đi cùng cháu tới bệnh viện để gặp con trai chú.”

“Chú không có quyền gặp thằng bé,” ông chú bèn rũ vai xuống, nói.

“Nhưng em ấy rất muốn gặp chú. Em ấy nhớ chú đến nỗi còn viết cả vào mảnh giấy ghi điều ước cho ngày Thất Tịch kia.”

“Chẳng có lẽ... Nhưng mà...”

Tôi biết chú ấy đang rất hoang mang. Chắc hẳn chú ấy đang muốn chạy ngay đến chỗ con trai mình. Đừng bắn khoăn, đừng trần trở nữa chú ơi.

“Cháu không rõ lắm, nhưng chú hãy đi đi. Chú thậm chí còn nhét ảnh thằng bé ở dưới gối, chắc chú cũng nhớ nó lắm đúng không?”

“A...” ông chú nhìn tôi bằng vẻ mặt như muốn nói “Cháu đã phát hiện ra rồi sao?”

“Cháu thật lòng cầu xin chú. Cháu muốn hoàn thành ước nguyện của em ấy.”

Yuki còn cúi đầu thấp hơn cả khi nãy. Không biết đã bao năm rồi tôi mới lại được thấy một Yuki nỗ lực hết sức và giàu cảm xúc như thế này. Sao lại để cậu ấy phải làm đến mức đấy kia chứ.

“Chú!” tôi phát bực với ông chú thiếu quyết đoán này.

“VẬY ĐỂ CHÚ DỌN DẸP Ở ĐÂY RỒI CHUẨN BỊ XONG XUÔI CHO CẬU LẠC BỘ CẮM HOA ĐÃ...”

Mặc dù chú ấy nói nghe chẳng có chút sức lực nào, song xem ra bản thân chú cũng đã xác định tinh thần theo cách riêng của mình.

“Mấy chuyện đó, chú cứ để Atsuko làm là được mà.”

“Hả?” Gì vậy? Cái kiểu nói chuyện như muốn gạt tôi sang một bên. Trong khi chính nhờ sự khích lệ của tôi nên ông chú này mới hạ quyết tâm. Chưa kể...

“Không được,” làm gì có chuyện tôi để hai người đó ra ngoài riêng với nhau được. Không chừng Yuki chỉ đang lấy con trai chú ấy ra làm mồi nhử để dụ chú ấy ra ngoài mà thôi.

“Người đánh đổ là chú cơ mà. Chú phải làm cho xong những việc cần làm rồi mới ra ngoài được. Nếu cậu muốn chú ấy xong sớm thì cũng giúp một tay đi.”

Tôi phải trông chừng chú ấy cẩn thận mới được.

“... Thôi đành vậy. Tổ phải làm gì? Dụng cụ đâu?”

Yuki dễ dàng nhận nhiệm vụ và bắt đầu nhặt hoa. Khi ông chú mang cây lau đến, cậu ấy liền nói “Vậy để cháu lau từ cửa vào nhé”, rồi nhanh nhẹn di chuyển ra đó, bắt đầu lau sàn nhà lênh láng nước. Mặc dù không xách được xô nhưng khi đến phòng đa năng, cậu ấy đã kiểm tra vị trí của những chiếc bàn và bắt đầu xếp những chiếc ghế gấp.

Lỗi lầm của ông chú cùng với chuyến viếng thăm của Yuki đã khiến chúng tôi mất thời gian, vậy mà khâu chuẩn bị vẫn tiến triển khá suôn sẻ. Ngặt nỗi, ông chú vẫn hậu đậu như mọi khi, chưa kể không biết có phải chú ấy đang bị dao động vì chuyện của cậu con trai hay không mà động vào việc gì cũng khiến Yuki phải thở dài. A, lại nữa rồi kìa.

“Tại sao chú lại đặt bình hoa lên bàn trước khi trải báo thế... Sao mà cháu thấy chú chẳng giống hình dung của cháu chút nào cả.”

Ông chú bỗng tiu nghỉu với ánh mắt của một chú cún con. Cậu ấy đâu cần nói nặng lời như thế chứ.

“Thực ra, người cứu sống bà Mizumori của cháu, chính là Kusano đấy.”

Ông chú nói vẻ áy náy. Tự nhiên lại có một phát ngôn gây bão như thế!?

“Chú!” Sao chú ấy lại nói thế chứ. Yuki nhìn sang tôi.

À ừm... chẳng may đúng lúc tớ đang hút bụi thì bà Mizumori lại bị nghẹn bánh mochi... À, nhưng không phải tớ định cứu bà cậu đâu, phải rồi, tớ muốn nghe lời trăng trối... à không, tớ không biết đấy là bà của cậu, à ừm... tớ xin lỗi!”

Một khi chuyện đã bị bại lộ thì tôi chỉ còn cách xin lỗi. Tôi cúi đầu thấp đến mức gần như chạm cả xuống sàn nhà.

“Cậu thôi đi. Cậu làm thế hả chẳng phải chuyện nhà tớ sẽ bị phơi bày cho bàn dân thiên hạ ở cái viện dưỡng lão này hay sao. Trong khi hai, ba hôm nữa, bà tớ sẽ lại vào đây để người ta chăm sóc. Thật may vì bà chưa chết. Tớ biết ơn cậu về điều đó.”

“Hả?” tôi liền ngẩng đầu lên. Tôi không tin Yuki thực sự biết ơn mình, song nhìn cậu ấy cũng không có vẻ gì đang tức giận. Chuyện này là sao nhỉ. Tự nhiên ánh mắt tôi lại đậu trên tay trái của cậu ấy.

“Sau khi suy nghĩ mọi nhẽ, tớ đã đi đến kết luận ấy.”

Yuki lấy tay phải chạm lên vết sẹo ở tay trái, nói. Rồi cậu ấy nhìn sang ông chú.

“Cháu bảo chú khác với hình dung của cháu không phải là với ý đó... Chẳng phải khi còn làm nhân viên kinh doanh cho Toyo House, chú đã từng đứng đầu về doanh số, làm việc rất năng nổ, đến mức cả nhà chú còn được mời đi Disneyland hay sao ạ?”

“Sao cháu lại...”

“Cháu nghe cậu bé cùng phòng con trai chú nói. Chẳng phải con trai chú đã rất tự hào về chú hay sao ạ?”

Ông chú bèn nhìn xuống đất, nước mắt bắt đầu lăn dài. Đến nỗi từng giọt một rơi xuống sàn. Yuki nhìn tôi ái ngại. Tôi bèn rỉ tai cho cậu ấy biết chuyện ông chú này bị vu oan là kẻ quấy rối tình dục nên đã bị công ty sa thải.

Cậu ấy liền xác nhận lại: “Có thật là bị oan không?”

Nghe tôi nói “Trông chú ấy chẳng giống một con gà mờ còn gì”, Yuki liền tỏ ý đã hiểu, đoạn quay sang phía ông chú.

“Trải qua những chuyện không hay như thế, có lẽ chú đang cố gắng thật trọng giải quyết từng việc một. Có lẽ chú đang phải để ý đến ánh mắt của người đời trong tất cả mọi việc. Có lẽ vì thế mà chú trở nên nôn nóng và hay phạm sai lầm. Nhưng cứ đà này, chẳng phải dần dần chú sẽ chỉ đánh mất chính mình hay sao ạ? Chú đừng chỉ nhìn mãi xuống chân mình nữa mà hãy nhìn xa hơn đi ạ. Có một đứa trẻ đang chờ đợi chú đấy.”

Ông chú liền ngẩng đầu lên với vẻ sửng sốt. Xem ra chú ấy đã nhận ra Yuki chính là tác giả của *Màn độc bước trên dây của Yoru*.

“... Để chú đi thay đồ đã,” ông chú nói.

“Cảm ơn chú,” Yuki cúi đầu.

Người cảnh báo giết chú ấy không phải Yuki. Hay tôi nói chuyện này với Yuki để nhờ cậu ấy hợp sức nhỉ? Song, Yuki dù không biết sự tình mà vẫn cố gắng để hoàn thành ước nguyện của con trai chú ấy. Tôi không muốn làm phiền cậu ấy.

Quả nhiên, tôi vẫn phải là người bảo vệ ông chú này thôi. Đang là hai giờ chiều. Còn mười tiếng nữa.

* * *

Chỉ còn một ga nữa là chúng tôi sẽ tới bệnh viện trực thuộc Đại học S. Phải hơn ba giờ chúng tôi mới rời khỏi Silver Chateau. Đáng chịu thôi, vì ông chú bảo đi thay đồ nhưng không phải là ở phòng thay đồ của viện dưỡng lão mà lại là ở nhà riêng.

Chỉ chút nữa thôi. Chỉ chút nữa là tôi sẽ có thể hoàn thành tâm nguyện của Subaru. Tôi có cảm giác sẽ được nghe thằng bé nói câu “Chị ơi, em cảm ơn chị”. Mà khoan, liệu có khi nào lại là “các chị” không nhỉ...

Việc Atsuko theo tới tận đây nằm ngoài tính toán của tôi.

Đây là kế hoạch của riêng tôi, tôi đã phải một mình khổ sở biết mấy mới đến được thời khắc này, vậy mà không hiểu sao tôi cảm thấy ám ức như thể miếng ngon gần đưa tới miệng thì bị cướp mất vậy.

Có điều, chính Atsuko là người thuyết phục ông chú khi chú ấy vừa buông những lời yếu ớt vừa lùng khà lùng khùng. Cơ mà hai người đó có quan hệ như thế nào nhỉ? Xem chừng không đơn thuần chỉ là làm cùng chỗ. Cảm giác họ rất thân mật, chưa kể Atsuko còn nhắc đến chân gối gì đó nữa. Liệu có phải họ đang hẹn hò với nhau không?

Tuy đáng tuổi gọi bằng chú nhưng khi chú ấy ăn mặc theo kiểu áo polo trắng kết hợp với quần jean thì xem ra không phải là không thể suýt soát lọt vào tầm ngắm chấp nhận được của Atsuko vốn rất thích những người lớn tuổi hơn mình. Chưa kể, nếu hai con người âu sầu đó có thể giải bày với nhau những trăn trở của mình thì không chừng dần dà họ sẽ ngày càng thu hút nhau.

Mà không, nếu đang hẹn hò với nhau thì cái điệu bộ kia thật kỳ quặc.

Sự kỳ quặc nằm ở phía Atsuko.

Từ lúc ra khỏi viện dưỡng lão cho tới khi đến đây, Atsuko luôn miệng nhắc nhở ông chú kia phải chú ý cẩn thận, nào thì đòi đi taxi tới nhà ga vì sợ trong lúc đi bộ mà bị xe tông thì nguy hiểm lắm, lúc lên cầu thang cũng bắt ông chú đi ở giữa, tôi và

Atsuko kẹp hai bên, rồi có lúc lại bảo xếp hàng đầu ở sân ga nguy hiểm. Cứ như thế cậu ấy là vệ sĩ không bằng. Liệu có phải Atsuko đang hiểu nhầm ông chú kia sẽ hiến tạng để ghép không nhỉ?

Ngay cả sau khi lên tàu, ông chú cũng ngồi kẹp giữa tôi và Atsuko. Tôi đang muốn hỏi cậu ấy về chuyện ông chú này từng bị vu oan tội quấy rối tình dục rồi về gia đình của chú ấy trước khi ly hôn, nhưng thế này thì chụ.

Ngay lúc này Atsuko cũng đang nín thở, cảnh giác với cậu thanh niên có vẻ là sinh viên đại học đang đứng trước mặt ông chú. Đúng 0,1 giây trước khi cậu thanh niên hơi cúi về phía trước do tàu bị lắc, cậu ấy đã khẽ nhồm dậy.

Có điều, chẳng hiểu sao khuôn mặt của Atsuko khi bảo vệ ông chú kia trông lại rất gan góc. Cái cách phản ứng thái quá của cậu ấy xem ra vẫn như mọi khi, song sau một thời gian không gặp, tôi thấy ở Atsuko có gì đó khang khác.

Sau khi xuống tàu, ông chú liền đề xuất đi mua một món quà gì đó để mang vào bệnh viện.

Lúc ở viện dưỡng lão, ông chú đã để tôi phải chờ ngần ấy thời gian vậy mà bây giờ còn nói cái gì thế không biết. Chẳng lẽ chú ấy không muốn mau chóng gặp con trai mình sao. Vụng về thì cũng phải có mức độ thôi chứ.

“Thôi thì lâu rồi hai bố con chú mới được hội ngộ chắc cũng khó xử, với lại đi tay không đến thì cũng không hay lắm nhỉ.”

Atsuko hòa theo ông chú. Quyết theo số đông nên chẳng còn cách nào khác, chúng tôi quyết định mua đồ ở trung tâm thương mại ngay sát nhà ga.

Đến lần này cũng thế, chú ấy mãi vẫn không chọn được món nào.

Không biết có phải vì chỗ này gần bệnh viện không mà lúc đi qua quầy bán hoa quả, tôi thấy họ xếp một loạt những giỏ đầy hoa quả được bọc rất dễ thương.

“Chọn cái này là an toàn nhất đấy nhỉ,” ông chú dừng chân lại.

“Phải rồi, hay chú chọn giỏ có táo đi? Rồi chú gọt cho thằng bé là được?”

Ngay cả tôi cũng thấy đề xuất của mình rất hợp lý. Vì là lần gặp cuối cùng nên nếu ông chú có thể làm điều gì đó cho ra dáng một ông bố thì Subaru sẽ rất vui, chưa kể giây phút cảm động sẽ càng được đẩy lên cao trào hơn nữa.

“Chú hơi kém khoản đó...” ông chú đắn đo.

Lại một phát ngôn nghe yếu đuối nữa rồi. Sao chú ấy cứ nói chuyện kiểu đó nhỉ. Chẳng lẽ chú ấy không muốn làm vui lòng con trai mình ư?

Bên trong trung tâm thương mại vang lên tiếng nhạc báo hiệu bây giờ là năm giờ. Giờ thăm bệnh là trước bảy giờ tối. Vì đã vượt quá giới hạn chịu đựng, tôi đành xách giỏ hoa quả trị giá ba nghìn yên trang trí bằng dây ruy băng màu xanh da trời, chính giữa là những trái táo được lau chùi bóng loáng ra quây thu ngân.

Ở quầy điều dưỡng của tòa nhà khoa Nhi, chúng tôi lần lượt ghi tên mình vào sổ. Cả ông chú cũng viết. Trên tờ ghi chú mà Bánh Bao Thịt đưa cho tôi, tên của chú ấy được viết bằng chữ hiragana, hóa ra viết bằng chữ Hán là “Cao Hùng Hiếu Phu”. Một cái tên rất dị, song nếu không phải cái tên này, chưa chắc tôi đã tìm ra nổi.

Phòng nào phòng nấy đều có vẻ huyên náo hơn ban ngày, chắc vì có những ông bố tranh thủ ghé vào thăm con trên đường đi làm về. Ở nhiều phòng bệnh, tiếng cười đùa rộ lên sau những cánh cửa đang để mở. Vậy mà phòng của hai thằng nhóc nằm tít sâu bên trong lại vẫn đang đóng cửa im im.

Không chừng Bánh Bao Thịt đang ngồi chờ trong một tâm trạng có phần hơi sốt ruột. Có thể thằng bé cũng đang tính đến một màn diễn xuất gì đó theo cách riêng của nó, nghĩ vậy tôi quyết định một mình vào phòng trước, để ông chú và Atsuko đứng chờ bên ngoài.

Thấy tôi gõ cửa bước vào, Bánh Bao Thịt và Subaru cùng lúc nhìn tôi với vẻ mặt đầy sững sốt. Phải chăng chúng đang bàn chuyện bí mật?

“Chị Sakura!” Subaru reo lên vui sướng.

“Chào em, Subaru. Cuối cùng thì ngày mai em cũng làm phẫu thuật rồi nhỉ.”

Tôi vừa đi về phía giường của Subaru ở bên trong, vừa nói như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát.

“Sakura, chuyện em nhờ chị sao rồi?” Bánh Bao Thịt hỏi.

“Đúng như chị đã hứa,” tôi ngoái lại, giơ ngón cái lên cho Bánh Bao Thịt thấy.

“Tuyệt... Không còn thời gian nữa, chúng ta bắt đầu thôi.”

Nghe Bánh Bao Thịt nói bằng cái giọng có phần hơi căng thẳng, tôi bèn quay lại phía Subaru.

“Thực ra, có một người nữa đến đây cùng chị. Chị gọi người đó vào được chứ?”

“Uầy, ai vậy chị? Bạn trai của chị ạ?”

Subaru nói bằng một vẻ mặt đầy háo hức. Sắp rồi, sắp rồi.

“Chẳng có nhẽ. Một người đáng kinh ngạc hơn nhiều. Đây là món quà Tacchi dành cho Subaru. Phải không nhỉ, Tacchi?”

Lần đầu tiên tôi gọi Bánh Bao Thịt là Tacchi.

“Dạ?... À, vâng,” Bánh Bao Thịt cúi đầu.

“Đừng có ngượng thế chứ, Tacchi. Nào, chị gọi người đó vào đây.”

Tôi quay trở lại trước cánh cửa, từ từ mở nó ra, làm ra vẻ quan trọng.

“Chú vào đi ạ.

Ông chú đang đứng tần ngần trước cửa. Đến khi Atsuko chậm rãi ấn vào lưng, chú ấy mới chịu bước một bước vào trong, rồi cứ thế chạy đến bên cậu con trai yêu quý.

... Ơ? Bánh Bao Thịt!?

* * *

“Subaru...”

Ông chú chạy đến chỗ cậu con trai đang nhồm người ngồi dậy trên chiếc giường phía bên ngoài.

Đó chính là cậu bé trong bức ảnh chú ấy để dưới gối. Nom thằng bé mập mạp hơn nhiều so với trong ảnh, xem ra là do

bệnh. Dù vậy, khuôn mặt được lắp ghép từ những phần không có đặc điểm gì nổi trội của nó trông lại rất giống ông chú.

Yuki đang đứng ngây ra, nhìn cậu nhóc nằm giường trong. Sao vậy nhỉ? Cậu ấy đã cố sống cố chết đến như thế, chẳng lẽ cậu ấy không thấy vui ư. Cậu nhóc có khuôn mặt xinh xắn liền bọc trái táo đang cầm trên tay lại, chắp hai tay vào nhau rồi nháy mắt với Yuki. Chắc là một kiểu ra hiệu gì đó.

Thật may vì chúng tôi đã đến được đây bình yên vô sự. Không ngờ việc bảo vệ chú ấy lại vất vả đến thế. Nếu muốn giết người, xem ra chỉ cần hạ quyết tâm là có thể làm được chỉ trong nháy mắt. Nhưng để bảo vệ thì phải cần đến khả năng tập trung, bởi ta không biết khi nào thời khắc ấy sẽ tới. Vẫn còn vài tiếng nữa mới hết ngày, nhưng ở đây thì không sao rồi. Cái cảm giác được giải phóng này thật sung sướng quá đổi.

Về phần ông chú...

Đáng ra chú ấy chỉ cần chạy ào tới mà ôm chầm lấy thằng bé, vậy mà chú ấy lại ngại ngùng dừng chân trước mặt thằng bé độ hai, ba bước, cái khoảng cách mà chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến nó.

“Papa, con đã rất nhớ papa.”

Thằng bé mũm mĩm được gọi bằng cái tên Subaru mỉm cười rất tươi, thấy thế ông chú liền sụt sịt mũi rồi như chợt nhớ ra, chú ấy chìa giỏ hoa quả đang cầm trên tay.

“Ngày mai... con phẫu thuật rồi nhỉ... Phải cố lên đấy.”

“Wow, táo ạ. Con cảm ơn papa.”

Subaru vui sướng nhận lấy giỏ hoa quả, rồi đặt lên đầu giường.

“Chị gái kia là ai vậy ạ?”

Thằng bé nhíu mày, nhìn về phía tôi bấy giờ đang đứng trước cửa.

“E hèm, à... đó là bạn của chị. Chị xin lỗi vì đã tự ý dẫn bạn ấy tới đây.”

Yuki nói. Thật quá đáng. Tôi đang giận bưng bưng thì nghe Subaru lẩm bẩm câu “Hóa ra đây là số một Nhật Bản à”, rồi lại quay sang phía ông chú.

Số một Nhật Bản, thằng bé đang nói về tôi ư? Tôi những muốn hỏi nó song đây không phải lúc để tôi mở miệng. Bởi đây là buổi hội ngộ đầy cảm động của cha con họ.

“Papa, cảm ơn papa vì đã tới đây. Con chỉ có một mình nên đang lo chết đi được.”

“Một mình ư... Thế mẹ làm gì?”

“Đúng thật là papa chẳng liên lạc gì với mẹ nhỉ. Bệnh tình của mẹ trở nặng nên không tới đây với con được hôm nào. Mỗi tuần bác mang quần áo tới cho con thay một lần.”

“Bệnh ư? Mẹ không khỏe ở đâu vậy?”

“Mẹ bị tâm bệnh đấy papa... Chắc tại con đã khiến mẹ phải lo lắng quá nhiều.”

Subaru liền cup mắt xuống. Ông chú bèn lại gần thằng bé, nhẹ nhàng xoa đầu nó.

“... Không phải lỗi của Subaru đâu. Là lỗi của papa.”

“Tại papa đã làm chuyện đó nhỉ. Mẹ con đã khóc hết nước mắt đấy. Nhưng papa đừng hiểu nhầm. Con đã tha thứ cho papa rồi.”

Ông chú sửng sốt, bỏ tay ra khỏi đầu thằng bé. Bị con trai nghĩ về mình như vậy, chắc chú ấy thấy khổ tâm lắm.

“Không phải đâu, Subaru. Papa không làm chuyện gì xấu cả.”

“Thôi papa ạ. Chuyện đã qua rồi mà. Không nói chuyện đó nữa... giờ papa đang làm gì vậy ạ?”

“Papa đang làm việc ở viện dưỡng lão. Đó là một công việc cực kỳ tuyệt vời đấy.”

“Một công việc có thể đưa papa đến thiên đường ư?”

“Ừ thì, đúng vậy. Thi thoảng papa cũng làm những việc liên quan đến tính mạng của con người.”

“Vậy ạ. Thế thì, khi nào phẫu thuật xong, con muốn ở cùng với papa. Con nghĩ làm vậy mẹ cũng sẽ khỏe lại nhanh hơn.”

“Phải rồi. Papa cũng muốn sống cùng Subaru.”

“Thật không hả papa? Tuyệt quá!”

Subaru làm điệu bộ muôn năm, rồi cứ thế vươn hai tay về phía ông chú.

Thấy con trai làm điệu bộ “Bố ôm con đi”, ông chú vừa ứa nước mắt, vừa nhìn chăm chăm vào mặt thằng bé, định dang

hai tay ôm ghì lấy nó.
.. Papa!"

* * *

Subaru vung con dao gọt hoa quả lên.
Taichi chăm chú dõi theo cảnh đó.
Atsuko nhẩy tới.
Takao khẽ rên lên.
Máu đỏ bắn tung tóe lên tấm ga trải giường trắng tinh.
Máu đỏ loang khắp tấm lưng đang mặc chiếc áo polo trắng tinh.
Pháo hoa! Pháo hoa! Pháo hoa!
Tiếng gào thét của Yuki vang khắp căn phòng...

* * *

Ác giả ác báo, xuống địa ngục đi!
... A aa a a!
Tiếng gào thét vang tận óc. Tiếng kêu "Cứu cứu". Tiếng van "Xin hãy tha cho cháu". Đó chính là tôi của cái đêm còn là một cô bé học lớp Năm.
Từ mu bàn tay bị rách toác của tôi, máu trào ra như vòi phun, nhuộm đỏ bộ pyjama màu trắng. Mỗi lúc tôi lại một trở nên lạnh toát đến tận cùng cơ thể, linh hồn nửa như đã lìa khỏi thân xác cất tiếng thì thào: À, thì ra con người ta chết đi theo cách này đây.
Thế giới đóng thành một khối chỉ phát ra độc thứ ánh sáng trắng, tôi không hề muốn đi tới cái thế giới đáng sợ nhường ấy, vậy mà linh hồn tôi vẫn đang cố rời khỏi thân xác... Đứng vào lúc ấy, có ai đó nắm chặt lấy tay trái tôi.
"Đi thôi!"
Một giọng nói mạnh mẽ vang bên tai.
Atsuko xuất hiện trước tầm nhìn đã trở nên mờ lung, nhạt nhòa của tôi. Vẫn nắm chặt tay tôi, cậu ấy bấm nút gọi điều dưỡng ở cạnh giường rồi lao một mạch ra cửa.

Tay bị kéo đi, chân tôi cũng cứ thế di chuyển theo.

Chúng tôi chạy hết hành lang, chạy qua quầy trực của điều dưỡng, bấm nút thang máy nhưng cửa không mở, vòng ra cầu thang bộ, chạy nhảy cóc hai bậc một xuống. Chỉ còn vài bậc thang cuối cùng.

“Mình nhảy nhé!”

Giọng nói của Atsuko vang bên tai, cơ thể tôi nhẹ nhàng trôi giữa không trung.

Sau khi tiếp đất, chúng tôi cứ thế chạy xuyên qua hành lang của tòa nhà khoa Ngoại. Xuyên qua hành lang của tòa nhà khoa Nội. Xuyên qua hành lang của tòa nhà khoa Sản. Có những người bệnh. Có những bà bầu. Có những bà bác. Có những đứa trẻ. Có những điều dưỡng. Có những bác sĩ. Kệ thầy bọn họ, chúng tôi cứ chạy.

Nhiều người như vậy mà sao chúng tôi không va phải họ nhỉ? Vì đó là Atsuko. Vì đó là cậu ấy, người có thể chạy xuyên qua con phố đầy những quán bán hàng đêm xếp thành dãy.

Tầm nhìn vốn đã trở nên nhạt nhòa, trắng xóa của tôi đang dần rõ ràng trở lại.

“Đây là bệnh viện đấy nhé!”

Một cô điều dưỡng vì muốn tránh chúng tôi nên bị đập mũi vào tường cất giọng the thé. Atsuko vẫn bất chấp, tiếp tục chạy. Sải chân rộng, như thể đang thực hiện những bước nhảy nhịp nhàng. Nắm chặt lấy tay tôi.

Ngay cả khi đã ra khỏi bệnh viện từ cổng chính, chúng tôi vẫn cầm đầu chạy tiếp. Rốt cuộc chúng tôi đang đi đâu đây?

Giống như ngày hôm ấy...

Chúng tôi tiếp tục chạy dọc quốc lộ, cuối cùng khi đã chạy vào một công viên không được mấy người ưa chuộng giữa lúc hoàng hôn đang dần buông, Atsuko mới chịu dừng chân lại.

“Đến đây là không sao rồi.

Atsuko vừa thở hổn hển, vừa nói.

“Không sao... cái gì cơ? Có phải... bọn mình... đâm chú ấy đâu mà...”

Tôi cũng thở hổn hển, đáp lại. Vừa dùng chân tôi đã thấy mình đang ở trong trạng thái thiếu oxy, mặc dù lúc chạy tôi

không hề ý thức về điều đó. Mọi thứ trước mắt tôi đã hoàn toàn sáng tỏ, lần này đến lượt trái tim tôi gào thét. Vậy là được rồi. Bởi như thế có nghĩa là linh hồn tôi vẫn còn ở đây.

Atsuko hít thở một hơi thật sâu. Rồi cậu ấy nhìn tôi với vẻ mặt đầy khoan khoái.

“Tại vì, nếu bị cảnh sát hỏi chuyện này nọ thì sẽ rất phiền toái còn gì. Những lúc như thế này, mình cứ phải chạy trốn cái đã... Thế giới rộng lớn lắm. Chỉ cần cậu trốn đến một nơi thật xa, rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi mà.”

Atsuko nói vậy, chẳng hiểu cậu ấy thấy có gì thú vị mà lại bật cười ha hả.

Nhìn thấy thế, tôi cũng bật cười theo.

Vẫn là câu nói khi ấy... Atsuko đã kéo tôi - kể bấy giờ chỉ toàn nghĩ đến cái chết ra khỏi võ đường, rồi cứ cắm đầu chạy, đến khi dừng chân ở một nơi mà tôi chưa từng thấy nằm ngoài địa phận trường học, cậu ấy mới nói với tôi bằng một vẻ mặt đầy sáng khoái và gan góc.

Thế giới rộng lớn lắm. Chỉ cần cậu trốn đến một nơi thật xa, rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi mà.

Chúng tôi tiếp tục cười. Tiếng quạ kêu nghe thật buồn cười, cặp đôi dưa lạch vừa đi ngang qua trước mặt trông thật buồn cười, chiếc ghế băng bị sút mề trông thật buồn cười, cái lon rỗng có ghi chữ “Những tép cam căng mọng” trông thật buồn cười, chúng tôi cứ cười mãi.

Thế nhưng...

Tôi đã bị lừa gạt sao.

Subaru chính là Tacchi, còn Bánh Bao Thịt lại là Subaru.

Đúng là cho dù Tacchi với khuôn mặt xinh xắn có nhờ vả tôi thì khi nghĩ đến chuyện liệu cu cậu có thể làm đến mức đấy chỉ để hoàn thành ước nguyện của Bánh Bao Thịt hay không, tôi vẫn cứ thấy sao sao đó. Song tôi có thể lý giải chuyện Bánh Bao Thịt nhờ vả nghiêm túc tới nỗi dập cả đầu xuống đất. Đó là bởi nó đang nhờ vả cho chính mình. Thảm hại thân tôi khi cứ đơn thuần chắc mẫm đó là tình bạn của lũ trẻ. Lúc đó...

Thôi kệ đi. Đời người đâu có nhiều lúc được chứng kiến cảnh bố con đoàn tụ cảm động như thế. Cho dù họ không phải cặp bố

con đẹp như tranh vẽ đi nữa thì hình ảnh họ ôm nhau ngay trước mắt vẫn chạm đến trái tim tôi hơn là phim ảnh.

Đúng lúc tôi đang tắc lưỡi nghĩ vậy thì Atsuko bất ngờ nhảy một bước thật dài về phía hai con người đang ôm nhau và hất tung một thứ gì đó xuống đất.

Là con dao gọt hoa quả.

Nhìn lên giường, máu đỏ bắn tung tóe như pháo hoa trên tấm ga trắng tinh.

Đó là máu của ai? Nhìn sang hai bố con vẫn đang ngồi ôm nhau, tôi thấy máu đỏ đang rỉ ra và từ từ loang rộng trên lưng chiếc áo polo trắng của ông chú.

Vào khoảnh khắc đó, ký ức về cái chết phun trào khỏi tâm trí tôi. Đâu cần chứng kiến giây phút lìa đời của người thân, ký ức về cái chết đã sớm ăn sâu bám rễ trong tiềm thức của chính tôi rồi. Cái chết chẳng đẹp đẽ, cũng chẳng như thế nào hết. Chỉ là trở nên trắng xóa rồi cứ thế biến mất ngay lúc ấy. Chỉ vậy thôi.

Thật nực cười khi tôi đã từng mong mỗi được chứng kiến cái khoảnh khắc ấy.

* * *

Tôi cứ mãi miết chạy mà chẳng nghĩ suy gì. Tôi nhảy cóc hai bậc một trên cầu thang và bay xuống khi còn năm bậc cuối cùng. Trong đầu chẳng mấy may nghĩ đến chuyện nếu mình bị ngã thì sao hay nếu va phải người khác thì làm thế nào. Hình như có ai đó đã tức giận với tôi song tôi tuyệt đối không bận tâm người đó nghĩ gì về mình.

Dù sao thì tôi cũng cảm thấy thật dễ chịu.

Chúng tôi chạy bổ vào một công viên và ngay khi vừa dừng chân lại, tôi chợt thấy nực cười với chính mình vì đã sợ sệt những chuyện này suốt thời gian qua. Thật buồn cười hết sức.

Tôi cùng Yuki ngồi xuống chiếc ghế băng, uống nước hoa quả mua ở máy bán hàng tự động.

Cảm giác ngọt khé trong khoang miệng. Tôi nhìn lon nước có ghi chữ “Những tép cam căng mọng” lúc này đã rỗng không. Giá kể tôi cứ mua nước uống thể thao như bình thường có phải tốt

không. Giống như Yuki ấy. Đã thế đó còn là chai nhựa. Tôi đang tính toán. Vậy mà tôi còn cười cợt nói “Tép cam lớn nhón kinh quá”.

... Phải rồi, Yuki đã cười rồi. Cậu ấy đã cười thành tiếng.

Yuki vẫn đang vừa thở hổn hển vừa tu ừng ực chai nước uống thể thao. Nhãn chai có đề dòng chữ “Thức uống bổ sung axit amin, hiệu quả trong việc đánh bay mệt mỏi” nom đến ghét.

Một người cứ rượu say là cười, mít ướt, dễ nổi cáu, luôn nêu cao tinh thần chính nghĩa, dễ mủi lòng... Đó mới đúng là Yuki. Chính vì thế, ngay cả khi có những điều muốn nói, nước mắt vẫn cản trở không cho cậu ấy nói.

Phải rồi, đó là câu chuyện *Gon*, chú cáo nhỏ.

Trong giờ Ngữ văn năm lớp Bốn, lần lượt từng học sinh phải phát biểu cảm nghĩ về câu chuyện này, vậy mà Yuki mới nói được nửa chừng đã nước mắt lã chã, không thể phát biểu cho đến hết. Tôi còn nhớ ngày hôm sau khi thầy giáo đọc to trước mặt cả lớp bài cảm nghĩ cậu ấy đã viết cho bài tập nhật ký mà thầy giao về nhà, tôi đã rất kinh ngạc, không ngờ cậu ấy lại có những suy nghĩ như vậy.

Yuki đã viết về sự khó khăn cùng những hiểu lầm trong việc truyền đạt suy nghĩ mà không nói ra thành lời.

Thầy giáo đã nói với cậu ấy: “Em hãy cố gắng để lần sau có thể phát biểu trước cả lớp nhé, song đến giờ nghĩ lại, tôi cho rằng phải chăng chính vì cảm thấy không thể diễn đạt hết bằng lời nên cậu ấy mới có thể viết được như thế?”

Viết là cách tốt nhất để Yuki biểu đạt những tâm tư của mình.

Vì phải chăm bệnh cho bà nên cậu ấy chẳng còn thì giờ đâu mà cười cợt với tức giận, thành ra người vô cảm. Dần dà cậu ấy đã thật sự đánh mất cả cảm xúc, lời cậu ấy nói ra không còn xuất phát từ những suy nghĩ thật tâm nữa. Cậu ấy chỉ vận dụng trí tưởng tượng đã vun đắp được qua việc đọc sách, khéo nói những lời nghe êm tai cốt để đối phó. Dĩ nhiên là cả những gì cậu ấy viết ra cũng vậy.

Thế nên tôi không thể nào tin ở Yuki.

Suốt thời gian qua, tôi đã luôn nghĩ như vậy. Song xem ra đó chỉ là vì tôi buồn trước việc Yuki không thềm giải bày với tôi bất cứ chuyện gì nên mới tự mình quy cho mọi chuyện thành như thế.

Yuki chỉ đang hướng sự quan tâm của cậu ấy đến một thế giới xa xăm, đến nỗi ngay cả những nỗi phiền muộn nặng nề cậu ấy cũng có thể coi là nhỏ bé. Ở cái thế giới rộng lớn này, những vui buồn trong cuộc sống thường nhật nào phải chuyện gì to tát.

Thế giới rộng lớn lắm. Cái thời chưa biết thế nào là chùn bước, tôi cũng từng nghĩ như vậy. Dẫu rằng sự rộng lớn của thế giới này là công bằng với tất cả mọi người.

Liệu có phải đến lúc này tôi đã hiểu và lý giải được tất cả những gì Yuki muốn nói không nhỉ.

“Màn độc bước trên dây của Yoru đã kết thúc.”

Tôi thử nói ra lời kết của câu chuyện tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

“Hả?” Yuki liền ngẩng mặt lên.

“Ông chú ấy có cuốn tạp chí. Chú ấy tự nhận là người yêu văn chương mà.”

Nghe tôi nói vậy, Yuki bèn im lặng một lát như để suy nghĩ, thế rồi cậu ấy lấy từ trong túi ra một chiếc phong bì màu trắng. Lẳng lặng chìa về phía tôi. Có phải thư không nhỉ?

Tôi nhận lấy và thử mở nó ra. Bên trong là một mảnh giấy nhỏ để vừa lòng bàn tay. Có vẻ như nó được chấp nối từ những mẩu giấy bị xé nhỏ hơn thế và được dán lại với nhau bằng băng dính. Tôi giơ mảnh giấy lên, hứng lấy ánh sáng của đèn đường. Đó là giấy viết văn với những ô li màu xanh lá cây trên nền trắng. Có chữ gì đó được viết bằng bút chì.

“Màn độc bước trên dây của Yoru đã kết thúc.” Đó chính là chữ của Yuki.

“Chuyện này là sao?”

“Makise đưa nó cho tớ. Với một thái độ cực kỳ huênh hoang. Cứ như tên ngốc vậy, trong khi chính tớ đã viết ra nó. Cơ mà kể ra cũng đáng kinh ngạc đấy chứ, tuy chỉ là câu kết thôi nhưng nó đã quay trở về với tớ như thế này.”

Makise chính là cậu bạn trai mà Yuki hẹn hò ở thư viện. Rốt cuộc làm cách nào anh ta có được thứ này nhỉ? Trong khi Ogura đã chết vì tai nạn. Liệu có phải anh ta nhận được từ người nhà của Ogura không? À không, cũng có thể anh ta đã liên hệ với nhà xuất bản. Dù sao đi nữa, chuyện nó trở về tay của Yuki rồi đến tay tôi như thế này chỉ có thể là định mệnh.

Tôi có cảm giác tựa như vừa nhận được một bức thư nhét trong chai trôi dạt từ một đất nước xa xôi tới đây vậy. Thật là một hành trình dài.

Ngón tay tôi lần theo những nét chữ nhỏ nhắn và nắn nót của Yuki, nước mắt chực trào ra tới nơi.

“Tớ xin lỗi vì đã để mọi chuyện thành ra thế này. Mình chỉ định cho một mình cậu đọc *Màn độc bước trên dây của Yoru* thôi, vậy mà tớ lại lỡ để quên cặp sách ở trường...”

Yuki nói với vẻ áy náy thực sự. Nó dành cho một mình tôi. Đúng như lời ông chú nói.

“Không sao. Biết đâu sau khi đọc xong, tớ lại chẳng bảo cậu là hãy đem đi dự thi giải nào đó ấy chứ. À, nhưng chắc tớ sẽ dặn cậu dùng bút danh.”

“Tại sao?”

“Có thể cậu sẽ thấy áy náy khi không được nhận giải bằng tên thật, nhưng nếu dự thi bằng tên Yuki thì sẽ lộ ra ngay chuyện tớ là nhân vật chính còn gì. Thế thì không được. Nhân vật chính mà lại là một người cụ thể nào đó thì xàm lắm.”

“Cậu nói cứ như hiểu lắm ấy nhỉ,” Yuki cười.

“Nói chứ. Lúc này cậu hãy để cho tớ nói. Đúng là chắc chỉ có cỡ như tớ mới có kiểu chùn bước rất mất mặt như thế, chỉ vì một bước nhảy mà vứt bỏ tất cả mọi thứ. Nhưng mấy chi tiết nhỏ nhặt đó thì sao mà chẳng được. Chẳng phải việc đọc giả nhận ra rằng có lẽ chính họ cũng đang độc bước trên dây giữa màn đêm mới là điều quan trọng hay sao?”

“Cậu siêu quá.”

Yuki vỗ tay bồm bộp.

“Atsuko đúng là siêu thật đấy nhỉ. Tớ chẳng nghĩ gì đến chuyện đó cả. Tớ thấy hơi xúc động rồi đấy.”

Sở dĩ tôi nghĩ như vậy là bởi ông chú đã thừa nhận mình thích *Màn độc bước trên dây của Yoru*. Tôi không biết chú ấy có nhìn thấy hình bóng bản thân trong hình ảnh của những nữ sinh cấp ba mà chú ấy ghét cay ghét đắng hay không, song chính vì trong lúc đọc câu chuyện, chú ấy có thể gật gù “hiếu, hiếu” nên tôi đoán phải chăng chú đã thấy nó thú vị. Có điều, chẳng mấy khi được Yuki khen thế này nên tôi quyết định sẽ giữ kín chuyện đó.

... Điện thoại của Yuki có chuông báo. Hình như là tin nhắn.

“Tin nhắn của Subaru, không phải, của Tacchi... Thằng bé nói cả ông chú và Bánh Bao Thịt, không phải, Subaru, đều ổn.”

Vậy à, hóa ra chú ấy vẫn ổn. Tôi đã thích chú ấy, thích điên thích đảo, vậy mà kể từ lúc ra khỏi bệnh viện cho tới tận bây giờ, tôi lại quên bống mất chú ấy.

Yuki cho tôi xem đoạn tin nhắn.

Em xin lỗi vì đã lừa chị. Chỉ tại người bạn số một Nhật Bản của chị mà bố của Tacchi (thực ra là Subaru) đã không gặp phải chuyện gì ghê gớm. Sau khi kế hoạch đổ bể, hai đứa tụi em đã quyết định coi đây là một vụ trượt tay khi đang cố gọt táo mặc dù nghe rất vô lý, bố cậu ấy cũng vào hùa nói dối cùng tụi em, vì thế nếu có ai hỏi gì thì mong chị cũng nói như thế giúp tụi em nhé. Người gửi: Subaru (thực ra là Tacchi).

Xem ra chuyện xảy ra ở bệnh viện đã được thực hiện lên kế hoạch. Dám lợi dụng Yuki như thế, đúng là cái bọn to gan. Làm không khéo có khi chúng còn bị trả đũa tơi bời chứ chẳng chơi. Không chừng người đăng bài cảnh báo chính là bọn chúng. Nếu vậy, chúng tỏ tôi đã bảo vệ được ông chú.

Lúc đó, ngay khoảnh khắc trông thấy Subaru rút con dao từ dưới gối, cơ thể tôi đã cử động. Không ngờ tôi vẫn còn cảm giác đó. “Người bạn số một Nhật Bản”, thật vui vì được nghe câu này.

Nếu như tôi không bận tâm đến các trang web ngầm này nọ và tiếp tục chơi kiếm đạo thì không biết giờ này tôi đã đi tới đâu rồi nhỉ. Liệu có phải tôi đã vào trường Reimeikan và gặt hái

thành công ở đại hội thể thao dành cho học sinh cấp ba toàn quốc...? Nhưng biết đâu tôi đoạt được thành tích cao sớm như vậy chỉ là ăn may chứ sau khi lên cấp ba, kỳ vọng nhiều nhưng thành tích để lại chẳng được là bao nhiêu, có khi tôi cũng đã nản lòng thoái chí rồi ấy chứ.

Quan trọng hơn là, nhờ học kiếm đạo mà tôi đã có thể cứu sống một ai đó, như vậy chẳng ngẫu hơn sao? Tôi học kiếm đạo là để dành cho ngày hôm nay. Ông trời cũng chẳng đời nào cho ai vay mượn tài năng mà không có mục đích gì đâu... Chẳng qua mọi chuyện đã xong xuôi đâu vào đấy rồi nên tôi mới có thể suy nghĩ kiểu hợp tình đạt lý như thế này.

Chuyện tôi hất tung con dao thì không nói làm gì, song thú thực là sau đó, nhìn máu chậm chậm lan khắp lưng ông chú, tôi đã trộm nghĩ: “Có điềm gở rồi đây.”

Gay go quá, nghĩ vậy tôi bèn nhìn sang Yuki, thấy mặt cậu ấy đang tái mét.

Cứ đà này Yuki sẽ chết mất thôi.

Cảm thấy như vậy nên tôi đã dẫn Yuki bỏ chạy. Tôi không biết vì sao mình lại có cảm giác đó. Trước đây đã có lần tôi trải qua cảm giác tương tự. Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là cái lần Yuki tới võ đường chào tạm biệt trước khi từ bỏ kiếm đạo. Trong lúc mẹ và thầy giáo nói chuyện với nhau, Yuki đứng bên cạnh, lơ đãng ngắm nhìn lá cờ bên trên có viết hai chữ “Bình Minh”. Lúc đó, chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác cứ đà này Yuki sẽ chết mất thôi.

Nếu không chạy trốn khỏi đây, cậu ấy sẽ chết mất. Nghĩ vậy, tôi đã kéo tay Yuki, chạy mãi, chạy mãi, dù chẳng biết đích đến là ở đâu, cho tới khi không còn cảm thấy cái chết đang săn đuổi.

Với Yuki, tôi giải thích lý do bỏ chạy khỏi bệnh viện là vì sợ phiền toái, song thực ra lý do lại là như vậy. Chỉ vì mặt cậu ấy có chút xanh xao mà tôi đã cảm giác như cậu ấy sắp chết, chắc vì bản thân tôi có chỗ nào đó không được bình thường.

Con người mạnh mẽ lắm.

Ngay cả ông chú kia cũng vậy, dấu máu có chảy nhiều như thế cũng đâu dễ gì chết được.

Nói chung, chưa vội bàn đến tấm ga giường nhưng riêng việc chú ấy mặc cái áo polo trắng tinh đã là không được rồi. Dù sao cũng đáng tuổi cha chú, nếu chú ấy mặc những màu như xanh rêu hay nâu sẫm thì chắc cũng chẳng đến nỗi thấy máu chảy nhiều quá lên như thế, đúng là dễ gây hiểu nhầm mà... Tôi đã định nói vậy với Yuki nhưng lại thôi.

Vai cậu ấy đang khẽ run rẩy.

Liệu có phải cậu ấy đang cảm thấy thật may vì Subaru đã không trở thành kẻ giết người không nhĩ.

Dễ thương thật. Tôi muốn cho bạn trai cậu ấy nhìn thấy. Vì Yuki, anh ta thậm chí còn đòi lại bản thảo kia mà, nếu trông thấy bộ dạng này của Yuki, không chừng anh ta sẽ nhất thời thể non hèn biến những lời đầy nồng nhiệt, rằng “Anh sẽ bảo vệ em suốt đời” cũng nên. Sao mà tôi thấy ghét thế. Hay là tôi cũng đăng bài cảnh báo giết anh ta nhĩ. Tên anh ta có phải là Makise không ta? Nhưng tôi dám cá anh ta không phải tên gốc để đi thăm soi “Lời tiên tri về những cái chết”.

A... tôi cũng muốn có bạn trai. Một người cỡ tuổi như... ông chú.

... Cơ mà, tôi thấy đói quá.

“Này, Yuki. Chẳng mấy khi có dịp, chúng mình đi ăn tối rồi về đi. Mình cũng phải kể cho nhau nghe những gì đã làm trong kỳ nghỉ hè chứ nhĩ.”

“Với bộ dạng đó sao?”

Yuki bật cười. Ý cậu ấy là bộ đồng phục thể dục. Nào có ai nhìn, chuyện đó thì sao mà chẳng được.

Tôi đứng lên khỏi ghế, đưa cho Yuki chiếc phong bì bên trong đựng những mảnh bản thảo đã được ghép lại như cũ. Bạn trai cậu ấy đã cất công giành lại cho cậu ấy, vả lại Yuki còn bảo anh ta làm ra vẻ ta đây lắm, vì vậy tôi nghĩ nên để Yuki giữ nó thì hơn.

Yuki lẳng lặng nhận lấy, cầm chai nước đã rỗng không và túi xách đứng dậy.

“Ăn gì nhĩ?” tôi bắt đầu bước đi. Sau đó, tôi vút lon nước cam với “những tép cam căng mọng” đã rỗng không vào thùng rác

gần cổng công viên. Chai nhựa và... chiếc phong bì màu trắng bị vút lên trên.

“Ờ?” tôi nhìn Yuki.

“Cậu đã đọc nó rồi nên vút đi cũng được mà.”

Yuki nói với vẻ mặt tỉnh bơ. Bản thảo *Màn độc bước trên dây của Yoru* mà tôi đã từng tò mò biết mấy. Mà thôi, nếu nói đó chỉ là giấy lộn thì cũng chỉ đến thế là cùng... Chẳng hiểu sao tôi lại cười tiếp được. Thật buồn cười, thật kỳ cục.

Tôi muốn nắm chặt tay phải của Yuki và cầm đầu chạy.

Giống như lúc đó....

* * *

Đột nhiên Atsuko lại kéo tay tôi và bắt đầu chạy. Tôi không hỏi cậu ấy câu: “Bọn mình đi đâu?”

Ngày đã tàn, tựa như que pháo bông cháy tí tách rồi phụt tắt.

Kể từ ngày hôm đó, Atsuko đã dạy cho tôi, kẻ đang mong được chết rằng có một thế giới rộng lớn lắm, và cậu ấy cũng trở thành người duy nhất không thể thay thế. Tôi đã nghĩ nếu một ngày nào đó được giải thoát khỏi căn nhà địa ngục ấy, tôi sẽ nói lời cảm ơn với Atsuko rồi rời khỏi thị trấn này. Vậy mà...

Atsuko đã không còn là Atsuko nữa.

Cho đến trước khi tốt nghiệp cấp ba, đến trước khi chia tay, tôi sẽ đưa Atsuko trở lại là Atsuko của trước đây. Đó chính là mục tiêu của tôi, vậy mà rốt cuộc tôi đã làm gì thế này. À không.

Bình minh đã hé dạng với Atsuko. Bằng chính sức lực của cậu ấy.

Bình minh - hai chữ yêu thích của Atsuko được viết trên lá cờ ở võ đường. Có lẽ nào cho đến tận bây giờ cậu ấy vẫn chưa biết ý nghĩa của nó.

Chính là như thế này đấy, Atsuko à.

Tôi nhẹ nhàng lau nước mắt bằng mu bàn tay có hằn con trạch xấu xí, cố không để Atsuko nhận ra.

Thứ mà Yoru đang đặt chân lên để bước đi không phải sợi dây thừng mỏng manh bắc qua đáy vực sâu hun hút.

Trong bóng tối, Yoru run rẩy trước sự chòng chành dưới chân, sợ hãi với cảm giác đang bị ai đó dồn đuổi sau lưng, cô ấy thận trọng, thận trọng giẫm chân lên phía trước, trong đầu chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để không rơi xuống, song khi bình minh lên, chắc chắn cô ấy sẽ không thốt nổi lên lời và chỉ ba giây sau sẽ bật cười nghiêng ngả.

Bởi hóa ra dưới chân cô chỉ là một sợi dây thừng đang được đặt trên một cây cầu rộng rãi và vững chãi mà thôi.

Cây cầu nâng đỡ Yoru vững chắc hơn cô nghĩ song lại không dài cho lắm.

Mặc dù vậy, sau khi đón bình minh, Yoru có thể xây một cây cầu mới ở nơi nào cô thích.

Nào, đi thôi.

Màn độc bước trên dây của Yoru đã kết thúc rồi.

TÁI BÚT

Ngày 28 tháng Tám (thứ Sáu)

Hôm nay có “buổi biểu diễn âm nhạc” bắt đầu từ buổi chiều. Có lẽ tôi cũng sẽ tham gia lắc chuông cùng những người trong nhóm tình nguyện, tạo ra tiếng chuông leng keng mà không phải suy nghĩ về những chuyện không đâu nghe chừng có vẻ thú vị.

Chắc hôm nay Yuki cũng đến thư viện. Xem ra thời gian cậu ấy dành cho việc học đã nhiều hơn cả thời gian đọc sách.

Yuki tuyên bố nhất định sẽ thi đỗ vào một trường đại học khó nhằn ở Tokyo, để không ai có thể nói với cậu ấy câu: “Tầm đó thì thi vào mấy trường đại học gần nhà cũng đủ rồi chứ sao?” Khi tôi hỏi: “Cậu có tham vọng lớn như vậy mà sao không nói cho tớ biết?” Yuki đã trả lời rằng: “Tại cậu không chịu hỏi đấy thôi.” Hình như sau này Yuki muốn sống ở nước ngoài.

Tuần trước gặp, tôi thấy cậu ấy đã có quầng thâm dưới mắt. Học đến khuya là điều tốt, nhưng đáng ra Yuki cũng nên nghiêm túc vận động cơ thể mới phải.

Những công việc mà trước đây phải cần đến hai người là tôi và ông chú làm thì giờ đây một mình tôi đã có thể hoàn thành trong phạm vi thời gian cho phép. Bây giờ, tôi còn có thể trèo lên thang gấp để thay bóng đèn nữa kia.

Lúc đầu, khi phải làm việc đó, đúng là tôi cũng cảm thấy ngại ngẩn. Dựng được thang dưới bóng đèn huỳnh quang đang nhấp nháy ở hành lang xong, tôi đứng chân chừ mất một lúc, không biết phải làm thế nào, thế rồi ông cụ Hawaii loạng choạng bước tới, ngỏ ý “Để ông làm cho”. Một lần là quá đủ, tôi

không muốn có thêm một vụ rùm beng nào nữa. Chỉ vì cái suy nghĩ đó mà tôi đã leo lên được, thật là nhát nhẽo mà.

Hay là tôi cũng thử nhắm đến mục tiêu trở thành nhân viên chăm sóc phúc lợi nhỉ. Vào một trường đại học hoặc trường nghề rồi tham gia câu lạc bộ kiếm đạo có khi cũng tốt. Có điều, ai mà biết ngày mai sẽ ra sao.

Ba ngày trước, Subaru, con trai của ông chú đã qua đời.

Tôi nghe được tin buồn đó ngay cái hôm thằng bé mất, cô Ozawa báo cho tôi trong lúc tôi đang một mình dọn dẹp chỗ lối vào. Cô ấy hỏi tôi “Mỗi nhân viên góp ba nghìn yên tiền phúng, Kusano góp bao nhiêu?” Lúc đầu tôi định đưa một nghìn yên song nếu làm vậy tôi sẽ không thể mua tạp chí *Julia* số ra tháng Mười được phát hành ngày hôm đó, thành thử tôi quyết định góp năm trăm yên. Tôi không thể không mua số đặc biệt, tuyển tập các mẫu túi và ví của hãng Riz được.

Điều đáng ngạc nhiên là cô Onuma lại rủ tôi “Có đi viếng cùng bọn cô không?” Dĩ nhiên là tôi từ chối. Tôi không muốn chạm mặt ông chú ở nhà tang lễ. Sang tháng Chín, chú ấy sẽ quay trở lại Silver Chateau, thế chỗ cho tôi.

Kể từ lần đó, tôi mới chỉ nói chuyện qua điện thoại với ông chú đọc một lần. Chú ấy gọi đến văn phòng, loa phát thanh bên trong viện dưỡng lão réo tên tôi, thành thử tôi không thể không nghe. Chú ấy xin lỗi vì đã đùn đẩy hết công việc cho tôi và cảm ơn vì tôi đã cho chú ấy gặp Subaru. Đó là nhờ công của Yuki. Bởi tôi đâu nói cho cậu ấy biết chú đang làm việc ở đây.

Tôi nghe Yuki kể lại rằng cậu ấy rảnh quá nên mới muốn thử tham gia một hoạt động tình nguyện nào đó và sau khi tham gia nhóm tình nguyện đọc sách, cậu ấy đã gặp được mấy cậu bé kia. Nghe nói cậu ấy đã mất rất nhiều công sức để tìm ông chú, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy. Mặc dù cũng có chỗ cảm thấy không lọt tai, Yuki mà lại tham gia tình nguyện ư, song chính miệng cậu ấy nói như vậy, vả lại chuyện cũng qua rồi nên chẳng quan trọng nữa.

Chẳng có chuyện gì để chú phải cảm ơn cháu cả. Tôi nói vậy rồi cúp máy.

Lúc Subaru còn sống đã vậy rồi, thế nên tôi hoàn toàn không nghĩ là ở đám tang, tôi sẽ có thể nói ra những lời khéo léo để an ủi ông chú. Còn nói mấy câu khuôn sáo kiểu như “Cháu xin thành thật chia buồn với chú” thì chỉ cần cô Onuma là đủ rồi.

Có vẻ như lúc này đang có hai điều khiến cô Onuma phải phiền não.

Một là sau khi mất đi Subaru, liệu ông chú có tự tử hay không. Tôi còn tưởng cô ấy đang xem tôi là đối thủ, vậy mà tự dưng cô ấy lại tỏ vẻ thân thiết, hỏi ý kiến tôi “Theo cháu cô có thể làm gì cho chú Takao?”, thật không thể hiểu nổi mạch suy nghĩ của mấy bà cô mà.

Chú ấy tuyệt đối sẽ không tự kết liễu đời mình. Típ người hay do dự, lúc nào cũng chui trong vỏ bọc của mình, lại sống dai đến không ngờ. Phải chăng chính những người giỏi giang, không làm những chuyện đáng xấu hổ như chui vào vỏ bọc mới để tìm đến cái chết? Tôi không nói điều đó với cô Onuma. Bởi cô ấy và ông chú kia có vẻ rất hợp nhau, tôi cảm thấy hơi cay cú về điều đó.

Dù vậy, tôi vẫn mong đến cuối cùng mọi chuyện sẽ tiến triển tốt đẹp và ông chú sẽ lại có được hạnh phúc.

Còn một điều nữa khiến cô Onuma phiền não, đó chính là bà Mizumori, bà của Yuki.

Bà Mizumori đã ra viện và bắt đầu quay trở lại cuộc sống ở viện dưỡng lão, cách nói năng của bà ấy nghe có vẻ hơn người nhưng vẫn đối xử khá hòa nhã với nhân viên điều dưỡng thế mà riêng với cô Onuma thì bà ấy lại rất khắt khe. Nói đúng hơn, bà ấy gọi cô Onuma là “Fujioka” và động vào bất cứ chuyện gì bà ấy lại quát tháo vô tội vạ. Cứ suốt ngày như vậy thì đúng là khổ thật. Nếu là bây giờ, tôi đã có thể lý giải lý do vì sao Yuki khổ sở như vậy mà không chịu nói gì cho tôi biết. Trong nhà có một người như thế, đã vậy còn là ruột thịt của mình, ngay cả tôi cũng không đời nào nói ra.

Quan hệ máu mủ ruột rà quan trọng đấy nhưng có rất nhiều chuyện chính vì không chung huyết thống nên mới có thể rạch ròi ra được.

Phải nói thêm là, tôi lại khá thân với bà Mizumori. Chắc với các cụ, tôi cũng có sự ăn ý hoặc không, đâm ra tôi lại hơi không hợp với bà Sakaguchi, bà cụ luôn hỏi câu: “Cô vừa rửa tôi chết đi đấy à?” Nhưng đã có cô Onuma để ý bà ấy giúp tôi.

Để đáp lại, có lần tôi đã thử hỏi bà Mizumori: “Có phải cô Fujioka đã làm điều gì xấu không ạ?” Câu trả lời là: “Cô ta đã giết chết con chó vì nó ăn thịt con thỏ, vậy mà vẫn làm bộ mặt tỉnh bơ.” Nghe có điểm chẳng lành nên tôi quyết định không nói chuyện đó với ai.

Chỉ còn vài ngày nữa tôi cũng sẽ chia tay nơi này. Mặc dù cảm thấy luyến tiếc, không nỡ rời xa, song phải chăng đúng là trường học vẫn vui hơn ở đây. Ở trường còn có lễ hội văn hóa rồi còn được đi tham quan nữa.

Tôi không thông báo tin buồn của Subaru cho Yuki. Chuyện đó không đến lượt tôi thông báo.

Tôi cá là cậu ấy đã nhận được tin nhắn từ cậu bé có khuôn mặt xinh xắn kia rồi.

* * *

Từ sáng, tôi đã hẹn hò với Makise ở thư viện.

Atsuko đang dành hết những ngày còn lại của kỳ nghỉ hè, hay nói đúng hơn, số ngày còn lại đó mới là phần nhiều, để làm công việc tình nguyện ở viện dưỡng lão. Mặc dù thời gian học bù môn thể dục chỉ kéo dài hai tuần, song một phần vì ông chú đã nộp đơn xin nghỉ phép một thời gian nên họ đành nhờ cậu ấy tiếp tục ở lại cho đến hết kỳ nghỉ hè.

Tuần trước gặp, tôi đã hỏi Atsuko xem rốt cuộc chuyện giữa cậu ấy và ông chú kia thế nào rồi. Xem ra ông chú còn đang phải túc trực bên cạnh Bánh Bao Thịt, không phải lúc để nghĩ đến những chuyện như vậy. Đã thế, nghe đâu cô Onuma, cái cô nhân viên có vẻ ngoài sắc sảo, làm cùng chỗ với họ cũng đem lòng cảm mến ông chú và đang theo đuổi chú ấy. Hình như cái cô Ozawa, nhân viên làm bán thời gian, vốn là thông tấn xã vừa hè đã tiết lộ cái tin ấy cho Atsuko biết trong giờ nghỉ giải lao.

Tôi khá kinh ngạc vì theo lời cô ấy nói thì để chữa lành vết thương lòng cho ông chú đáng thương, người đã bị đảo lộn cuộc sống vì những trò chơi khăm của bọn nữ sinh cấp ba, cô Onuma đã để chú ấy làm việc cùng với Atsuko - một nữ sinh cấp ba, như một biện pháp trị liệu mạnh. Chẳng lẽ có cả cách thể hiện tình yêu như vậy sao.

Trên đời này vẫn còn rất nhiều thế giới mà tôi không thể hình dung ra được. Nói đúng hơn, chuyện ông chú đó được nhiều cô gái thích chính là bí ẩn lớn nhất. Atsuko nói cậu ấy thấy phiền với chuyện có đối thủ này nọ, trong các tin nhắn của cậu ấy, cụm từ “ông chú” cũng dần biến mất.

Xem ra mỗi quan tâm lớn nhất của Atsuko bây giờ là thư pháp. Cậu ấy rủ tôi viết một cái gì đó cho lễ hội văn hóa. Cũng không tồi. Thư pháp là sở trường của tôi. Hồi bà còn tử tế, tôi vẫn thường tặng bà những tờ giấy màu tôi tự tay viết để làm quà trong ngày kính lão.

Nại tuyết khai hoa... Viết cho bà châm ngôn sống của một nữ chính trị gia mà bà yêu thích chính là một cách để tiết kiệm chi phí.

Hôm trước, Atsuko tặng tôi một tờ giấy màu trên đó có viết những dòng chữ nguệch ngoạc: “Con người, nếu không chịu vận động thì sẽ không nghĩ được điều gì tốt đẹp”. Hình như cậu ấy đã viết nó ở viện dưỡng lão.

Không nghĩ được điều gì tốt đẹp. Hoàn toàn chính xác.

Kể từ ngày hôm đó, tôi không tới bệnh viện nữa.

Trong những ngày nghỉ hè còn lại, cứ ba ngày một lần tôi lại hẹn hò với Makise ở thư viện, còn đầu thì ở nhà viết tiểu thuyết. Phiên bản phi hư cấu cho *Màn độc bước trên dây của Yoru*. Lần này tôi chỉ viết để kỷ niệm việc được mua máy tính chứ cũng chẳng có mục đích gì to tát, song khi thử viết ra, tôi có cảm giác nó còn thú vị hơn cả phiên bản đầu tiên bị Ogura đánh cắp, điều đó khiến tôi chột nghĩ cuộc đời mình không hẳn đã chạm đáy.

Ở thời điểm hiện tại, tôi không có ý định cho ai xem.

Makise hình như chẳng thay đổi gì, vẫn muốn được chứng kiến cảnh chết chóc.

Sau ngày hôm đó, anh ta đã nhắn tin gọi tôi ra thư viện. Xem ra anh ta cực kỳ mong ngóng được biết kết quả. Tuy chẳng có ai chết cả, song tôi vẫn kể cho anh ta nghe sự việc xảy ra ở bệnh viện.

Trước diễn biến Bánh Bao Thịt đậm bố, Makise tỏ ra khá cay cú, rằng tại sao anh ta lại không có mặt ở đó. Mặc dù không còn muốn chứng kiến khoảnh khắc ai đó lìa đời nữa, song tôi vẫn thấy mãn nguyện vì đã làm cho Makise phải cay cú.

Tôi quay sang nhìn Makise ngồi bên cạnh.

Anh ta đang ra sức giải một bài toán xem chừng khó nhằn. Vào giờ nghỉ giải lao, anh ta cho tôi xem kết quả bài thi thử ngày hôm đó. Ở phần ghi tên những ngôi trường mà Makise có nguyện vọng thi vào, anh ta ghi tên khoa Y của một loạt những trường đại học thuộc top đầu, tất cả đều xếp loại C, suýt soát mức điểm chuẩn. Vì thế, xem ra giờ không phải lúc để anh làm những chuyện thừa thãi. Mặc dù vậy...

Makise mà là bác sĩ ư? Làm ơn tha cho tôi đi.

Bên trong file đựng hồ sơ trong suốt mà Makise dùng để kê tay là những mảnh giấy dính máu xé ra từ những tờ bản thảo, kẹp chung với bảng ghi nhớ các mẫu câu tiếng Anh. Khi tôi nói đó là bản thảo của một tác phẩm đoạt giải Cây bút mới năm ngoái, Makise đã tỏ ra khá cảm kích, anh ta tự cắt nghĩa theo ý mình: “Chắc hẳn ông chú đó không thể viết được cái gì hay hơn nên mới nghĩ quẩn...” Anh ta là tên gốc chắc?

... Tôi mở điện thoại ra, đọc lại tin nhắn vừa nhận được đêm qua.

Chị Sakura, cảm ơn chị vì đã dẫn bố của Subaru tới.

Có điều này em phải xin lỗi chị. Em và Subaru đã nói dối chị.

Subaru muốn gặp bố vì cậu ấy muốn giết chết bố mình.

Subaru yêu mẹ vô cùng. Nhưng chỉ tại bố cậu ấy đi quấy rối tình dục nên sau khi ly hôn, mẹ cậu ấy đã mắc tâm bệnh. Cô ấy sợ tất cả mọi người, không dám ra khỏi nhà. Kể từ đó, cô ấy cũng không đến

bệnh viện nữa. Trước khi bố Subaru bị cảnh sát bắt, ngày nào mẹ cậu ấy cũng đến, vì thế Subaru đã khóc suốt.

Nhưng từ dạo nọ, cậu ấy không còn khóc nữa.

Đó là sau khi bà bác họ xấu bụng, người bị gí cho trách nhiệm phải trông nom cậu ấy bép xép chuyện ca phẫu thuật của cậu ấy chỉ có bảy phần trăm tỷ lệ thành công. Bà ta thực sự rất xấu tính, Subaru bị béo lên vì bệnh mà bà ta cũng chẳng chịu mua bộ đồ ngủ mới cho cậu ấy.

Trước khi chết, Subaru bắt đầu nghĩ đến chuyện trả thù để chữa bệnh cho mẹ. Hình như cậu ấy cho rằng nếu bố chết thì mẹ cậu ấy sẽ có thể ra khỏi nhà. Nhưng vì không thể rời bệnh viện nên một khi bố cậu ấy không đến thì cậu ấy không có cách gì giết bố được.

Mặc dù em cũng thắc mắc liệu mẹ cậu ấy có khỏi bệnh đơn giản như thế không, nhưng vì Subaru, em sẵn sàng làm bất cứ điều gì, vì thế em đã tìm kiếm một người có thể dẫn bố cậu ấy tới, vậy mà mãi vẫn không thấy ai đó xuất đầu lộ diện.

Em muốn làm được một điều gì đó, trước ngày phẫu thuật của mình, nhưng cũng chỉ còn có mười ngày nữa thôi. Đúng vào lúc đó thì chị xuất hiện. Em đã nghĩ nếu chị là người theo đạo thì chắc không nhờ được, nhưng vì trong câu chuyện Cuộc chiến Khỉ và Cua mà chị kể có đoạn trả thù nên em đã quyết định bắt chuyện với chị.

Sau khi bắt chuyện với chị, em thấy chị hiền lành và thú vị, không giống vẻ bề ngoài, vì thế em đã bàn với Subaru về việc lợi dụng chị để lên kế hoạch.

Chính Subaru đã đề xuất ý tưởng hai đứa hoán đổi vị trí cho nhau. Vì tụi em không biết một đứa nhìn mạnh khỏe như Subaru nhờ vả thì liệu chị có chịu nhận lời hay không. Tụi em quyết định diễn kịch với chị.

Tụi em diễn rất giỏi đúng không?

Nhưng tụi em chỉ còn vướng mắc một điều duy nhất. Đó chính là câu chuyện địa ngục mà chị kể. Tụi em rất sợ, thậm chí còn bàn nhau hay là thôi không trả thù nữa. Có điều, tụi em cũng thắc mắc không biết nó có phải là một nơi đáng sợ thật không. Vì thế, tụi em quyết định nếu địa ngục trong sách của chị đáng sợ hơn địa ngục mà tụi em nghĩ ra thì tụi em sẽ từ bỏ ý định trả thù.

Vậy mà chị lại không mang sách tới. Đã vậy, chị còn nói địa ngục mà tui em nghĩ ra đáng sợ hơn cả địa ngục trong sách, thế nên tui em nghĩ địa ngục cũng chẳng có gì ghê gớm và quyết định vẫn thực hiện kế hoạch trả thù.

Để không đổi ý, em còn dùng điện thoại của mình, đăng bài cảnh báo giết người lên trang web có tên là 'Lời tiên tri về những cái chết' vốn có thể truy cập được từ trang web ngăm của trường tiểu học.

Phần việc còn lại tùy thuộc cả vào chị. Nhưng đúng là tui em vẫn hơi sợ nên đã nghĩ xem có cách nào để trả thù mà vẫn không phải xuống địa ngục không. Tui em nghĩ chỉ cần theo một đạo nào đó mà có thể được tha thứ tất cả mọi tội lỗi là ổn. Tui em quyết định nhờ Oka-chan, xin bác ấy mặt dây chuyền có hình cây thánh giá.

Sáng ngày hôm đó, Oka-chan đã tặng tui em cái mặt dây chuyền trông ngẫu hết sảy. Tui em đã đeo ngay vào cổ. Nó khá nặng, cảm tưởng như tui em có làm những việc xấu xa hơn cũng sẽ được tha thứ chứ đừng nói đến chuyện trả thù.

Và rồi, chị đã giữ đúng lời hứa với tui em. Những chuyện xảy ra sau đó thì chị đã biết cả rồi.

Mọi khi Subaru vẫn ra vẻ, gọi bố là "Bố", nhưng vừa gặp cậu ấy đã gọi "Papa", nhìn cảnh đó em chợt nghĩ hay là thật ra cậu ấy cũng rất yêu bố.

Subaru mất hôm kia.

Từ hôm đó cho đến tận hôm kia, ngày nào bố cậu ấy cũng tới bệnh viện. Sau khi biết sự thật là bố không quấy rối tình dục, nom Subaru có vẻ vui lắm. Bố cậu ấy còn mua bộ đồ ngủ mới cho cậu ấy nữa. Nằm trong quan tài, Subaru đã mặc bộ đồ ngủ ấy. Subaru nói nhà cậu ấy theo tông phái gì đó của đạo Phật nhưng em vẫn lén nhét cây thánh giá hôm đó vào túi quần ngủ của cậu ấy.

Mục đích là để cậu ấy không bị đày xuống địa ngục vì tội nói dối chị. Mặc dù Subaru không giết được bố nên bệnh của mẹ cậu ấy vẫn chưa khỏi, nhưng em vẫn thấy thật tốt vì cậu ấy đã làm lành với bố trước khi chết.

Đó là nhờ chị. Cảm ơn chị rất nhiều.

Em sắp được ra viện rồi. Quay lại trường học, em sẽ được gặp các bạn, sau này có thể em sẽ có những người bạn mới, nhưng người bạn thân nhất của em vẫn là Subaru.

Chị cũng hãy trân trọng người bạn số một Nhật Bản oách xà lách của chị nhé.

Vậy thôi. Bye bye chị. Em, Tacchi.

Tôi phân vân không biết có nên cho thêm đoạn này vào phần kết của cuốn tiểu thuyết hay không, nhưng rồi tôi vẫn quyết định là thôi.

Tình bạn của mấy cậu thiếu niên đó không liên quan đến câu chuyện của tôi và Atsuko.

Bye bye... Tôi bấm nút xóa.

CHƯƠNG CUỐI

Ngày 1 tháng Chín (thứ Ba)

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc. Hôm nay chúng tôi chỉ học nửa buổi nhưng bắt đầu từ ngày mai sẽ là chuỗi ngày với lịch học dày đặc kéo dài cho đến tận tiết thứ sáu. Thậm chí tôi còn nghĩ để học sinh làm quen với cảm giác đó, sao nhà trường không để dành mấy ngày trước kỳ nghỉ hè mà đưa vào thời gian này?

Chiều nay tôi có hẹn đi xem phim với Atsuko. Lúc về chúng tôi sẽ đi ăn bánh ngọt, vì thế hai đứa quyết định ăn trưa ở trường cho rẻ. Shiori cũng đi cùng chúng tôi sau bốn mươi ngày không gặp.

Thấy tôi định đứng xếp vào hàng cà ri, Atsuko đã cố tình kéo tôi sang hàng cơm hamburger bỏ lò và mặc dù tôi không nhờ, cậu ấy vẫn cầm khay của tôi và khay của cậu ấy, mỗi tay một khay rồi còn bung đến tận bàn cho tôi.

Tôi ngạc nhiên trước việc cậu ấy có thể cầm được cái khay bên trên có đĩa cơm thịt băm viên bỏ lò nặng trĩch bằng một tay hơn cả việc cậu ấy nhận ra là tôi không thể cầm khay. Đã thế còn hai tay hai khay nữa chứ. Xem ra trong lúc nghỉ này nọ về Atsuko thì chính tôi cũng đã chạy trốn khỏi rất nhiều thứ.

Món cơm thịt băm viên bỏ lò ở trường lần đầu tiên tôi được ăn ngon hơn tôi tưởng. Từ giờ cho đến mùa mà món cơm bỏ lò còn ngon hơn nữa chắc tôi phải thủ đổ cát vào chai nhựa để luyện tay phải xem sao.

“Kỳ nghỉ của các cậu thế nào?”

Shiori hỏi trong lúc chúng tôi đang dặm lại son sau khi ăn xong.

“Cũng bình thường thôi nhỉ,” tôi nhìn Atsuko.

“Ừ. Bọn tớ không đi du lịch cũng chẳng mua sắm gì. Còn Shiori? Cậu ở chỗ họ hàng suốt đúng không? Thích thật đấy, được ở Tokyo. Ở đó nhiều cửa hiệu sang chảnh lắm đúng không?”

“Cũng không được như tớ nghĩ nhưng những thứ muốn mua thì vẫn mua được.”

“Có phải cậu đang nói đến cái túi đó không?”

Atsuko chỉ vào chiếc túi Shiori đang định cất thỏ son vào. Là học sinh chuyển trường, đến tận bây giờ Shiori vẫn chưa mang cặp sách theo quy định của nhà trường.

“Ồ chính là nó! Túi của hiệu Riz. Nó chỉ được bán giới hạn ở trụ sở chính đặt tại Shibuya nhỉ.”

Nói đoạn Atsuko liền lôi cuốn tạp chí Julia số ra tháng này ra khỏi cặp sách rồi lật mở. Chiếc túi giống hệt túi của Shiori đang để trước mặt tôi được in chìm in hình chính giữa trang mà Atsuko đã gấp góc, cạnh đó là nét chữ cứng kều của cậu ấy, ghi “Muốn mua 1”.

Đó là một chiếc túi hình trụ màu hồng bóng. Đúng là nhìn rất dễ thương. Nói đúng ra, xét về cả màu sắc lẫn hình dáng, tôi thấy nó hợp với tôi nhất, hơn cả Shiori hay Atsuko.

“Thích thật đấy. Shiori, có khi nào nhà cậu giàu lắm phải không?”

Vừa so sánh hình ảnh trong tạp chí với sản phẩm thật, Atsuko vừa nói.

“Không hề. Bố tớ chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường. Mặc dù ông ấy là nhân viên kinh doanh của một công ty chuyên xây dựng nhà ở, nhưng nhà tớ lại phải ở thuê nhà chung cư.”

“Nhưng cái túi đó đắt lắm nhỉ.”

Atsuko tiếp tục gạn hỏi. Trên tạp chí có ghi giá tiền là bốn mươi tám nghìn yên. Đúng là đắt thật.

“À, chuyện đó thì... Tớ chỉ nói cho hai cậu thôi đấy nhé.”

Shiori nói, đoạn hạ giọng xuống giống cái lần kể cho chúng tôi nghe về vụ tự sát của người bạn. Mặc dù xung quanh chẳng có ma nào.

“Hồi ở trường cũ, tớ đã làm trò đó... Giả vờ bị quấy rối tình dục.”

“Giả vờ bị quấy rối tình dục?” tôi và Atsuko đồng thanh.

“Lúc ở trên tàu, tớ đã tóm một ông chú trông có vẻ yếu đuối rồi hét lớn *Cứu tôi với! Ông ta sàm sỡ tôi!* Xong tớ nhận tiền hòa giải, rồi, chấm hết. Tớ dùng tiền đó để mua. Giờ tớ không làm trò ấy nữa. Ông chú tớ nhắm đến hình như lại là người quen của bố tớ, tớ thấy không ổn nên đã bỏ trò đó rồi. Đạo gần đây cũng có nhiều đứa bị cảnh sát tóm vì tội đấy, rửa tay gác kiếm sớm thật là đúng đắn mà. Đứa bạn tớ không hiểu sao lại hẹn hò với ông chú mà nó định gài bẫy chứ... À, chính là cái đứa đã tự tử ấy. Nếu mình không rủ làm trò đó, có khi nó đã chẳng phải tự tử... Xét theo nghĩa ấy thì tớ chính là kẻ giết người. Chắc cả đời này tớ cũng không thể xóa được tội lỗi...”

Cả khuôn mặt ông chú vừa hiện lên trong đầu tôi trong một khoảnh khắc lẫn sự tự luyến của Shiori đều không còn quan trọng nữa.

Chiếc túi màu hồng bóng đang đặt trước mặt tôi đang tỏa sáng lấp lánh gấp mấy lần so với khi nhìn trên tạp chí, thật sự là rất dễ thương.

Tôi muốn có nó!

“Không biết đến lúc đi tham quan, tớ có mua được nó không nhỉ,” Atsuko nói.

Điểm đến cho chuyến tham quan vào cuối tháng Mười là Tokyo. Trong khi càng ngày càng có nhiều trường đi tham quan ở nước ngoài thì trường của chúng tôi, kể từ ngày thành lập đến giờ vẫn chỉ đi mãi một chỗ, không đổi. Tuy nhiên, mấy năm trở lại đây, trường cũng cho phép từng nhóm lên kế hoạch tham quan tự do xuất phát từ khách sạn mà chúng tôi nghỉ chân. Nghĩa là chúng tôi có thể đến Shibuya hoặc Harajuku. Mỗi tội là với bộ đồng phục quê mùa.

“Dù có đến được cửa hiệu đó thì cậu cũng làm gì có tiền đâu.”

Nghe tôi buông câu nói lạnh lùng đó, Atsuko bèn nở một nụ cười.

“Thực ra tớ đã nhận được tiền làm thêm ở Silver Chateau cho nửa tháng sau khi hoàn thành hai tuần học bù. Mặc dù thù lao

mỗi ngày chỉ được ba nghìn yên kiểu như bị lừa đảo ấy, nhưng vì ngày nào tớ cũng đến nên số tiền cũng kha khá đấy. Mẹ tớ cũng bảo hay là con mua thứ gì đó để kỷ niệm cho mùa hè này đi.”

“Kỷ niệm cho mùa hè à... Tính ra thì tớ cũng có một khoản đấy.”

Cứ cho là tôi không thể trông chờ bố mẹ được nữa vì họ vừa mua máy tính cho tôi xong... Tôi nhìn vào chiếc điện thoại đang để bên cạnh mình. Tôi vẫn chưa xóa địa chỉ liên lạc của gã đàn ông làm ở Sanjo Home. Cả những hình ảnh đó nữa. Nghĩ đến đã đủ thấy ớn, thành thử tôi vẫn để nguyên không động tới. Nếu làm khéo, không chừng lão ta sẽ đưa cho tôi số tiền đủ để mua chiếc túi.

Còn một tiếng rưỡi nữa. Bộ phim bắt đầu chiếu lúc hai rưỡi, nếu không chuẩn bị đi ngay bây giờ thì sẽ không kịp mất. Đó là phần tiếp theo của một bộ phim hành động đã được chuyển thể thành một series trò chơi điện tử. Lần trước khi được công chiếu cách đây hai năm, bộ phim đang kết thúc ở đoạn thành phố bị tàn phá, vì thế tôi cực kỳ tò mò về đoạn tiếp theo của nó. Trong đoạn quảng cáo, người ta nhắc đến “nguy cơ loài người bị diệt vong”. Tôi thấy háo hức quá. Phải rồi, hay là rủ Shiori đi cùng luôn nhỉ.

“Tớ và Atsuko đi xem phim bây giờ, cậu cũng đi cùng chứ?”

“Tớ xin lỗi. Tháng nào tớ cũng đi thăm mộ của Seira vào ngày mừng Một. Thế nhé.”

Shiori nói đoạn cầm túi xách đứng dậy.

... Ờ?

Có chỗ nào đó trong câu nói vừa rồi của Shiori bị mắc lại trong tâm trí, tôi bèn quay sang nhìn Atsuko. Cậu ấy đang nhìn chiếc túi đầy luyến tiếc.

“Bye bye.”

Tôi vẫy tay với Shiori đang rời khỏi ghế, đoạn nhìn sang Atsuko một lần nữa, lần này cậu ấy lại đang vừa xem tạp chí vừa nhẩm tính. Xem ra cậu ấy đang tính toán khoản tiền làm thêm.

“Này, Atsuko.”

“Ừ?”

Nghe tôi gọi bên cạnh, Atsuko bèn lơ đãng trả lời, mặt vẫn cúi xuống.

“Cậu có nghe thấy tên cô bạn của Shiori không?”

“Hả? Sao cậu lại hỏi thế?” Atsuko ngẩng đầu lên, tỏ vẻ phiền toái.

“Tên bạn cậu ấy.”

“Ờ? Cậu ấy có nhắc đến sao? Là gì nhỉ... Mà này, cậu nhìn cái ví này đi. Đáng yêu nhỉ. Không chừng tớ có thể mua được cả cái này đây. Bố bảo sẽ mua thứ gì đó làm phần thưởng cho tớ mà.”

Atsuko giở trang tiếp theo của cuốn tạp chí. Chính giữa trang này, cậu ấy cũng đánh dấu “Muốn mua 2”. Đó là chiếc ví hiệu Riz. Nó cũng có màu hồng bóng giống chiếc túi, phần phụ kiện kim loại được làm thành hình trái tim.

Dễ thương quá đi! Có khi tôi còn thích cái này hơn cả túi xách ấy chứ. Túi thì không mang đến trường được nhưng ví thì ngày nào cũng có thể đem theo. Giá tiền cũng xấp xỉ chiếc túi. Mà không, tôi muốn có cả hai. Có một bộ đôi túi và ví giống nhau thì sang chảnh phải biết.

Ông bác thăm hại, bắt một đứa nữ sinh cấp ba đến căn nhà mẫu cao cấp cốt để giải tỏa những căng thẳng mà ông ta phải hứng chịu trong gia đình. Lần này, tôi sẽ bắt ông ta phải mua cả hai món đồ đó cho tôi.

Mà thôi, trước tiên phải đi xem phim cái đã.

“Đi thôi, Atsuko.”

THƯ TUYỆT MỆNH (Phần sau)

Tôi nhớ lại chuyện của Seira.

Sau cái chết của cậu ấy, tôi cứ ngỡ mình đang phải vác theo nỗi đau buồn sâu sắc mà sống, nhưng trên thực tế khi tai họa đổ lên đầu chính mình, tôi mới thấm thía rằng đó chỉ là chuyện của người khác.

Chỉ trong một ngày, à không, chỉ trong nháy mắt, cuộc đời tôi bỗng chốc tuột dốc. Ngay cả khi tôi vẫn đang sống cuộc sống như bao ngày, ngay cả khi tôi chẳng làm điều gì sai trái.

Tất cả đều tại bố, ông bố ngu ngốc của tôi.

Tháng trước, ông ta bị bắt vì có hành vi đe dọa và xâm phạm tình dục với một nữ sinh cấp ba trong mùa hè vừa rồi.

Nghe nói ban đầu nạn nhân không định công khai chuyện đó mà chỉ đòi một trăm nghìn yên tiền hòa giải. Đáng ra bố tôi chỉ cần trả khoản đó là xong chuyện, nhưng ông ta lại từ chối nên mới bị cô bé kia tố cáo với cảnh sát.

Tên thật của ông ta cũng bị đưa lên báo. Trẻ vị thành niên phạm tội thì không bị công khai tên thật để bảo vệ tương lai, vậy mà khi một ông già ngu ngốc phạm tội thì lại bị công khai tên thật ngay cả khi ông ta có con đang ở tuổi vị thành niên.

Chẳng lẽ không có luật nào bảo vệ con cái của kẻ phạm tội, những người vốn dĩ chẳng có tội tình gì hay sao?

Mặc dù tên ông ta rất phổ biến ở vùng này chứ nào phải cái tên hiếm gặp gì cho cam, vậy mà chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày, cả trường tôi đã phát hiện chuyện kẻ phạm tội bị đưa lên báo chính là bố tôi... Đồng thời chúng cũng bắt đầu khùng bố tôi.

Đầu tiên là phớt lờ, sau đó là những trò bắt nạt ngầm.

Chúng nhét một đồng đồ lót vào ngăn bàn và tủ khóa của tôi, mỗi khi lướt qua tôi, chúng sẽ xì xào gọi tôi là “đồ biến thái”. Chỉ cần mặt tôi méo xệch đi vì nhục nhã thì từ khắp nơi khắp chốn, chúng sẽ phá lên cười thật lớn như muốn nói bọn tao đã chờ đợi khoảnh khắc này.

Ngay cả Y và A, những người chơi thân với tôi từ những ngày đầu mới chuyển trường, mặc dù có lẽ chưa thể gọi là bạn bè, cũng không thêm mở miệng với tôi.

Họ không trực tiếp bắt nạt tôi nhưng luôn đứng cách xa, chỉ cần thấy tôi chuẩn bị lại gần là họ sẽ lĩnh đi, vờ như vừa sức nhớ ra chuyện gì đó. Nhưng tôi chẳng hơi đâu mà trách cứ họ.

Bởi tôi cũng từng làm chuyện tương tự với Seira.

Cậu ấy hẹn hò với một người lớn tuổi vốn là nhà văn để rồi bỗng dưng một ngày bị lôi ra làm đối tượng công kích trên trang web ngầm của trường và bắt đầu bị khủng bố tinh thần.

Cách khủng bố thì trường nào cũng giống nhau cả.

Nếu bênh vực Seira để rồi bị nói xấu hoặc bị bắt nạt cùng cậu ấy thì tôi vẫn có thể chịu đựng được. Song trong hầu hết các trường hợp, mục tiêu mà bọn chúng nhắm đến luôn là một người duy nhất.

Tôi sợ rằng ngay khi mình đứng ra bênh vực Seira, mũi tấn công sẽ chĩa về tôi. Kể cả tôi có bênh vực cậu ấy thì tôi vẫn có cảm giác Seira sẽ không bao giờ bênh vực tôi.

Bởi lúc nào cậu ấy cũng chỉ lo lắng cho bạn trai còn hơn chính bản thân mình.

Hình như bạn trai cậu ấy đang rất khốn đốn.

Chuyện đó thì tôi làm sao mà biết được. Đời nào tôi lại đi tin một người coi trọng bạn trai hơn cả bạn thân.

Chính vì thế, tôi đã luôn nhắm mắt làm ngơ khi cậu ấy nhắn tin cho tôi. Tôi đã phớt lờ cậu ấy chín mươi chín lần.

Tin nhắn thứ một trăm vẫn còn lưu trong điện thoại của Seira mà chưa được gửi đến tôi. Có lẽ cậu ấy đã thủ đánh cược. Và, tôi là kẻ phản bội.

Chính tôi đã giết chết Seira.

Một kẻ từng giết chết người bạn thân duy nhất của mình như tôi, không còn ai để gửi tin nhắn nữa.

Hôm nay, chúng nhét băng vệ sinh dùng rồi vào ngăn bàn tôi... Không được nữa rồi. Không thể chịu đựng nổi ô nhục này thêm nữa rồi.

Cho dù tôi có nhẫn nhịn, có chuyển trường, có bỏ học, có đi làm, có người yêu thì cái mác “con gái của kẻ biến thái” sẽ cứ bám theo tôi cả đời.

Tôi muốn cài đặt lại cuộc đời mình.

Sau cái chết của Seira, tôi cứ ngỡ mình đã chạm đến “cái chết” và hiểu về nó, song hình như đó chỉ là lời nói nhảm của một kẻ ảo tưởng sức mạnh.

Nhưng, giờ thì tôi hiểu rồi.

Chết có nghĩa là... À không, tôi sẽ không viết ra đâu. Bởi A đây là đặc quyền duy nhất của những người tìm đến cái chết.

Vĩnh biệt.

Takizawa Shiori.

(*) Một bộ phim Mỹ có tên gốc là The cure, đạo diễn Peter Horton.

(*) Ở đây tác giả viết bằng chữ cứng nên có thể hiểu Yoru vừa là tên người, vừa có nghĩa là “màn đêm”.

(*) Một bộ phim của đạo diễn Rob Reiner dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Stephen King, kể về Gordie, Chris, Teddy và Vern, bốn người bạn thân trong hành trình đi tìm xác chết của một cậu bé đồng trang lứa.

(*) Calpis là một loại đồ uống từ sữa, men và vi khuẩn axit lactic.

(*) Trong thi đấu đồng đội môn Kiếm đạo ở cấp trung học cơ sở, các đội thường có 3 đến 5 thành viên được chia ra thi đấu lần lượt theo thứ tự các hiệp: tiên phong - kiên trung - đại tướng.

(*) Happi là loại áo truyền thống của Nhật Bản, dài tới đầu gối và thường được dùng làm áo khoác ngoài.

(*) “Reimei”, trong tiếng Nhật có nghĩa là bình minh. Tên của võ đường Atsuko từng theo học và trường cấp ba cô ao ước đều gắn với chữ này.

(*) Huyết Trì địa ngục, Dao Sơn địa ngục, Dầu Oa địa ngục.

(*) Có một thời ở Nhật Bản, người hâm mộ thường viết chữ “Mệnh” sau tên thần tượng của mình để thể hiện họ là những fan hâm mộ cuồng nhiệt được ví như đội cận vệ.

(*) 1 bơ tương đương 150gr.

(*) Chữ “Ta” trong tên “Taichi” có nghĩa là to béo.

(*) Mì xào.

(*) Thịt gà tẩm bột chiên giòn.

(*) Li-aka-na-ki-k-mura: nghĩa là Liti màu đỏ, Natri màu vàng, Kali màu tím.

Table of Contents

- Start
- THƯ TUYỆT MỆNH (Phần đầu)
- MỞ ĐẦU
- CHƯƠNG I
- CHƯƠNG II
- CHƯƠNG III
- CHƯƠNG IV
- CHƯƠNG V
- TÁI BÚT
- CHƯƠNG CUỐI
- THƯ TUYỆT MỆNH (Phần sau)